
W.E. JOHNS
BIGGLES
A BITVA
O ANGLII
fobpress

W. E. JOHNS

BIGGLES A BITVA O ANGLII

W. E. JOHNS
BIGGLES A BITVA O ANGLII
Původní titul: SPITFIRE PARADE

Z anglického originálu „SPITFIRE PARADE“ přeložil Pavel Jansa a Jaroslav Boubín
Vydalo nakladatelství RIOPRESS,
109 00 Praha 10 – Horní Měcholupy, Dýšinská ul. 279 jako svojí 76. publikaci
Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát
Doporučená prodejní cena 149 Kč
Vytiskla Příbramská tiskárna s. r. o., Nádražní 190, Příbram

ISBN 80-85611-45-7

Dobrodružství, která prožívá major Biggles ve vzduchu a na zemi, nejsou většinou moc veselé příběhy. Proto je dobře, že tentokrát vychází knížka, při níž se čtenář i zasměje. Když za druhé světové války vrcholila letecká bitva o Anglii, major Biggles byl jmenován velitelem 666. stíhací eskadry. Jistě víte, že významnou roli tu sehrály stíhačky typu Spitfire. Také eskadra majora Bigglese létala na těchto vynikajících strojích. Ale důležitější než letadla byli piloti, kteří na nich létali. Biggles dostal tentokrát jako velitel neobyčejnou partu. Chlapi dokázali bojovat jako ďáblové, ale nesnášeli nic, co zavánělo pořádkem a kázní. Ve vzduchu byli jako vykovaní z jednoho kusu ocele, ale na zemi s nimi někdy nebylo k vydržení. Tak jeden z nich, místo aby aby na své letiště přiletěl – přijel v tanku.

Je jasné, že měl Biggles plné ruce práce, aby z této party udělal dobrou eskadru. Ale podařilo se mu z dobrodruhů vychovat bojovou skupinu, která se nezalekla ničeho a kterou spojovalo pevné kamarádství. To všechno se ovšem neobešlo bez řady napínavých událostí, o nichž je tato knížka.

KAPITOLA 1

BIGGLES PŘEBÍRÁ VELENÍ

Ostrý severovýchodní vítr s dešťovými přeháňkami hvízdal lesnatou krajinou hrabství Kent a trhal mraky na cucky. Crčela z nich voda. Zdálo se, že vichr chce rozervat všechny úkryty 666. letecké eskadry, maskované větvemi. Z temnoty, která visela nad vodou nasáklou půdou, se náhle vynořila skupina tří Spitfirů, letící v perfektní „V“ formaci. S vysazenými motory vytočili piloti poslední zatáčku, snížili výšku a dosedli – stále udržujíce formaci – na přistávací plochu. Dorolovali ke statku, který sloužil jako kantýna důstojníků a současně jako kancelář letky. Mechanici přispěchali, aby se ujali strojů, zatímco piloti kráčeli k budově. Zvědavými pohledy obhlíželi přistávací plochu.

Jeden z nich byl o něco vpředu. Šel lehkým krokem. Měl štíhlou postavu, vyzařovalo z ní něco mladistvého, ale už sama chůze ukazovala na zkušeného muže. Jeho světlehnědé neklidné oči měly zvláštní lesk. Dal by se přirovnat k doutnajícímu ohni na bledé hladce oholené tváři, z níž vyzařovalo napětí války, přinášející častou konfrontaci se smrtí. Měl malé drobné ruce, které se téměř ztrácely za kožešinou leteckých rukavic, které svíral v dlani.

Z obou mužů, kteří ho těsně následovali, byl jeden zhruba stejně starý a stejně vysoký, ale pohyboval se lhostejně, s výrazem lehké nudy v obličeji. Druhý vypadal jako sotva odrostlý chlapec s ostrým zvídavým pohledem, stále ve střehu. Navíc se sebejistotou, jakou by nikdo u takového mladíčka nečekal. Několik kadeří

rudých vlasů mu vykukovalo zpod vojenské čepice, posunuté do týla.

Když tato trojice došla ke statku, otevřely se dveře a v nich se objevil muž neurčitého věku, s černou páskou na oku a s blyštivým vyznamenáním na prsou. Zběžně pohlédl na přicházející důstojníky a už je srdečně zdravil. „Vida, Bigglesi, to je úžasné!“ zvolal. „Tebe jsem tady nečekal!“

Velitel eskadry James Bigglesworth, v leteckých kruzích známý jako „Biggles“, se na okamžik zastavil. Vzápětí vykročil s napřaženou paží:

„Toddy!“ zvolal, „Kde se tu bereš?“ Obrátil se k oběma důstojníkům, s nimiž přiletěl. „To je Algernon Lacey a Hebblethwaite. Říká se mu „Rudý“,“ představoval je.

„Algy, ty se přece pamatuješ na Toddyho, byl spojovacím důstojníkem u 266. eskadry.“ A aniž čekal na odpověď, pokračoval: „Toddy, tohle je Hebblethwaite – můj chráněnec.“

Muži si podali ruce.

„Už jsem o vás slyšel,“ prohlásil Toddy. „A taky už jsem četl vaše jména v novinách. Mám dojem, že jste si pěkně užili. Jestli se nemýlím, prošmejdili jste skoro celý svět se vším co k tomu patří.“

„To máš pravdu,“ přisvědčil Biggles s úsměvem. „Ale to je všechno pryč. Teď jsme zase v uniformě a v opravdové válce. Ale vyprávěj radši o sobě, ty starej válečníku. Zřejmě jsi taky nedokázal sedět na zadku, že?“

Toddy se pousmál.

„Ovšem,“ řekl pomalu. „Povolali mne znovu – samozřejmě jen pro pozemní službu. Jsem náčelníkem

pozemního personálu, ale nikdo mi neřekl, že budeš velitelem eskadry.“

Biggles přisvědčil.

„Za to může plukovník Raymond. Však se na něho pamatuješ, byl u výzvědné služby. Je teď na ministerstvu velitelem letectva a zůstal nám nakloněn. Čas od času jsme pro něj leccos zajímavého zmákli. Věděl samozřejmě, že jsme minulou válku prožili společně a tak se postaral, abychom se zase sešli. Dobře věděl, jak budu rád.“ A na potvrzení svých slov poplácal Biggles starého kamaráda přátelsky po plecích.

„Co jsi vlastně teď dělal?“ ptal se Toddy.

„Sem tam nějaké „zvláštní úkoly“. Ale už jsem toho měl po krk a tak jsem požádal, aby mě přidělili k bojové eskadře. A ministerstvo rozhodlo, že dostanu vlastní eskadru a souhlasilo, abych si s sebou vzal tuhle Algyho a „Rudého“. Teď se podíváme, co se dá udělat, abychom se němčourům postavili jako pořádný protivník. Kde jsou ostatní?“

Toddy se kysele pousmál. Vypadalo to, že se necítí ve své kůži. „Obávám se, že ze skutečné eskadry toho tady zatím moc není. Alespoň prozatím.“

„Jak to myslíš?“

„Šestsetšedesátášestá je nová eskadra. Nedávno ji založili. Nižší personál tu sice je, také pár letadel, ale když jsem se tu objevil, nebyl tady ani jeden letecký důstojník. Dnes ráno se objevili dva – Ferris a O‘Hara.“

„Kde jsou?“

„Ve stanu bojové skupiny „B“. Když jsem je viděl naposledy, měl jsem dojem, že už mají dost upito. A mimochodem. Normálnímu pozemnímu personálu velí tvůj bývalý mechanik seržant Smith.“

Biggles spokojeně potřásl hlavou.

„To je zřejmě také práce plukovníka Raymonda. Ale stejně všechno nechápu…“

„Půjdeme dovnitř,“ navrhl Toddy. „Na psacím stole máš horu úřední korespondence. Třeba tam najdeš vysvětlení.“

Biggles svlékl vojenskou výstroj a pověsil ji na věšák.

„Chlapci, neodcházejte,“ pravil k ostatním. „Prohlédnu rychle poštu a pak všechno zkontrolujeme. Jo a myslete na to, abyste mě neoslovovali „Biggles“ – alespoň před ostatními. Nějaká disciplíma být musí.“

Posadil se za psací stůl a začal přebírat hromadu dopisů. Jeden z nich byl mnohem delší než ostatní. Jak četl, měnil se mu výraz tváře a když zvedl oči k přátelům, kteří ho napjatě sledovali, lehce se usmál.

„Mohl jsem tušit, že je v tom nějaká čertovina,“ bručel sarkasticky. „Tohle si poslechněte: Dopis od plukovníka Raymonda, který všechno vysvětluje.“

„Příteli Bigglesworthe,
dřív než se začneš divit tomuto podivnému rozkazu, pokusím se ti vše vysvětlit. Za tohle nesu odpovědnost já. Sestavili jsme seznam samorostů – pilotů, je mezi nimi i pár důstojníků, kteří byli vždy na štíru s kázní a disciplínou. Pravděpodobně pamatuješ, že s nimi byly vždycky problémy. Ale znáš tyhle lidi. Na zemi nula a ve vzduchu eso. Držet takové typy na zemi a nenechat je létat, to nic nevyřeší Situaci to jen zhorší. Je to experiment. Ale rozhodl jsem se poslat je všechny ke zvláštní eskadře. Věřím, že pošlou na onen svět pár „mofů“ dřív, než se zabijí při některém ze svých

pošetilých kousků. Vzhledem k tvým dlouholetým zkušenostem a také proto, žes vždycky dokázal splnit všechny úkoly k plné spokojenosti, jsme rozhodli postavit tě do čela této skupiny. Já sám jsem přesvědčen, že se ti z nich podaří udělat dobrý tým. Důstojníci, kterých se to týká, se u tebe budou v nejkratší době hlásit. A ještě malé varování: Neposuzuj je podle vnějšího vzezření. Dej jim příležitost, ať ukáží, co dovedou, a bude to v pořádku. I když ti dají třeba pořádně zabrat. Vezmi si například Lissieho – lorda Lissieho. Je poručík letectva a myslím, že by z něho mohl vyrůst dobrý velitel skupiny: na Spitfiru je to ďábel a kouzelník s kulometem. Ale obávám se, že je trochu cvok. Pak je tu Carrington. Také dost podivný případ. Jeho problém spočívá v tom, že má komplex méněcennosti. Myslí si, že se mu ostatní za zády smějí pro jeho venkovské nářečí. Snaží se to zakrýt blufováním. A pak – tahle válka má pro něho zvláštní příchuť. Při jednom z prvních náletů na East End mu zahynuli oba rodiče. Je otázka, měl-li být vůbec někdy povýšen na důstojníka. Ale už se to stalo a nedá se s tím nic dělat. Proboha, hlavně se mu nikdy nevysmívejte. Je schopen podpálit kantýnu. Za deset dnů absolvoval speciální kurs létání. Zůstalo po něm několik rozbitých letadel a instruktorů se zničenými nervy. Mám dojem, že ze způsobu, jak řídí letadlo, se ostatní mohou zbláznit. Ale je to jeho osobitý styl a nikomu se nepovede ho nějak změnit Minulý měsíc sloužil na pobřeží. Byl tam prý velmi populární, takže nějaké kvality mít musí. Teď bude létat u tebe. Nech ho, ať si dělá vše po svém.

Ferris a O'Hara jsou přátelé; podivní ptáčkové, dost nezkušení. Ale mám dojem, že by z nich mohlo něco být. Tak ti je tam posílám. Časem dostaneš ještě více

důstojníků. Také se ti budu snažit poslat co nejdříve pár dalších letadel, budeš je určitě potřebovat Hodně úspěchů.“

Biggles dočetl, dopis mu vyklouzl z rukou a on pozvedl hlavu. Ostatní se pochechtávali.

„Nevím, co je tady k smíchu,“ poznamenal vážně. „Nezapomeňte, že mám za celou tuhle bandu zodpovídat. Podle toho dopisu budeme eskadra hotových bláznů.“

„Copak tě Raymond nevaruje, abys lidi neposuzoval podle zevnějšku?“ namítl Algy.

„Snad má pravdu. Počkáme až…“

Náhle se Biggles zarazil, když k němu dolehly podivné zvuky. Algy se otočil.

„Proboha, co to je? To zní jako siréna!“

Biggles vstal a pospíchal ke dveřím, zatímco venku bylo slyšet podivné zvuky. V příštím okamžiku vletěla do kanceláře kočka a za ní rozdivočelý terrier. Jedním skokem se kočka ocitla na Bigglesově psacím stole, shodila všechny papíry na zem a stejně rychle zase zmizela otevřeným oknem. Terrier párkrát zuřivě zaštěkal a utekl dveřmi. Současně se ozval pronikavý zvuk lovecké trubky.

„Co je tohle zase za blázna… „ znovu vykročil Biggles ke dveřím, ale zastavil se, když dovnitř vstoupila podivná postava. Byl to vysoký hubený mladík v letecké uniformě s hodností poručíka. Přes levou ruku měl ledabyle přehozeny všelijaké součásti letecké výstroje. Sako rozepnuté, takže byla vidět žlutá semišová vesta se stříbrnými knoflíky. V ruce držel malou měděnou loveckou trumpetku. Trochu se zarazil, ale když viděl Bigglese, usmál se.

Ani nejlepší přítel nemohl nazvat poručíka lorda Bertie Lissieho hezkým mužem, stejně tak se nedalo mluvit o tvrdých rysech. Právě naopak, aristokratické tahy v jeho drobné tváři mu v Cranwellu vynesly přezdívku Měkota. Snažil se pak trochu změnit image, že si nechal narůst knír a do oka si zasadil monokl, ale moc to nepomohlo. Oči se mu leskly jasnou modří. Chvilku hleděl zamyšleně na Bigglese a pak se provinile usmál.

„Takový cirkus," řekl skoro šeptem a pokračoval: „Je mi líto, že jsem se takhle ohlásil."

Biggles si ho chladně a zkoumavě měřil. „Snad jste se nechtěl ohlásit u této eskadry?" zeptal se.

Lord Bertie kývl: „To jsem právě chtěl," přisvědčil.

Biggles se zhluboka nadechl. „Předpokládám, že jste Lissie. Mám pravdu?"

„Máte naprostou pravdu," přisvědčil Bertie.

„Tohle je váš normální způsob jak se hlásíte u útvaru?" zeptal se Biggles kousavě.

„Jak kdy," odpověděl Bertie. „Velice mě to mrzí. Chtěl jsem se jít hlásit, ale pak jsem slyšel, že tu ještě skoro nikdo není a tak jsem si řekl, že svému Towserovi dopřeji trochu pohybu – jestli chápete, co tím myslím."

„Towser?"

„Můj pes. Snad už jste ho viděl? Roztomilé zvíře."

Biggles ztuhl.

„Opravdu, už jsem ho viděl," odpověděl pomalu. „Ale co znamená ta lovecká trumpetka?"

Bertie se podíval na instrument, který svíral v ruce jako by ho viděl poprvé.

„Myslíte tuhle věcičku? Ach, ehm, abych vám řekl pravdu, na mém posledním působišti jsme se s Towserem začali tak strašně nudit, že jsme si řekli, že nemůže škodit

jít si trochu zalovit, jestli chápete, co tím myslím. Ale protože tam nikde nebyly lišky, nezbylo nám než honit kočky. Obávám se, že Towserovi špatné způsoby zůstaly, i když dlužno dodat, že by kočce neublížil, i kdyby nějakou chytil. Rád by si jen pohrál, nic víc."

Biggles se usmál.

„Pravděpodobně on i kočka mají rozdílný názor na hraní."

V tom okamžiku přerušil rozhovor zvonek telefonu. Biggles zvedl sluchátko, krátce promluvil a zase zavěsil.

„Generál na lince," pravil. „Dostali jsme úkol. Jeden Blenheim letí do Calais, aby vyfotografoval doky. Potřebuje doprovod při zpáteční cestě. Lissie, byl bych rád, kdybys převzal velení bojové skupiny „B". Dej se do toho hned. Ve stanu najdeš dva důstojníky, Ferrise a O'Haru. Vezmi je a doveďte Blenheima bezpečně domů. Ostatní domluvíme později."

Bertiemu zasvítily oči. Zapnul si sako. „Prima," zabručel nadšeně a s ledabylým pozdravem opustil místnost.

Biggles ztěžka dosedl do židle a střídavě se díval na Algyho, Rudého a na Toddyho. „Raymond měl pravdu" řekl pomalu. „Ten chlap je totální cvok. Předpokládám, že si tu loveckou trumpetku vezme, až půjde lovit „mofy". Jestli budou ostatní důstojníci, které mi mají poslat, podobného ražení, tak abych měl rotu andělů strážných.

Tohle nebude obyčejná eskadra, ale blázinec." Sevřel čelisti, když se z dálky ozval ječivý zvuk lovecké trumpetky.

I Rudý potřásl hlavou. „Blázen," zamumlal polohlasně. „Úplný cvok."

Biggles jen bezmocně zíral.

„Čím jsem si já tohle vysloužil?“ postěžoval si šeptem.

Zmoklé sluníčko vykukovalo mezi mraky a na chviličku pokrylo zem zlatými paprsky. Ty se zastavily nad statkem, ale pak putovaly směrem k hangárům, v nichž se ukrývaly Spitfiry bojové skupiny B. Slunce nijak nepřekáželo dvěma leteckým důstojníkům, kteří seděli na kolech jednoho ze zamaskovaných letadel a vážně až smutně rozmlouvali. Měli jen málo společného – a proč by taky měli mít? – kromě toho, že je válka vytáhla z jejich občanského života a oba teď sloužili ve stejné skupině pomocných oddílů.

George Ferris, přezdívaný „Zuřivec“ děkoval za svou důstojnickou hodnost jen své zručnosti ve vzduchu. Létal jako ďábel. Nic jiného k tomu nemohlo přispět. Jeho rodinné poměry zahalovalo tajemství a ani pochybná čtvrť v Liverpoolu, z níž pocházel, nebyla určitě doporučením.

A kdyby neuměl létat, někdy až šíleně odvážně, patrně by ho výběrová komise ministerstva letectví odmítla. Měl strašnou výslovnost, hrubý výraz, obličej plný vřídků a neupravené, slámově žluté štětiny; to byly vlasy. Nikdy mu to nikdo nepředhazoval, ani v jeho rodišti. Na to byl velmi citlivý. A pokud by někdo zpochybnil rozhodnutí komise, byly tu jeho letecké rekordy, které mu přinesly přezdívku „Zuřivec“. Naučil se létat úplně sám, využíval tvrdost a postřeh, získaný v boxerském ringu, kde jako amatér začínal.

Jeho kamarád Tex O‘Hara pocházel z okolí Cactuswille v Texasu ve Spojených státech. Byl to houževnatý chlap, který se nebál ničeho, a byl na to

jaksepatří hrdý. Nevynikal výškou, ale měl způsoby, které vládly v texaské prérii. Tam se narodil irským rodičům. Byl upřímný a nikdy se nevytahoval. Příliš dbal na čest, což mu moc nepomohlo v dvouleté kariéře policisty v New Yorku. Tuto neklidnou službu skončil, když se dopustil neodpustitelné chyby: Zatkl obávaného gangstera, jehož věrní kumpáni ho hned zapsali na listinu nepohodlných.

Šéf ho okamžitě nechal přeložit. Ne snad proto, aby mu chránil život, ale aby podsvětí ještě víc neprovokoval. Tex zuřil, byl zklamán. Místo, aby byl za zatčení gangstera povýšen, přišel vlastně trest. I když to zatčení nebylo právě taktické, mělo v boji proti zločinu nemalý význam. Rozčarován přišel do Liverpoolu jako ex-policista a s pocitem polapeného zvířete hledal, čím by naplnil svou touhu po pomstě.

Vybral si letadlo, ani sám nevěděl proč. Pokud to nepovažoval za prostředek k ničení, třeba i sama sebe. Když se ocitl bez peněz, přihlásil se k leteckým pomocným oddílům. Ne snad proto, aby mohl bojovat proti nepřátelům své země, spíš měl zájem dostat se k létání.

Svůj pilotní diplom získal těsně před vypuknutím války. Válka mu přišla vhod. Byl ještě plný energie a toužil někomu prohnat kulku tělem a příliš mu nezáleželo na tom, komu. Skutečnost, že se mu to zatím nepovedlo, byl námět, o němž právě hovořil se svým parťákem. Mluvil s takovým důrazem, že se mu laciný doutník v ústech stěhoval z jednoho koutku do druhého.

„Kamaráde," obrátil se energicky na „Zuřivce", „bejt tady ten chlap, co tomuhle říká válka, prohnal bych mu pár kulí čelistma. Hned by měl ostřejší zuby."

„Možná, že právě přichází,“ odpověděl Zuřivec sarkasticky. Odhodil nedopalek cigarety do prachu, zašlápl jej podpatkem, sotva uslyšel blížící se kroky.

Oba piloti vyčkávavě hleděli na kus pytloviny, která zakrývala vchod do hangáru. Hadr se posunul stranou jako jevištní opona a lord Bertie vstoupil. Se samozřejmou nechutí si změřil oba muže a pokročil blíž. Kličkoval opatrně mezi loužemi a blátem.

„Ahoj,“ pozdravil a jeho hlas zněl tak afektovaně, že Tex jen opovržlivě ohrnul rty.

Nikdo neodpověděl.

„Je mi líto, že jsem sem vpadnul.“ brumlavě se omlouval Bertie. „Ale jsem tu dobře v hangáru bojové skupiny B?“

„Myslím, že jo,“ odsekl krátce Tex.

„Myslel jsem si to,“ odvětil Bertie a trochu se uchechtl. „Čekáte tu na něco, pánové?“

„Čekáme, kdy ta sakramentská válka konečně začne. Víc nic,“ ozval se Zuřivec a v jeho hlase byl hořký sarkasmus.

„No, tak to jsem přišel právě včas. Úplně přesně,“ bručel Bertie. „Dorazil jsem před pár minutami a velitel mne hned požádal, abych převzal velení téhle bojové skupiny, jestli chápete, co tím myslím…“

„Vážně?“ protáhl Tex pomalu a zvědavě pohlédl na svého nového velitele.

„Ano, přesně,“ protáhl Bertie. „Mimochodem: Jmenuju se Lissie.“

Tex se zašklebil.

„Promiň, že se ptám, ale je to tak komické?“ Bertie dál mluvil přátelským tónem, ale oči se mu podivně

zaleskly. Tex si toho všiml a pomyslel si, že bude rozumnější trochu změnit chování.

„Je to divná válka," snažil se incident zahladit.

„Prozatím, prozatím," bručel Bertie. „Víte, chlapci, vůbec něco o lítání ve válce?"

„Až dost," ohradil se Tex.

„No, to je dobře! A kde jste tu rutinu získali?"

„Četl jsem o tom už v mateřské školce."

Bertie se zatvářil zklamaně.

„Ale ve skutečnosti je to trochu jiné, víte?" řekl. „Snad bychom si mohli trochu zatrénovat. Naše skupina má doprovodit jeden bombardér."

Bertie se podíval na své náramkové hodinky. „Za pět minut startujeme. Za chvíli se uvidíme, ahoj!" Pokývl hlavou a opět proskakoval mezi loužemi k východu.

„Který z vás dvou je O'Hara?" zeptal se u vrat.

Tex se narovnal.

„To jsem já," prohlásil.

„Hned jsem si to myslel," řekl Bertie polohlasně a spustil za sebou pytlovinu, zakrývající vchod.

Tex ještě stále civěl, když Bertie odešel. „To je ale houska," reptal nespokojeně. „Lissie. To je mi jméno!" Obrátil se na Zuřivce.

„Jak vůbec Anglii napadlo, že by mohla vyhrát válku?"

„Musíš se zeptat Lissieho," lakonicky konstatoval Zuřivec.

„Lissie! Takový panák! Frajírek!"

Zuřivec potřásl hlavou. „To nemůžeš dopředu vědět, kamaráde," řekl opatrně. „Zrovna takovej frajírek mi jednou ubalil takovou, že mě uspal nejmíň na deset minut."

„Jak se to stalo?“

„Náhodou jsem do něj vrazil.“

„Tos‘ nemoh říct, že to byla náhoda?“

„Na to jsem vůbec neměl čas,“ přiznal Zuřivec schlíple.

„Ach jo, tak pojďme,“ navrhl Tex. „Rád uvidím, co bude Lissie dělat, až mu pár kulek provrtá kisnu.“

„Vypadá to nadějně,“ smál se Zuřivec.

Tex odhodil doutník na zem. „To jo, to si taky myslím,“ přitakal s úsměvem.

Za pět minut stáli v letecké výstroji a s padákem pečlivě složeným přes ruku před novým velitelem, který čekal v kombinéze vedle svého Spitfira. Jeho obličej byl bez výrazu. Opíral se o stroj a neskrýval, že se mírně nudí.

„Teď vám řeknu, o co jde,“ řekl. „Jeden z našich pilotů má za úkol s Blenheimem udělat pár fotek nad Calais. Letí dost vysoko, ale až se dostane nad území, které má fotografovat, musí mnohem níž. Až dofotí, bude se vracet domů. My mu poletíme naproti, kdyby náhodou potřeboval pomoc. Jasné?“

Zuřivec přikývl.

„No jo,“ uvažoval Tex, „ale co když při tom potkáme nějaké němčoury? Co pak?“

Otázka Bertieho překvapila.

„Co pak? Svraštil čelo a pokračoval – „To se může stát jediná věc. Co myslíš, že to bude?“

Tex se trochu začervenal. „Myslel bych, že se vrátíme.“

Bertie s porozuměním pokýval hlavou. „Tak teď ti teprve rozumím. Ale je to jinak. Jenom ti nejlepší budou mít šanci vrátit se domů. Co se nás týče, nikdo se neobrátí, dokud k tomu nedám pokyn. Pokud ovšem nebudu hořet na zemi nebo se topit na dně moře. Je vám to dokonale jasné? Jestli chápete, co tím myslím…“

„Doufám, že jo,“ pokývl Tex.

Bertie na něho nezúčastněně pohlédl.

„Věřím, žes to všechno dobře pochopil. Ve svém vlastním zájmu,“ řekl tiše. „Pojďme!“

Všichni tři letci se vyšplhali do sedadel stíhaček. Motory naskočily a vzápětí vyjely tři podvozky tak perfektně vedle sebe, jako by patřily jednomu letadlu. Společně se zvedly od země. Když byly asi tři sta metrů nad letištěm, stočil se první letoun velitele, který byl v čele, trochu na jih. Oba stroje ho následovaly. Kanál La Manche už byl v dohledu. Doširoka rozprostřená šedá plocha vody a v dálce zamlžené francouzské pobřeží. Jeho obrysy byly stále ostřejší, jak se Spitfiry přibližovaly.

Dávno předtím než dosáhli pobřeží, dala jim nepřátelská protiletadlová obrana na vědomí, že je objevila. Tex se nejdříve podíval na Zuřivce, který letěl po jeho levé ruce, a pak na velitele, který držel stále stejný kurs, aniž si všímal černých obláčků vybuchujících protiletadlových granátů. Objevovaly se už nepříjemně blízko.

„Ten chudák je nejen slepej, ale taky hluchej,“ šeptal si Tex zoufale sám pro sebe. Opravdu to vypadalo, že Bertie neví, co je vpravo ani vlevo; zřejmě vůbec

nevnímal, co se kolem děje. Když za okamžik vybuchlo v těsné blízkosti Bertieho šest granátů, věděl Tex, že jeho obavy nebyly bezpodstatné.

„Von není jen slepej a hluchej, von je úplnej cvok," konstatoval zoufale a uvažoval, jak dlouho to může trvat, než je všechny sestřelí. Byl tak zabrán do svých chmurných myšlenek, že udělal chybu, jakou mladí piloti v podobných situacích dělávají. Ne snad, že by zapomněl, kde je, ale nesoustředil se tak, jak to situace vyžadovala. A jak už to bývá, z jedné chyby vyplynula druhá. Podíval se doleva na Zuřivce a usmál se, jako by ho chtěl potěšit a povzbudit. Byly to snad pouhé dvě vteřiny, co nesledoval svého velitele. Když chtěl znovu pohlédnout na Bertieho Spitfira, zjistil, že vedoucí letoun před ním není.

Nejprve tomu nechtěl ani věřit. Nebo to nedokázal pochopit a než si všechno srovnal v hlavě, uběhly nejméně další tři vteřiny. Ale to je doba, za niž stroj uletí pořádnou vzdálenost. Povzbuzující úsměv pro Zuřivce se změnil v bezradý pohled, co teď. Jenže Zuřivec tam také nebyl.

„Co to má znamenat?" bručel si vztekle sám pro sebe. Odpověď přišla tak nečekaně, že se mu zatajil dech, rty mu okoraly a v ústech vyschlo. Ozval se takový zvuk, že ho napadlo, že má jedno křídlo zcela uražené. S úlevou si oddychl, když zjistil, že jsou obě křídla na místě. „Ale něco mě určitě muselo trefit," pomyslel si. Bezděčně pohlédl vzhůru a hned našel vysvětlení pro všechny ty zvuky.

Najednou mu bylo, jako by ochrnul. Vzduch nad ním byl plný letadel. Nevěděl ani, kolik jich bylo, neměl čas je všechny spočítat. Koutkem oka zahlédl za sebou

siluetu, známou z učebnice jako německé letadlo typu Messerschmitt. Současně se znovu ozval křapavý zvuk. Cosi mu narazilo do podpatku boty tak silně, že bezděčně vykopl pedál řízení. A protože na vyrovnávací manévr neměl čas, letadlo začalo opisovat oblouk a stroj se divoce rozkolébal, až se mu z toho začalo dělat zle. Zážitek to byl otřesný. Zatímco chtěl letět jedním směrem, stroj tíhl ve více jak čtyřsetkilometrové rychlosti směrem opačným.

Jakmile trochu ustoupila odstředivá síla, která ho tlačila do strany, neztrácel čas. Začal vyrovnávat stroj, jak se to naučil při zácviku. Ale zcela automaticky dělal spoustu dalších věcí, které ho právě napadly. Nakonec zatáhl řídící páku k sobě a vypálil z kulometu. Vypadalo to, jako by kulomet spustil sám od sebe. Snad teprve tenhle známý zvuk střelby ho přiměl k chladné úvaze. Pochopil, že musí začít hlídat svého velitele, což je základní poučka z příručky strategie. Sotva s tím chtěl začít, spatřil těsně vedle sebe tmavý stín. Byl tak blízko, že před ním nervózně uhnul do strany. Vyvalil oči, když poznal, že to je právě letadlo, které hledá. Letadlo velitele. Ulehčené si oddechl a zvědavě se zadíval do jeho tváře. Spatřil však něco podivného. Postupně si uvědomil, v čem je to podivné. Jeho velitel neměl letecké brýle. Něco se mu však lesklo v obličeji, v té chvíli bez výrazu. Tex pochopil, že Bertie má teď v jednom oku monokl.

„Ten chlap se opravdu úplně zbláznil," zamumlal nevěřícně.

Bertie o něho ani nezavadil pohledem a nalétl si do čela jejich tříčlenné formace. Nějakým zázrakem se totiž i Zuřivec najednou objevil po jeho levé straně. Jen co se

Tex opět pohodlně usadil v pilotním křesle, velitel zase zmizel. Ale tentokrát Tex sledoval kam. Stačil zahlédnout ocas jeho letadla, když se Bertie spustil prudce dolů a hnal se dál východním směrem. Naučeným pohybem tedy zatlačil řídící páku kupředu. Pocítil divoké vzrušení, když se motor Spitfiru rozeřval, jako by se bránil tomuto náhlému manévru. Kolem se toho dělo najednou příliš mnoho, čemu se musel bránit. Za prvé spatřil několik Messerschmittů 109 a také jeden Blenheim, který kličkoval zleva doprava jako zajíc, ve snaze vyhnout se kulkám, které na něj pršely ze všech stran.

Tex měl přesně vědět, co v takové situaci udělat. Stálo to v učebnicích a v kurzu se o tom také mluvilo. Ale potíž byla v tom, že si za nic nemohl vzpomenout, co to bylo. Pohled na ohnivé střely, které vyplivovala palubní děla jeho velitele mu trochu osvěžil paměť. Přidal se také svým kulometem do boje, který se kolem odehrával. Spěchal střílet tak horečně, že první salvou málem zasáhl směrovku Blenheima. Pak si vybral jeden letoun s černým německým křížem, zamířil a odjistil palubní dělo. Ale než mohl vystřelit, Němec zmizel. Za malý okamžik se jeho Spitfire zatřásl, jako kdyby dostal ránu bičem.

Zvuk ho rozzuřil. Zapomněl na všechny učebnice, zapomněl, co se učil v kurzu. Zapomněl prostě všechno. Převládla v něm zvědavost, kdo ho zasáhl. Zatočil tak prudce, že málem narazil do svého pronásledovatele. Spodek tohoto stroje mu prolétl tak těsně nad hlavou, že mohl rozeznat bláto na podvozku. Snažil se najít Blenheima a podařilo se mu ho rozeznat mezi ostatními.

Hnal se kupředu, ale pak musel uhnout před sprškou střel, které svištěly tím směrem.

„Co ten idiotský střelec dělá?“ nadával znechuceně. „Copak nerozezná Spitfira od Messera?…“

Podvědomě se přikrčil, když náhle proletěl mořem plamenů. Vůbec nechápal, kde se vzaly. Ještě cítil pach spáleniny, když si uvědomil nejméně pět letadel, která se honila v kruhu nedaleko něho. První z nich byl Messerschmitt. Těsně za ním Zuřivec ve svém Spitfiru. Za ním další Messerschmitty za sebou v zákrytu. Tex viděl poprvé tak zblízka odehrávající se drama a dokázal logicky uvažovat a jednat. Ušklíbl se a zamířil na třetí stroj a řítil se na něj, zatímco jeho děla plivala oheň.

Spatřil jak první z Messerschmittů začal náhle prudce klesat a pak šel kolmo dolů. Třetí stroj, na který pálil svými kanóny, se ze skupiny odpoutal a prchal z místa boje. Hned ho začal pronásledovat. Nedá se odhadnout, jak daleko by za ním letěl, kdyby se náhle před ním neobjevil s naštvaným pohledem Bertie. Gestikuloval jasně. Nechal tedy kořist kořistí a poslušně se zařadil za svého velitele a spolu s ním se vracel za Blenheimem, který mizel před nimi v dálce jako malá tečka.

Oba stroje Blenheim snadno dohnaly a zaujaly pozici těsně za ním. Mezi tím se k jejich formaci připojil i Zuřivec, letěli tak blízko sebe, že Tex jasně viděl zásahy na obou letadlech, a zděsil se, když si uvědomil, jak nebezpečně byla poškozena.

„Ti měli tedy pěkný kus štěstí,“ zabručel sám pro sebe a přemýšlel, jak asi dopadly Messerschmitty.

Jejich Blenheim snížil výšku a hnal se nad bílými skalami Doveru do bezpečí. Spitfiry ho sledovaly až nad

pevninu a pak následovaly Bertieho, který mířil na vlastní letiště. Stroje přistály ve formaci a rolovaly zvolna k hangárům, kde už na ně čekali mechanici. Tex vypnul zapalování, vyskočil z kabiny a šel vstříc Zuřivci, který také vystupoval.

„Ty Messerschmitty ti tu mašinu pěkně zrichtovaly.“

Zuřivec se na něho překvapeně podíval.

„Co kecáš? Mou mašinu?“

„Samozřejmě že tvou mašinu.“

„Tak se tedy podívej na svou!“

Tex se otočil a nevěřícně zíral na kulkami proděravělý trup vlastního letounu.

„Jak to, žes to věděl?“ zasípal.

„Tak se ještě podívej na mašinu Lissieho,“ mávl rukou Zuřivec.

A znovu se Tex divil.

„Proboha, kdo ho takhle zřídil?“

Zuřivec jen zvedl obočí. „Chceš říct, žes to vůbec nevěděl?“

„A jak bych to měl vědět?“

„Vědět bys to měl. Dvakrát se za tebe pověsil Messerschmitt a Lissie oba dva sestřelil. Poslal je v plamenech k zemi.“

„To taky sundal toho Němce, co na mne skoro spadl?“

„To bych řek‘. A myslím, že právě včas.“

Zmlkli, když přicházel velitel. Ještě stále měl v oku monokl. Podíval se na oba důstojníky.

„No, chlapci, popravdě řečeno to nebylo špatné,“ řekl vřele. „Jestli chápete, co tím myslím.“

Zuřivec se pousmál. „Děkuji vám,“ odpověděl.

Tex svraštil čelo a protáhle zahučel: „Mohli jsme snad dělat něco jiného?“

„Ale ovšem,“ odpověděl Bertie bez zaváhání. „Vždycky je rozumné nejdřív se podívat kam letím a pak teprve střílet. Ale jen na protivníka, pokud tam vůbec je.“

Tex neklidně zamrkal: „Jak to myslíte s těmi protivníky?“

„No, už je to za námi. Chtěl jsem jenom říct, že jsi mi málem ustřelil směrovku a to dokonce dvakrát. Příště si dej pozor… Ale jinak je takový vzdušný souboj prima zábava, ne?“

Tex se zasmál: „To teda je.“

Bertie vyjasnil tvář. „Taky si myslím. Ale pojďme dovnitř napsat hlášení. Je to sice otrava, ale musí to být.“

V kanceláři stáhl Bertie z hlavy leteckou kuklu, rozepnul kombinézu a tak mohli ostatní zahlédnout na jeho uniformě dva proužky vysokých vyznamenání.

„To mě podrž,“ šeptal s obdivem Tex Zuřivcovi, „takovej prcek a plný prsa metálů.“

„A ty se teď nedávaj zadarmo.“

„Mám dojem, že když tu zůstanu déle, ještě se něco přiučím,“ dodal Tex.

„Například, jak vyhrát tuhle válku,“ rozchechtal se Zuřivec.

KAPITOLA 2

PŘÍCHOD CARRINGTONA

S „Algym“ Laceyem, který měl hned po něm nejvyšší hodnost, seděl Bigglesworth, velitel eskadry, za svým psacím stolem a pečlivě prohlížel seznam všech, kteří patřili pod jeho velení.

„Pokud jde o důstojníky, nejsme na tom tak špatně,“ poznamenal. „Ty převezmeš samozřejmě velení bojové skupiny A. Rudého si vezmi k sobě. Budu s tebou létat co nejčastěji, dokud nedostaneme nějakého dalšího důstojníka. Lissie velí skupině B, kde má Ferrise a O‘Haru. Myslím, že se právě vrátili ze své první akce, tak s ním za chvíli budu mluvit. Jak to vypadá, necháme zatím skupinu C v klidu.“

Algy vzal do ruky jmenný seznam. „Až přijde Carrington, můžeš ho klidně přidělit ke mně. Pak budeme mít dvě kompletní skupiny a já ho budu sledovat, než poznáme, co je zač. Myslím, že by měl přiletět každou chvíli.“

„Když vezmeme v úvahu všechny jeho výstřednosti, co nám na něho prozradili, nebude to s ním lehké.“

„Pokud nebude toužit převzít velení eskadry, je mi to úplně fuk,“ protáhl Algy. Podíval se na hodiny a pokračoval: „A ty ho můžeš pro začátek hned pořádně setřít, že jde tak pozdě.“

„Ještě není pozdě.“

„Ale za minutu už bude pozdě. Předpokládám, že přiletí letadlem, takže je docela možné, že ho zdrží mlha. Počasí se pořád zhoršuje. Ale co se to venku děje?“

Popošel spěšně k oknu, když se stěny zatřásly hlukem z přeletu velmi nízko letícího letadla. Biggles se k němu připojil. Pro hustý déšť viděli jen matnou siluetu Spitfiru. Letadlo klouzalo dolů v takovém úhlu, že jen zázrak mohl zabránit, aby se země nedotklo nejdříve křídlem. A ten zázrak se stal. Algy chytil Bigglese vzrušením za ruku, když pilot tři metry nad zemí vyrovnal rovnováhu, a pak vzorně, nosem letadla proti větru, dosedl na přistávací dráhu.

Biggles zrudl hněvem a pospíchal ke dveřím. „Toho chlapa ještě neznám, ale takovéhle umělecké kousky tu nestrpím," vrčel rozzlobeně.

„Já bych se neunáhloval," radil Algy. „Možná, že je to Carrington."

„Může být," připustil Biggles. „Támhle jde."

Malý, v kůži oděný chlapík bez čepice, který se zrovna vysoukal z letadla, pospíchal směrem ke kanceláři. Letecká kombinéza mu byla příliš velká a plandala mezi holínkami, které se zdály jako lodě, vzhledem k jeho postavě. Biggles se vrátil do kanceláře. Za okamžik se dveře otevřely a dovnitř strčil hlavu Toddy, vedoucí pozemní služby. Měl na tváři zvláštní výraz.

„Důstojník Carrington se přichází ohlásit, veliteli," oznámil a ustoupil stranou.

Pilot, který právě přiletěl, vstoupil klátivě do místnosti a postavil se do pozoru. „Mé jméno je Carrington, veliteli," řekl se zřetelným cockneyským přízvukem.

„Byl bys tak laskav a pozdravil podle předpisů, když vstoupíš do kanceláře?" reagoval Biggles.

„Podle předpisu se může salutovat jen s čepicí na hlavě, veliteli.“

„A jak si vůbec představuješ přijít sem bez čepice? kde ji máš?“

„Visí na hřebíku v kantýně osmé eskadry, veliteli.“

Biggles se na něho upřeně zadíval. Stál před ním hubený, nervózně vypadající mladý muž, jehož bledý a vyhublý obličej vypadal, jako kdyby trpěl podvýživou.

Měl krátké, bohatě kudrnaté vlasy. Byl úplně promoklý. Dešťové kapky mu stékaly po obličeji a pár jich viselo na špičce nosu. Světlešedé oči hleděly upřeně na velitele. Občas se mu čelist pohybovala nahoru a dolů.

Velitel vstal a dost nešikovně mu podal ruku. V duchu se udiveně ptal sám sebe, proč by měl u své eskadry, která už je dost osobitá, lpět na takové maličkosti, jako je čepice.

„Těší mě, že tě poznávám, Carringtone,“ pravil. Podíval se zběžně na hodiny a zeptal se:

„Proč jdeš tak pozdě?“

„Nemyslím, že jdu pozdě, veliteli,“ okamžitě odpověděl důstojník. „Vám jdou hodiny o minutu napřed.“

Biggles svraštil čelo.

„Víš to určitě?“

„Naprosto. Dnes ráno jsem si nařídil hodinky na vrchním velitelství a ti mají čas přímo z Greenwiche.“

Biggles se zhluboka nadýchl. „Pro tentokrát ti budu věřit,“ řekl upjatě. „Doufám, že se ti u nás bude líbit.“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Carrington a rozhlížel se kolem sebe. „Mně je jedno, kde sloužím. Tady nebo jinde,“ pokračoval trochu nelogicky.

Biggles ztěžka polkl. „Tohle bude eskadra, na niž se tak rychle nezapomene," řekl varovně. „Doufám, že si to dobře zapamatuješ."

„Předpokládám, že mne zapomenout nenecháte," odpověděl Carrington jaksi na obranu. Čelisti se mu zase začaly pohybovat.

„Omlouvám se za takovou otázku, ale ty teď něco jíš?"

„Ne. Já jen žvýkám."

„A co žvýkáš?"

„Žvýkací gumu."

‚A to vždycky žvýkáš, když se přijdeš ohlásit na nové místo?"

„Tak se to nedá říct. Tohle je teprve moje druhé místo."

Algy se otočil, aby mu nebylo vidět do obličeje. Už se zase s obtížemi ovládal, aby zůstal klidný.

Biggles vzal do ruky pero: „Křestní jméno?" zeptal se krátce.

„Vlečňák."

„Ale já myslím tvé pravé křestní jméno."

„No to je vono – Vlečňák."

Biggles se zoufale podíval na muže, který byl jen o hodnost nižší než on sám. Pak pokrčil bezradně rameny a obrátil se na nového důstojníka.

„Takhle ti říkají doma?"

„Kdybych nějaký domov měl, jistě by mi tak říkali."

Biggles zkusil novou taktiku.

„Skoro bych řekl, že budeme muset tvému tatínkovi vytknout, že ti dal takové jméno," řekl nenucené, zatímco je zapisoval.

„To byste mohl, kdyby ještě žil.“ Po chvíli doplnil: ‚A kdybyste si chtěl mermomocí dělat problémy: Starý pán měl až příliš rychlé pěsti.“

„Ale proč ti dal takové jméno?“ ptal se Biggles zvědavě.

„Dlouhá léta byl kapitánem vlečné lodi a tak ho asi nic jiného nenapadlo. A možná taky proto, že jsem se na vlečné lodi narodil a tak ho zase nic jiného nenapadlo. A možná taky proto mi později v ringu říkali Malej Vlečňák.“

„V ringu?“

„No jo, v Blackfriars ringu.“

„Teď už chápu. Ty jsi profesionální boxer?“

„Jo – lehká váha.“

Biggles znovu uchopil pero.

„Kolik nepřátelských letadel už jsi sestřelil?“

„To nevím, veliteli.“

„Jak to, že nevíš?“

„Nikdy jsem si s tím nelámal hlavu, veliteli. Proč bych si komplikoval život? Nejsem v počtech nejsilnější. A pak – ještě jich bude dost.“

Biggles se znovu podíval na Algyho. Ten jen mrkal očima.

„Mít smysl pro humor je životně důležité,“ řekl tiše.

„Co je to?“ zeptal se Vlečňák.

„Smysl pro humor? Ty nevíš, co to je?“

Vlečňák potřásl hlavou. „Ne, to teda nevím.“

„Já myslím – schopnost najít ve všem aspoň trochu pozitivní stránku,“ vysvětloval Biggles.

„Pozitivní?“ Hlas Vlečňáka zněl pochybovačně. „Vidíte snad něco pozitivního na téhle válce? S ženami a malými dětmi…“

„Ne, to ne. Samozřejmě ne," vpadl mu Biggles spěšně do řeči. „To je v pořádku, Carringtone. Budeš zařazen do bojové skupiny A. Tohle je poručík letectva Lacey. Bude tvým přímým nadřízeným. Běž s ním a on tě v kantýně představí ostatním. Létat se stejně nebude, dokud se nezlepší počasí."

‚A proč ne?"

„Proč ne?" Velitel se udiveně podíval a povytáhl obočí. „Protože je to můj rozkaz," řekl krátce.

„To jsem měl pochopit hned," omlouval se Vlečňák.

Biggles ztěžka polkl. Chtělo se mu říci, co si právě myslel, ale ovládl se. Nechtěl mít hned na začátku problémy s vrchním velením.

„Dostaneš dva dny na to, aby ses seznámil se vším, jak to u nás chodí," prohodil Biggles.

„Ale to není třeba," prohlásil Vlečňák jednoznačně. „Jsem vám k službám hned, jak mne budete potřebovat. Přišel jsem k vám, abych sestřeloval Němčoury. Čím dřív s tím budu moci začít, tím lépe."

„Možná, že máš pravdu," odpověděl Biggles a musel se zasmát, i když mu vůbec do smíchu nebylo. „A mimochodem, viděl jsem, jak jsi přistával. To nebylo tak docela podle předpisu, velice mírně řečeno. Nemám ve zvyku se plést svým pilotům do létání, každý má svůj způsob, ale letadla jsou velice drahá a v současné době těžko k sehnání. Doufám, že na to příště budeš myslet."

„Jednám hrubě vždycky, ať jde o ženy, psy nebo letadla. Každý hned musí poznat, kdo je jeho pánem," brblal Vlečňák nazlobeně. „Pak všechno běží jako na drátku."

Biggles si dal ruku před ústa, aby se nerozesmál.

„To je v pořádku, Carringtone. Jak myslíš. Ale pokud budeš takhle létat dál, je jen otázka času, kdy toho nepřítel využije a pomůže ti k zemi.“

„To by byl ovšem rovnou můj pohřeb. Nebo ne, veliteli?“

Biggles tuhle polemiku vzdal.

„Povídám, že je to v pořádku. Už ti nemám co říct.“

Algy vzal Vlečňáka pod paží a namířil ke dveřím. „Pojď se mnou do kantýny a napijem se,“ navrhl.

„Máš na mysli něco silnějšího?“

„To zrovna ne. Ale nepijeme vždycky jenom teplou vodu.“

Vlečňák se zasmál tvrdým chraplavým smíchem. Znělo to jako zakokrhání nazlobeného kohouta.

Bylo to nečekané, až se Algy zarazil. „Co je ti?“ zeptal se udiveně.

„Co by mi bylo? Nic. Akorát kdyby si ti hlavouni nahoře přestali prolévat hrdla alkoholem, mohli bysme možná dřív vyhrát tuhle válku.“

„Tobě alkohol tak moc vadí?“ zeptal se Algy, aby vůbec něco řekl.

„Jo, to mi teda vadí.“

‚A proč?“

„Protože vždycky, když se můj táta opil, tak mě zmlátil do modra.“

„A jak často se to stávalo?“

„Každý večer.“

Algy se zasmál a už nic neříkal. Pohlédl stranou na svého společníka a v duchu se ptal sám sebe, jak se asi Vlečňák dokáže sžít s ostatními. Pomyslel si, že z toho určitě vzniknou problémy. „Ale co, potřebujeme všechny možné lidi, máme-li vést válku,“ filozofoval.

V kantýně stáli Bertie, Tex a Zuřivec v hloučku a vyhlíželi lepší počasí. Bertie zasedl za klavír a ostatní se chystali začít zpívat, ale nedošlo k tomu, protože dovnitř vstoupil Algy s nováčkem.

„Tohle je Vlečňák Carrington," představoval ho Algy. „Právě dorazil."

Vlečňák sepjal ruce nad hlavou a uklonil se na všechny strany, tak jak to dělají profesionální boxeři v ringu. „Těší mne, že se s vámi poznávám, mládenci," řekl docela vážně.

Do pauzy, která po jeho slovech vznikla, vpadl nepříliš šťastně Bertie:

„Pro pána krále, co jsme to vyfasovali?"

Nastala trapná pauza. Úsměv se Vlečňákovi vytratil z tváře. Šel pomalým krokem směrem k židli, ve které se pohodlně rozvaloval Bertie. Ale nešel normálně. Pohyboval se zvláštním způsobem, jako by mu prsty na nohou pérovaly. Když došel před židli Bertieho, zůstal stát a funěl jako rozzuřený pes. Aspoň Algymu to tak připadalo.

„Tvoje poznámka snad mířila na mne?" zeptal se Vlečňák klidně.

Okamžik hleděl Bertie dost překvapeně. Zatlačil si monokl trochu víc do oka. Pak se zasmál. „Ale kamaráde, přece bys tu nechtěl začínat problémy?"

„Co jiného bych tu tedy asi chtěl?" zasyčel Vlečňák.

V tu chvíli se do toho zamíchal Algy.

„To je dobrý, Vlečňáku, nemusíš se hned tak ježit. Bertie tím přece nic zlého nemyslel."

„Tak si musí dávat pozor na jazyk," vrčel Vlečňák. „Drzost nestrpím od nikoho."

„Máš pravdu. Ale nechme toho. Chceš něco k pití?"

„Rád. Sklenku mléka a trochu sodovky.“

Vlečňák hleděl studenýma nepřátelskýma očima do tváří ostatních. Ti jen s námahou zadržovali smích.

Algy vytušil, že by to nemuselo dobře dopadnout.

„O. K.“ řekl rychle, aby uvolnil napětí. „Pojďme…“ Větu však nedokončil.

Svaly mu ztuhly, sotva zaslechl zvuk, který zazněl krátce, ale neočekávaně a stejně rychle zmlkl. Skokem byl u okna a očima pročesával oblohu.

„Dejte pozor! Tohle přece zní jako…“

Zbytek jeho slov zanikl v rachotu padající židle, kterou Vlečňák porazil, jak se hnal ke dveřím. Ostatní ho následovali, ale než vyběhli ven, řítil se už Vlečňák ke svému letadlu. Stálo na dráze tak, jak ho po přistání opustil. Když k letadlu doběhl a vyšvihl se do kokpitu, vynořil se z mraků nad jejich hlavami bombardovací Junkers a vypadalo to, že si jeho pilot hledá vhodný cíl.

To všechno se událo tak rychle, že to Algy nestačil ani pochopit. Jen se díval.

Biggles vyběhl z kanceláře. „Co se to děje?“ zeptal se krátce. Pak se koukl nahoru a to už na jeho otázku nemusel nikdo odpovídat.

„Kryjte se,“zvolal a uháněl k protiletadlovému dělu, které stálo nedaleko statku.

Ale nikdo jeho rozkaz neposlechl. Připojili se k němu a pomáhali obsluhovat dělo. Všechny oči byly upřeny na Vlečňákova Spitfira, který rychle stoupal se silným bočním větrem; zdálo se, že se každým okamžikem zřítí. Biggles zbledl.

„To je blázen! Žene se do hrobu!“ volal cizím, staženým hlasem. V poslední chvíli, když už to vypadalo, že se neodvratně zřítí, nabral výšku a ocitl se těsně pod

Junkersem. Nepřátelský pilot, který právě nalétával nad hangár, zřejmě Spitfira zahlédl. Už nepokračoval v náletu, ale zvedl nos svého stroje a pak jej naklonil, aby si mohl lépe prohlédnout útočníka. Nezdálo se, že by mu dělal nějaké starosti, nebylo také proč. Všechny výhody měl na své straně, včetně větší výšky.

Biggles se díval za Spitfirem. Ten pohled ho uváděl do vytržení. Vůbec nechápal, jak je možné, že je ještě ve vzduchu. Pilot porušoval všechny zákony zemské přitažlivosti.

„Musí přece nechat mašinu trochu sklouznout, jinak to nejde," drmolil Algy suchými rty. Najednou se úlekem přikrčil. To když se ozvalo pronikavé vřeštění Bertieho lovecké trubky a mísilo se s řevem leteckých motorů. Bertie, zřejmě vrcholně vzrušený, vytruboval bojovně na svůj instrument a do toho ještě povykoval.

„Buď zticha a schovej ten svůj krám," rozkřikl se Biggles. Nervy měl napjaté k prasknutí. Sledoval dál vzdušný souboj, který se právě rozvíjel.

Z nějakého nepochopitelného důvodu nezměnil Spitfire dráhu letu.

Jen se nebezpečně naklonil na stranu. Junkers se k němu přibližoval a zdálo se, že pilot hledá příležitost zasadit mu první a současně poslední ránu. Tak snadnou kořistí se zdál Spitfire. Když už se Junkers dostal do stejné roviny v nebezpečné blízkosti, srovnal náhle Spitfire křídla do vodorovné polohy a současně obrátil stroj kolem podélné osy. Byl to nečekaný, ale velmi obtížný manévr. Bylo vidět, že to nepřátelského pilota zneklidnilo, protože náhle uhnul stranou jak neposedné hříbě.

Nos Spitfira teď mířil dolů. Dlouhé tři vteřiny motor řval a letadlo nabíralo rychlost a náhle ztřeštěně vzlétlo vzhůru. Dostalo se s Junkersem na stejnou úroveň. Současně s řevem motoru se smísil do morku kostí pronikající rachot osmi palubních děl. Z Junkerse začaly létat kusy, stroj se začal otřásat a zmizel za nejbližším mrakem.

„Páni bozi! Viděli jste někdy něco podobného?“ zasípal Biggles.

„Podívejte! Podívejte!“ křičel Algy, až mu zase hlas přeskakoval. Nepřátelský pilot si byl zřejmě vědom, že špatně odhadl svoje možnosti a snažil se ze všech sil uprchnout z místa boje. Už se zdálo, že se mu to povede. Bylo to pozoruhodné. Vlečňák zjevně nijak nepospíchal s tím, co udělá dál. Pomalu se obrátil, aby na protivníka lépe viděl a pak sklonil stroj do střemhlavého letu.

Jednu chvíli si Algy myslel, že je zasažen a že se roztříští o zem – tak nízko už byl. Ale v posledním okamžiku stočil stroj doprava a hned zas jako svíce stoupal vzhůru. Do všech na zemi se opřela tlaková vlna. Algy obdivně hvízdl. Spitfire jako šíp letěl přímo na Junkerse.

Německý pilot si uvědomil, jaké nebezpečí mu hrozí a snažil se uniknout. Ale pozdě, příliš pozdě. Možná ani nevěděl, kde přesně právě Spitfire je. Zoufalým manévrem se pokoušel strhnout stroj prudce do strany. Určitě neměl ani zdání, odkud stíhačka přiletí.

Vlečňák, který stále šplhal kolmo vzhůru, vypálil krátkou salvu. Vzápětí proletěl kolem Junkerse. Jakmile se ocitl nad svou obětí, srovnal stroj a z téměř vodorovné polohy spustil palbu, která Němce pokropila od vrtule až ke kormidlu. Účinek byl strašný. Vypadalo to, jako by

letadlo přeřízla velká cirkulárka. Rozpadlo se na dva kusy, jedno křídlo bylo ustřelené. Trup letadla zakolísal a začal padat. Nejdříve pomalu a pak stále rychleji a rychleji.

Na zemi stáli všichni jako zařezaní.

Trup Junkerse, už bez obou křídel, se zapíchl do země jako torpédo. Pak bouchly jeho bomby. Bylo to jako hřmění hromu. Vlečňák vypnul motor, klouzavým letem se spustil asi do třicet metrů nad letiště, srovnal letadlo, otočil nos proti větru a posadil stroj jako peříčko na přistávací plochu. Po několika krocích se zastavil u ostatních příslušníků eskadry. Všichni stáli ještě oněmělí úžasem z divadla, které právě sledovali.

„To tedy stálo za podívanou," řekl Bertie. I ostatní se pomalu probírali z překvapení, které působilo jako šok a obraceli se k Vlečňákovi. Biggles se otočil k Algymu. Jeho bledý obličej vyjadřoval cosi zvláštního. Něco mezi ulehčením a neuvěřitelností.

„Zažil jsem hodně, nějakou tu zkušenost taky mám, ale něco takového jsem v životě neviděl," řekl pomalu. „Způsob, jakým létá Carrington, se určitě v žádných kurzech nevyučuje. Ale je účinný, to musím přiznat. Je opravdu účinný."

Vlečňák se pomalu vracel ke kantýně. Jeho zásah připomínal práci dobrého řemeslníka, který splnil svůj úkol a po práci se vrací domů. V nejmenším nedával najevo své pocity, nezměnil ani výraz obličeje. Jako by se nic nestalo.

Ostatní šli také do kantýny.

„Skvělá práce, Vlečňáku," řekl mu Biggles upřímně.

„Děkuju vám," odpověděl Vlečňák netečně.

„Chceš něco k pití?“ ptal se Biggles a kývl na obsluhu za barem.

Vlečňák klidně přikývl. „Ale rád. Mám chuť na zázvorovou limonádu.“

Pátravě se rozhlédl po společnosti, ale nikdo se nezasmál.

KAPITOLA 3

ANGUS PŘICHÁZÍ

Poručík letectva Angus Mackail se zlobil. Ve svém skotském srdci byl přesvědčen, že právem. A skutečnost, že byl bezmocný, na něho působila jako by přiléval oleje do ohně. Po tom, co sestřelil šest nepřátelských letadel – z toho čtyři v jednom týdnu – si podal žádost o přeložení k eskadře, která byla umístěna nedaleko jeho bydliště v Aberdeenu. Mezi důvody uvedl, že velitelem této jednotky byl jistý Donald Mackail, jeho bratr. Ale naneštěstí pro Anguse znal velitel Ian McIntosh nejen jeho, ale i jeho bratra Donalda. Znal je tak důkladně, že věděl, jak to s nimi je. Pokud nejsou spolu, jsou perfektní důstojníci. Jakmile se dostanou k sobě, může se stát ledacos. A to byl důvod, proč žádosti nevyhověl.

Angus měl pocit, že je to nespravedlnost a dával to všude najevo. Aby si ulevil, předvedl nad letištěm několik krkolomných kousků. Dosáhl jen toho, že budova hlavního velitelství měla o jeden komín méně. Nešťastnou shodou okolností pro Anguse se to stalo právě ve chvíli, kdy přijel k eskadře na inspekci generál z ministerstva letectví. Navíc tomuto generálovi právě naznačili, že nepohodlné a neukázněné důstojníky mohou odvelet ke speciální eskadře, která byla pro tyhle samorosty zřízena. Tam, jak doufali, dostanou pořádnou lekci kázně a disciplíny. A tak se stalo, že Anguse nepřeveleli do jeho milovaného Skotska, ale do Kentu k 666. eskadře. Angus neznal pravé důvody svého přemístění. Dozvěděl se, že bude sloužit pod velením

jistého Bigglesworth a. To nijak nepřispělo k jeho uklidnění. Byl přesvědčen, že důstojník s tak nemožným jménem nemůže nikdy správně ocenit schopnosti svých podřízených.

Dostal rozkaz, aby se co nejdříve hlásil se svým Spitfirem na novém působišti. Směl ovšem s přeletem počkat na lepší počasí. A to bylo už několik dní tak špatné, jako jeho nálada. Ale přesto si myslel, že čím dřív si z bot oklepe prach a bláto téhle nevděčné eskadry, tím lépe pro něho. A pak se bez ohledu na nepohodu rozhodl, že poletí na základnu Rawlham v Kentu co nejdříve, aby se ohlásil u nového velitele s tím směšným jménem. Nikdo nic nenamítal.

Z hangáru mu vyvezli letadlo a natočili motor. Angus si narazil na hlavu starou čepici, bez níž se cítil nesvůj, takže ji nosil prakticky nepřetržitě a rozjel stroj po startovní dráze. Odstartoval a začal stoupat. Ve vzduchu poznal, že počasí je ještě horší, než si myslel. Rozhodl se, že poletí nízko, aby se mohl lépe orientovat. Vyrazil směrem na jih a doufal, že až přeletí Temži, najde dost orientačních bodů.

Neuplynulo ani deset minut a už litoval svého ukvapeného rozhodnutí. Viditelnost byla mizerná, že sám musel uznat svou chybu. Neměl ani zdání, kde je. Jednu chvíli sice zahlédl cestu, o níž si myslel, že ji poznává, ale byl to omyl. Netrvalo dlouho a octl se nad pustou krajinou, kterou nikdy předtím neviděl. Měl víc štěstí než rozumu, když konečně poznal Temži. S nadějí pokračoval v letu.

Víc jak půl hodiny však hledal jakýkoli orientační bod a čím déle to trvalo, tím větší měl na sebe vztek. Nejdříve málem narazil do řady topolů, pak zase div

nevzal s sebou střechu statku. Když se pak těsně vedle levého křídla mihla tmavá silueta kostelní věže, rozhodl se dále neriskovat. Pokusí se přistát a zeptá se na cestu.

„Teď už toho mám opravdu dost," bručel, zatímco stáhl plyn a klouzavým letem mířil na louku. Nebylo to lehké v takových podmínkách přistávat. Ale nebýt nečekaných událostí, bylo by se mu to podařilo.

Když už stroj zastavoval, vynořil se ze tmy tmavý předmět, který považoval za krávu, protože právě netoužil po srážce s krávou, která s ním určitě neměla zlé úmysly, vykopl řízení a strhl letoun do prudkého obratu. Podvozek zaskřípal a stroj se zastavil.

„To jsem neudělal tak špatně," zabručel a podíval se na příčinu svého úleku. Ne, že by mu šlo o zvíře. Měl spíš strach o sebe a o letadlo. S údivem konstatoval, že se dobytče nehnulo z místa. To mu přišlo divné a tak se pokusil zjistit, co vlastně dělá. Zadníma nohama vyhazovalo spršky hlíny, občas sklonilo hlavu a zpracovávalo zem dvěma hrozivě vyhlížejícími rohy.

V žaludku pocítil podivné šimrání. Pozoroval ustrašeně rozzuřené zvíře, které začalo divoce funět, jako by chtělo vypadat ještě nebezpečněji. Cítil, že mu tuhne krev v žilách. Poznal totiž, že to není kráva, ale býk a ne právě nejklidnější. Angus měl nadání skoro ke všemu, ale role toreadora mu určitě neseděla. Nervózně se rozhlížel a hledal nějaký úkryt. Jediné, co viděl, byl všezakrývající déšť. Nevěděl, kde je, ani jak má daleko k nejbližšímu plotu. Vzpomněl si, že někde četl, jak lidský hlas dokáže uklidnit rozzuřené zvíře. Situace se mu zdála jedinečnou příležitostí tuto teorii vyzkoušet. Ale pokus nedopadl právě šťastně. Ještě ani pořádně neotevřel ústa a býk

zaútočil. Zvuk, který mu vycházel z nozder opravdu naháněl strach.

Kabina stíhačky snese hodně, ale rozhodně nevydrží útok rozzuřeného býka, vyzbrojeného ostrými rohy. To si Angus dobře uvědomoval. Věděl také až moc dobře, že materiál, který pokrývá trup letadla, dokáže ostrým rohům býka odolat asi tak, jako vaječná skořápka vrtáku na beton. Nečekal, jak to dopadne. Když býk rychlostí expresu zaútočil z jedné strany, vyklidil pole na stranu druhou.

Je třeba dodat, že Angus, přestože byl silný a urostlý, nenáviděl tělesnou námahu. A nejvíc běh. Ten se hodil – podle jeho názoru – pro mladší, co si se stopkami měří, kolik uběhnou za minutu. Ale tentokrát uháněl tak rychle, že bláto stříkalo na všechny strany. Nevěděl, kam běží a ani ho to nezajímalo: měl jen jednu myšlenku: vzdálit se od zuřícího zvířete co možná nejrychleji.

Směr, který zvolil, nebyl nejhorší, i když ne ideální. Kdyby to vzal víc doprava, musel by uběhnout nejméně půl kilometru k nejbližšímu plotu. V tomto případě narazil asi po sto metrech na polorozbořenou boudu. U ní byl bahnitý rybníček. Běžel tak rychle, že vodu v dešťové cloně vůbec neviděl. Poznal, kde je, když už vězel po kotníky v řídkém bahně. Setrvačností udělal ještě pár kroků, než úplně ztratil rovnováhu a pleskl sebou do vody. Nevěděl, že je tam sotva metr a tak bláznivě mával rukama v domnění, že musí plavat. Ale když zjistil, jak je to doopravdy, vztyčil se a klopýtal na druhou stranu bahniska. Ohlížel se po býkovi. Stíral si bahno z vlasů a z obličeje. Zvíře však nebylo vidět. Když se trochu uklidnil, rozhlédl se nevesele kolem. Nedaleko boudy byl statek, k němuž zamířil. Prodral se blátem mezi prasaty a

zaklepal na dveře. Překvapilo ho, že mu hned otevřeli. Docela hezká, asi osmnáctiletá dívka na něho udiveně pohlédla. Vysvětlil jí svou nepříjemnou situaci a ona ho pozvala dovnitř. Představila ho matce, která se motala u kamen mezi hrnci.

Netrvalo dlouho a hřál se u sálajícího krbu, oblečen do starého kabátu, před sebou talíř polévky, do níž si namáčel chléb. Uniforma visela na ramínku u krbu a stoupala z ní pára. Trochu ho tížilo svědomí, když si vzpomněl na své letadlo, ale neměl náladu jít se podívat ven. Nechtělo se mu ani vyprávět historku s býkem, aby se před hostiteli nezesměšnil. Těžko říci, jak dlouho by byl vydržel u teplého krbu. Bylo mu tam dobře. Ale zaklepání na dveře ohlásilo konec pohody. Ten, kdo vstoupil, ovlivnil průběh dalších událostí toho dne. Vůbec si nevšiml, že dívka nápadně zčervenala, když se dveře otevřely. Se smíšenými pocity si prohlížel opáleného ešáka v důstojnické uniformě královského letectva.

Důstojník byl velmi mladý a zarazil se, když spatřil Anguse a hned se podezíravě podíval na dívku. Ta mu pohotově vysvětlila, co se stalo. Ukázalo se, že letec je francouzský Kanaďan, dívčin snoubenec. I když se tvářil, že všemu věří, bylo patrné, že se mu to ani trochu nelíbí, najít v domě, který už považoval i za svůj domov, jiného letce – důstojníka. Dával to dost zřetelně najevo; Angus se tak dostal do trapné situace.

Posléze se rozhovor mezi oběma muži přece jen rozproudil, i když to nebylo snadné. Kanaďan mluvil lépe francouzsky než anglicky, zatímco Angus neuměl francouzsky vůbec a jeho angličtina měla silně skotský přízvuk. Navíc používal hodně slov, která se rozhodně

nevyskytovala v oxfordském slovníku. Přesto Angus pochopil, že jeho nový známý se jmenuje Armand – jméno mu u jednotky změnili na Almond (Mandle) a později na Nutty (Ořech). Tak ale přezdívky vznikají.

Ukázalo se, že je také v maléru. Před třemi dny když čekal na zařazení do oddílu, který měl odletět na frontu, opustil bez dovolení svůj útvar ve vypůjčeném letadle, aby se mohl rozloučit se svou snoubenkou. A zatímco využíval největšího pohostinství, zaskočilo ho špatné počasí. Přišel čas návratu, ale pro mlhu a déšť nebylo na létání ani pomyšlení. A tak udělal jediné, co se dalo za těchto okolností udělat: Zavolal ze vsi na svůj útvar dozorčího důstojníka a sdělil mu, že musel nouzově přistát a že se vrátí co nejdříve. Ale když se počasí nezlepšilo, dostal telegraficky rozkaz, aby se okamžitě hlásil u útvaru. Nechal svůj letoun typu Tiger Moth tam, kde přistál – louka byla jen o málo větší než ta, kterou si pro přistání zvolil Angus – a vrátil se vypůjčeným autem. A teď když se počasí začalo pomalu zlepšovat, odletí letadlem.

Angus pak vyprávěl, jak v dešti zabloudil a jak při nouzovém přistání poškodil podvozek. Vysvětloval, že právě letěl k 666. eskadře v Rawlhamu. Kanaďan popošel k oknu a podíval se, jak to venku vypadá. Trochu se vyčasilo, ale nevypadalo to příliš slibně.

„Já tě k tvé eskadře dopravím," nabídl Nutty. Angus se polekal. Stejně jako mnoho jiných pilotů měl strach sednout si do letadla k někomu cizímu a také to po pravdě řekl. Čas utíkal a Nutty byl stále ustaranější a neklidnější. Angus ho začal chápat. Kanaďan byl žárlivý a neměl chuť odletět a nechat jiného důstojníka ve společnosti své dívky. Mimo to ho očekávali u útvaru, a

další odklad by mohl způsobit ještě větší problémy, než jaké má už teď. A tak Angus, aby snad nezavdal příčinu k neshodám mezi milenci, začal o Nuttyho návrhu uvažovat.

Počasí nestálo za nic, mraky visely nízko. Ale už nepršelo a občas prosvitl paprsek slunce. Angus si uvědomoval, že musí eskadře oznámit, co s ním je. Určitě dostali informaci o jeho odletu. Nebylo by nic divného, kdyby ho začali hledat. Tak tedy téměř proti téměř proti své vůli Nuttyho návrh přijal. Oblékl si proschlou uniformu, poděkoval oběma hostitelkám, a odešel s Nuttym k jeho letadlu. Tiger Moth stál na kraji velké louky a vypadal dost zuboženě.

Když si Angus prohlédl letadlo zblízka, litoval, že souhlasil, ale už se nedalo nic dělat. Hořce litoval, že opustil teplo krbu, když pilot, který zacházel s řídící pákou jako s ruční pumpou na vodu, prudce stoupal s nezahřátými motory. V malé chvíli se letoun ocitl uprostřed tmavých mraků. To, co pak následovalo, bylo jako zlý sen a kdykoliv si na to vzpomněl, přeběhl mu mráz po zádech. Nutty byl, jak se zdálo, velmi optimisticky naladěn a zřejmě se rozhodl podstoupit jakékoliv riziko. A bylo stále zřejmější, že je buď úplný začátečník a nemá s létáním moc zkušeností, nebo je naopak tak zkušený letec, že přehlíží všechna nebezpečí. Angus zvažoval, která z obou možností je pravděpodobnější. Nuttymu se přece jen podařilo dostat se z mraků. Pak nasadil kurs, kterým by Anguse určitě do Rawlhamu nedopravil.

„Kamaráde, bereš to moc na východ," řval Angus pilotovi do ucha.

Nutty významně pokrčil rameny a zeptal se lakonicky: „Kdo letí – ty nebo já?“

Angus sevřel rty. „Tohle není žádná legrace,“ bručel rozladěně. „Jestli nezasáhnu, tak mne ten blázen posadí za chvíli na zem někde ve Francii.“ Všiml si, že Nutty pohybuje rty, jako by si za letu zpíval. Angus také vydával zvuky, ale zpěv to rozhodně nebyl.

„Hej!“ Zavolal po chvilce. „Víš, kam vůbec letíš?“

Kanaďan se rozladěně ohlédl.

„Chtěl jsi přece do Rawlhamu, mon ami.“

„To jo, ale ty letíš příliš na jih!“

Zoufalým gestem ukazoval Angus severním směrem.

„Non, non, non…“ nesouhlasil rezolutně.

Angus už dostával vztek. Nejraději by byl svého kolegu vzal něčím po hlavě, ale protože v kokpitu nebylo zdvojené řízení, nezbylo mu nic jiného, než zticha sedět, polykat vztek a vyčítat si vlastní hloupost, která ho do této situace přivedla.

Mezitím Nutty změnil několikrát směr, takže Angus neměl ani potuchy, kde jsou. Kanaďan měl zřejmě nějakou záhadnou navigační metodu, protože netrvalo dlouho a začal ubírat plyn a s úšklebkem ukazoval rukou dolů.

„Rawlham,“ volal vítězoslavně.

Angus na něho nevěřícně civěl. Byl pevně přesvědčen, že jsou ještě nejméně třicet kilometrů vzdáleni.

Nutty náhle stlačil řídící páku prudce dopředu. Angus zbledl a pevně se oběma rukama chytil sedadla v očekávání nejhoršího. Neměl v kokpitu vlastní výškoměr, ale zdálo se mu, že pilot letí střemhlav k zemi. Oddychl

si s úlevou, když se letadlo srovnalo do vodorovné polohy asi sedmdesát metrů nad zemí. Už mu bylo jedno, na kterém letišti přistanou, jen když ten divoký let dopadne dobře.

Když se kola podvozku dotkla země, vlastně mokré trávy v těsné blízkosti letiště, už se šeřilo. Letoun skončil klouzavé přistání nosem v příkopu, zatímco ocas trčel výhružně do výšky. Angus opustil Tiger Motha tak rychle jako svého Spitfira, když prchal před býkem. Jakmile byl nohama na zemi, šel zkontrolovat, jaká je na letadle škoda. Náhle ho zarazilo podivné chování jeho společníka. Ten seskočil s výkřikem na zem a obíhal letadlo s pistolí v ruce. Nejprve to Angus nechápal. Dokonce si chvíli myslel, že se chce v návalu žalu nad zničeným letadle zastřelit, ale vzápětí poznal, že je to jinak.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Voila!“ Nutty ukázal rukou a Angus pohlédl směrem, kam ukazovala jeho pistole. Ztuhl úlekem. Necelých padesát metrů od nich stálo v šeru letadlo. Na trupu mělo německý černý kříž, ale i bez poznávacího znaku by poznal, že je to Heinkel. Omyl byl vyloučen.

Angus se vztekle otočil na partnera: „Přece jsem ti několikrát řekl, že letíš špatným směrem. Přistál jsi ve Francii. Tohle je němčour.“

Ale Nutty si ho nevšímal. S obdivuhodnou chladnokrevností vykonal rozsudek nad svým letadlem. Pozvedl pistoli a poslal déšť kulek do benzinové nádrže. Vyskočil plamen a v příštím okamžiku letoun vzplanul jako vích.

Oba se hnali pryč odtud jako o život. Za nimi se ozývalo jakési volání, ale nezastavili se, dokud nedoběhli

do lesa. Teprve tam zastavili, sotva popadajíce dechu, aby zvážili situaci. Nic horšího je snad nemohlo potkat. Zem byla mokrá a navíc strašná zima. Angusovi klapaly zuby chladem už teď. Když opustil statek, neměl uniformu ještě docela suchou. Ale nedalo se nic dělat. Šli dále hlouběji do lesa, tam se schovali pod strom a čekali, až bude úplná tma. Netroufali si promluvit. Anguse ještě nepřešel vztek. Jeho společník šeptem chrlil omluvy a z jeho chování i z hlasu bylo jasné, jak je z toho zoufalý… Po chvíli se vrátili na kraj lesa a vyšli na pole. Náhle se Nutty zarazil a chytil Anguse za ruku:

„Ten Heinkel!“ mumlal. „Toho se zmocníme a poletíme do Rawlhamu!“

Angus se cynicky zasmál. „To se ti jenom zdá! Ani za nic! S tebou už nepoletím nikam!“

Ale pak pochopil, že na tom bláznivém nápadu Nuttyho něco bylo. Pohlédl na svého partnera s novým zájmem. Neměl v úmyslu s ním letět do Rawlhamu ani kamkoli jinam. Ale kdyby se jim podařilo zmocnit se německého letadla, mohli by uprchnout a pokusit se dostat ještě v noci ke svým útvarům.

„Pojď, jdeme! Zkusit to můžeme!“

Vyrazili směrem k letišti. Byla to nervy drásající cesta. Několikrát se museli ukrýt v příkopu, plížit se pod promoklými keři, když měli dojem, že slyší nějaké kroky.

Jako Indiáni na válečné stezce se sunuli ke svému cíli. Angus se v hloubi duše obával, že až tam dojdou, bude už Heinkel v hangáru, odkud ho nedostanou. Postupně dospíval k názoru, že nemají nejmenší šanci.

Když se pomalu blížili k místu, kde naposledy viděli německé letadlo, zaslechli tichý hovor z místa, kde ještě doutnal Nuttyho vyhořelý Tiger Moth. Dokonce bylo

slyšet tichý smích. Zřejmě bylo na tom havarovaném letadle něco zábavného. V duchu se utěšoval, že kdyby byly role obrácené, smál by se asi taky. Ale teď mu vůbec nebylo do smíchu.

V naději, že všichni Němci stojí u vyhořelého letadla je velkým obloukem obešli a dostali se před Heinkela, který tam stál tak, jak ho spatřili prve. A co bylo důležitější, nikde živá duše.

Teď, když nadešel okamžik akce, byl Angus ledově klidný. Zato jeho partner vzrušením přerývaně dýchal.

„Zůstaň tady, vyšplhám se do kabiny a zapnu zapalování," řekl Kanaďan.

„Ani nápad," prohlásil Angus energicky. „Jestli někdo bude pilotovat tohle letadlo, tak to budu já!"

Nutty se chtěl začít hádat, ale Angus jen nastavil zaťaté pěsti. Mělo to žádoucí účinek. Už už začínal šplhat do letadla, když se náhle ze tmy vynořil hrozivě vrčící teriér. Ozval se nějaký hlas a současně se objevila hlava nad okrajem kokpitu. Nebylo pochyb – v letadle někdo seděl. Z Nuttyho hrudi se vydral těžký vzdech.

Hlas se ozval znovu, ale teď hlasitěji. Ale nešlo ani tak o slova, ale o řeč. Byla to angličtina, perfektní oxfordská angličtina.

„Chlapci, ukažte se! Co tady vlastně vyvádíte?" zeptal se muž v letadle a seskočil na zem.

Angusovi poklesla údivem dolní čelist, když zíral na uniformu královského letectva s hodností poručíka. Spráskl ruce a vykoktal ze sebe: „Kdo… seš?"

Lord Bertie Lissie se usmál: „Já jsem Lissie. Jo. Určitě jsem to já. Jestli chápete, co tím myslím."

Angus znervózněl. „Ale co znamená tahle mašina?" a ukázal na Heinkela.

Bertie se pohrdavě ohlédl k letadlu. „Dneska jsem ho tu přinutil přistát. Měli jsme malou kontraverzi, jestli chápete, co tím myslím.“

„Tak tohle je tedy… tedy anglické letiště?“

Otázka Bertieho překvapila. ‚A co sis myslel? Že jsme v Austrálii?“ Obrátil se na Nuttyho. „A nejsi náhodou ten osel, co tu před hodinou přistál a pak zapálil svou mašinu?“ Ale Nutty neposlouchal. Seděl na kole podvozku Heinkela, hlavu zabořenou do dlaní.

Bertie se na něho soucitně díval. K Heinkelu přicházelo několik dalších důstojníků v čele s velitelem.

„Co se tady děje?“ zeptal se velitel. Angus se postavil, stál jako ztuhlý a představil se. „Veliteli, byl jsem na cestě k 666. eskadře a zaskočilo mě špatné počasí,“ vysvětloval.

Velitel mu podal ruku. „Jsme rádi, že tě tu konečně máme. Jsem velitel eskadry Bigglesworth. Už jsme měli starost, co se ti stalo.“

Pak se Biggles obrátil na Nuttyho Armanda.

„Kdo je tohle?“

Nuttymu se podařilo dostat ze sebe jméno a hodnost.

„No to se povedlo,“ opáčil Biggles. „Tebe jsme tu zase nečekali dřív než zítra!“

„Mne jste očekávali?“ vykoktal Nutty.

Biggles zamířil rovnou do kantýny. Ohlédl se přes rameno dozadu:

„Pravda, ty ses vzdálil od útvaru bez dovolení, a tak jsi se tu novinu ani nedozvěděl. Od zítřka jsi totiž přidělen k 666. eskadře. A pojdte všichni dovnitř, je tu zima až hrůza.“

KAPITOLA 4

TAFFY PATŘÍ DO PARTY

Když si Biggles přečetl ranní poštu, položil dopisy do košíčku a zavolal službu, aby je přišla vyzvednout.

„Dostaneme posilu," informoval Toddyho.

„To je ohromné, veliteli," odvětil Toddy. „Konečně se dočkáme." V jeho hlase bylo znát uspokojení. „Své lidi nikdy nenechávám moc v klidu, i když je to třeba jen služba v záloze. Každý má ohromnou chuť létat a dát za vyučenou nepříteli, ale když dlouho nemají co dělat, jsou s nimi problémy. Hlavně Carrington. S tím čerti šijou. Ale mimochodem – víš něco o nějakém Hughesovi? Má se u nás co nevidět hlásit. Znáš ho?"

Od dveří se ozvalo tiché zakašlání. Biggles se podíval a spatřil poručíka letectva, lorda Bertie Lissieho, velitele bojové skupiny B.

„Řekl jste Hugha, veliteli?" zeptal se Bertie a posunul si monokl na oku.

„Ano."

„Snad ne Taffy Ničitel?"

Biggles vzal proužek papíru a četl: „Důstojník letectva J. W. Hughes van Aberystwyth."

Na Bertieho rtech se objevil úsměv. „Ano, to je on. Taffy Ničitel."

Biggles zvedl obočí: „Ničitel? To zní dost ošklivě. Jak k té přezdívce přišel?" zeptal se podezíravě.

Bertie se potutelně usmál. „Abych pravdu řekl, zničí všechno, co mu přijde do rukou. Vždycky to ale není jeho vina – jestli chápete, co tím myslím."

‚A co vlastně ničí?"

„Jednou odpoledne, když jsme hráli rugby, zničil čtyři letadla Dornier 17.“

„Jak to myslíš? Jak mohl proboha sestřelit čtyři němčoury, když hrál rugby?“

Bertie si pohladil svůj malý knírek. „My jsme hráli na letišti blízko protiletadlového děla.“

„My? Tys byl u toho také?“

Bertie si stydlivě odkašlal. „Abych pravdu řekl, ano.“

„Pokračuj.“

„Právě, když se hra začala trochu rozbíhat, přihnala se nad nás skupina němčourů a shodili pár vajíček. Nejdříve kvůli tomu nechtěl Taffy vůbec přerušit hru – a v tom měl pravdu – ale když začali Němci střílet z kulometů, ztratili diváci zájem o náš zápas a to ho rozzuřilo. Pane Bože, to jste ho měl vidět. Začal na ně plivat!“

Biggles se podíval zaraženě: „plivat? Jakou to mělo cenu?“

„Když se Taffy rozzlobí, začne prskat jako divoká kočka. Aniž by se převlékl z trenýrek a trička do uniformy, skočil do nejbližšího Spitfiru a vystřelil jako šíp do vzduchu. A sundal čtyři Němce. To je přece ohromné, nemyslíte?“ Bertiemu zazářily oči při té vzpomínce.

„Takové lidi tu můžeme potřebovat,“ prohlásil Biggles.

„Naneštěstí nezničil jen ty Dorniery,“ bručel melancholicky. „Ale udělal taky pěknou díru do kantýny.“

„Jakže?“

„Nákladním autem. Musím dodat, že ho přitom sestřelil Messerschmitt 109. Vyskočil, oklepal se, půjčil si nákladní auto a pospíchal na letiště, aby se zápas mohl dohrát než se začne stmívat. A když se přiblížil ke kantýně, ukázalo se, že mu nefungují brzdy. To nebylo právě příjemné.“

Biggles se podíval podezíravě: „No pokračuj – co všechno ještě rozsekal?“

Bertie si pohladil bradu a přemýšlivě pohlédl na strop.

„Rozbil také jednou kolotoč, to vím. Ale to byl jeho majetek. Koupil si ho.“

„Na co, proboha, potřeboval kolotoč?“

„To se vlastně stalo po debatě v kantýně. Řeč přišla úplně náhodou na kolotoče. A všechny zajímalo, jak rychle se ten krám točí. Taffy se rozhodl, že to prozkoumá. A divil byste se, kdybyste to viděl. Když ho spustíte na plné obrátky, točí se strašně rychle.“

„To muselo být pěkné. Vážně.“

„Taky jsme si to všichni mysleli,“ řekl Bertie zamyšleně, „a nemohli jsme pochopit, proč ti lidé, co na něm sedí, tak ječí.“

Biggles se na něho udiveně podíval.

„To chceš říct, že při tom vašem pokusu seděli na kolotoči lidé?“

„Nás nenapadlo jim říct, aby vystoupili,“ vysvětloval Bertie. „Kdo se zkoušel postavit, toho zatlačila odstředivá síla do sedačky, jestli mi rozumíte –“

„Ano,“ odpověděl Biggles pomalu. „Rozumím, co myslíš. Teď konečně začínám chápat, proč ho ke mně přidělili. Naznačil jsi, co od něho mohu očekávat. To je v pořádku. Teď běž a pokračujte s nácvikem střelby, než

přijde Hughes. Potom budeme možná cvičit s celou eskadrou.“

Bertie zasalutoval a odešel.

Biggles vytáhl hůlku a začal s kontrolní obchůzkou.

„Až přistane Hughes, dej mi vědět,“ řekl Toddymu. „Možná, že se třeba něčím zdržel.“

Biggles měl víc pravdy, než sám pomyslel. „Něco“ muselo Taffyho důkladně zdržet. V tomto případě formace nepřátelských bombardérů. Protože se přesunoval k novému útvaru, nemusel se jimi vůbec zabývat. Třeba by je ani neviděl, kdyby letěl z bývalého působiště do Kentu přímo. Ale podle Taffyho mínění letět přímo znamenalo letět podle širokého údolí Temže. To ho tak svádělo, že neodolal. Ale ani to nebyla omluva pro skutečnost, že letěl na stíhačku až moc vysoko. Slyšel ale hlášení, že se v těchto místech zrovna očekávají nepřátelská letadla. A tak tomu nutkání trochu se na ně podívat neodolal.

Zpočátku k velké lítosti neviděl ani jedno nepřátelské letadlo, ačkoli pozorně sledoval azurově modrýma očima azurově modré nebe. Nevěděl, že nepřátelskou formaci kamarádi už vypátrali a rozprášili. Teď se vracela a byla roztroušena v blízkosti Londýna. Tedy někde mezi ním a pobřežím. Stále doufal, že Němce najde a tak pokračoval směrem na kanál. Směr francouzské pobřeží.

Už se chtěl vrátit a letět na místo svého určení, když se náhle z mlhy pod ním vynořily dva Junkersy. Letěly těsně vedle sebe a byly pěkných pár set metrů níže. Vypadaly jako dvě malé rybky, které plavou v nádobě s odstředěným mlékem. Oba piloti mířili na své území a

možná ho ani nezpozorovali. Neviděli v paprscích slunce anglické letadlo.

Taffy pochopil, co se stalo. Nepřátelská formace byla rozehnaná a oba piloti pospíchají na vlastní pěst domů. Skoro litoval oba nic netušící piloty pod sebou, když sklonil svého Spitfira nosem dolů a se svištěním se na ně vrhl. Bližšího si vzal na mušku jako prvního a do poslední chvíle ho zasypával střelami. Junkers se vůbec nezmohl na obranu. Vypadalo to, jako kdyby byl zasažen jednou z vlastních bomb.

Druhý pilot nejprve obrátil stroj, aby mohl zasáhnout do boje. Když uviděl Spitfira, změnil náhle svůj plán. Při tom udělal nepochopitelnou chybu: chtěl klouzavým letem uniknout k domovu. Ale Taffy vytušil Němcův úmysl a zahradil mu únikovou cestu. Vyletěl prudce vzhůru proti slunci a zase rychle klesl. Tím se dostal pod nepřítele a zasypal ho deštěm střel. Junkers se pomalu obracel a pak se zřítil kolmo do moře.

Taffy vrátil letadlo do původní výšky a na dřívější kurz. Oči mu spokojeně zářily. Najednou se objevil další nepřítel. Messerschmitt 109. Letěl klidně, bez obav, už se skoro viděl na své základně. Ale najednou pilota něco upoutalo, vyburcovalo jeho pozornost, takže se rozhlédl a spatřil Spitfira. Zareagoval bleskově. Dal se na útěk. Hledal nejprve bezpeči nízko nad vodou. Ale stihač ho pronásledoval jako smrt. Nad mořem se rozpoutal krátký boj. Gejzíry pěny pak ukázaly místo, kde Messerschmitt zmizel v hlubinách.

Taffy udělal oblouk a rozhlédl se. Uvědomil si, že letí nebezpečně nízko. Skoro nemohl uvěřit svým očím, když před sebou zpozoroval pět bombardérů typu Heinkel, které, jak usuzoval, se poněkud opozdily. Byly

odtud sotva dva kilometry a letěly nízko, v nevyrovnané formaci. Bylo zřejmé, že se piloti cítili bezpečně. Pravděpodobně už vyhlíželi francouzské pobřeží. Taffy se divil, že je z klidu nevyvedlo ani když se za nimi pustil na plný plyn.

Vybral si poslední letoun ze skupiny a krátkou salvou z kulometu ho zapálil. Byl spokojen a myslel si, že je takhle bude postupně sestřelovat. Ale mýlil se. Pilot prvního letadla se zřejmě ohlédl. V příštím okamžiku se všechny čtyři Heinkely obrátily a začaly pronásledovat Taffyho. Jenže ten nečekal. Na plný plyn hnal rychlou stíhačku na základnu, kde měl nastoupit. Jindy by ho čtyři mašiny nevyvedly z míry. Byl sice janek, ale na druhé straně nebyl hloupý. Dobře si uvědomoval, že by se mohlo objevit nepřátel víc a odříznout mu zpáteční cestu. Navíc už neměl moc munice. A tak hnal stroj, v patách čtyři Heinkely, směrem k bílým útesům anglického pobřeží, za kterými čekalo bezpečí.

Když byl skoro u pobřeží, ohlédl se. Viděl, že Heinkely dostaly strach z palby protiletecké obrany, která už je objevila. Velkým obloukem vzaly kurz směrem do Francie. Jen tak tak se stačil vyhnout balonu vzdušné bariéry u pobřeží. Vyšplhal se do výšky asi osmi set metrů a nasadil kurz ke svému novému působišti. Podíval se na hodinky a překvapeně zjistil, že už se pořádně opozdil. Ale moc si z toho zase nedělal.

Z úvah ho vyrušilo kymácení letadla. Podíval se na palubní desku. Ručička otáčkoměru rychle klesala. Nejdříve si to nedovedl vysvětlit. Myslel si, že nějaká kulka zasáhla motor. Doufal, že se mu i tak podaří doletět až na letiště. Bohužel nepodařilo. Motor vypovídal. Musel se rozhodnout k nouzovému přistání, i když byl

skoro v dohledu letiště. Nakonec dosedl necelý kilometr od přistávací plochy. Přistát nouzově tak blízko letiště bylo mrzuté, ale pamatoval i horší případy. Spitfire se zastavil sotva dvacet metrů od živého plotu, který dělil louku od cesty. Tam stálo několik vojáků u vozidla, které vypadalo jako tank. Taffy prolezl křovím, posadil se na kraj cesty a civěl do prázdna. Seděl mlčky a uklidňoval se po tom nepříjemném přistání. Pak ho přepadla žízeň. Došel až k vojákům.

„Haló, dá mi někdo z vás trochu vody?“ zeptal se mužů u obrněného vozidla.

„Samozřejmě, poručíku,“ ozvalo se okamžitě několik hlasů.

Uchopil láhev, hltavě se napil a pak začal uvažovat, co podniknout.

„Máte problémy?“ zeptal se poddůstojníka, kterého považoval za velitele skupiny.

„Malá porucha, poručíku,“ odpověděl tázaný.

Taffy si se zájmem začal prohlížet mohutné vozidlo. Dosud nikdy neměl příležitost nahlédnout do tanku.

„Asi bych se tam moc dobře necítil,“ odhadoval.

„Není to tak strašné,“ odpověděl desátník.

„Klidně se podívejte dovnitř, jen to tam trochu páchne.“

Taffy vyšplhal po ocelových schůdkách. „Souhlasím. Smrdí to tu.“

„Na to si brzy zvyknete,“ smál se desátník.

„Tady asi sedí řidič?“ ptal se Taffy. Usadil se do sedadla za volantem a sklonil se k úzkému průzoru, který poskytoval jen minimální výhled.

„Přesně tak, poručíku,“ přitakal desátník. „Ale teď mne na chvíli omluvte,“ pravil, když ho někdo ze skupiny volal.

Taffy byl tak zaujat, že odchod desátníka vůbec nevnímal. Zvědavě ohmatával různé řídící páky. „To mám teda raději kokpit ve Spitfiru,“ bručel si, když se zvedal, aby mohl vystoupit.

Vůbec nevěděl, čeho se vlastně dotkl a nepřišel na to ani později. Ale náhle zařval motor a vozidlo vyrazilo dopředu skokem tak prudkým, že hlavou narazil do kovového rámu. Současně zabouchla vstupní dvířka. Taffy zapadl opět do sedadla řidiče. V nejvyšší nouzi uchopil volant. Jen tak tak minul strom, na který se vozidlo řítilo. A obrněnec se hnal dál po cestě rychlostí, jakou by nikdo od takové nemotorné věci neočekával.

„Haló, desátníku!“ křičel Taffy, „pomoz mi ten krám zastavit. Já se v tom nevyznám.“

Ale odpovědi se nedočkal.

Ohlédl se přes rameno a s hrůzou zjistil, že už tu desátník není. Taffy byl v tanku úplně sám.

„No nazdar! To jsem v pěkné louži!“ sípal celý bledý.

Naštěstí byla cesta skoro rovná, ale i tak na ní obrněnce těžko udržel. Volant se nepříjemně třásl. Taffymu se zdálo, že si všechny ovládací páčky a tlačítka dělají co chtějí. S obavami průzorem spatřil, že cesta před ním ostře zatáčí.

„Tam se rozbiju na cucky,“ bručel. „Takovou zatáčku nemůžu vybrat. Já osel, že jsem do téhle rakve lezl!“

Bloudil očima po všech páčkách a nakonec si jednu z nich vybral. Třeba se tímhle ovládá plyn…“ A zatáhl za

ni. Pohříchu měl pravdu. Tank vystřelil jako posedlý a Taffy znovu narazil hlavou do železného trámu, tentokrát za sebou. Po nárazu sebou smýkl kupředu a vrazil nosem do čehosi tvrdého před sebou. Řev motoru se vystupňoval až skoro k nesnesení. Ubrat plyn ale nedokázal.

„Haló! Pusťte mě ven!“ řval zoufale.

Hrozivou rychostí dorazil k zatáčce a jak správně předpokládal, nepodařilo se mu ji vybrat. Křečovitě se chytil okraje sedadla. Vozidlo se dál řítilo kupředu a najelo do živého plotu. Neuvědomoval si, jak odolná jsou tahle vozidla. Prudké stoupání, příkop nebo plot, to byly maličkosti, které obrněnec ani nevnímal. Pásy válcovaly keře a ve chvilce měl křoví za sebou.

Tank se otřásal, kýval na všechny strany. Taffy se naklonil k průzoru, aby zjistil, kde vlastně je. Zoufale zasténal, když zjistil, že je na letišti a že si to míří přímo na hangáry. Zatáhl za nejbližší páku, která mu přišla do cesty. Neúčinkovalo to. Pokračoval dál a převálcoval všechno, co mu přišlo do cesty. Taffy tahal a mačkal všechny páčky, na něž dosáhl. Ale nic. Sevřel volant oběma rukama. Věřil, že se vyhne hangárům. Ale směr nezměnil.

„Lidi, pozóóór!“ řval, ale jeho volání se ztratilo v rachotu vozidla.

Vojáci na letišti nečekali na varování. Jako jeden muž vyběhli z hangáru a rozprchli se na všechny strany. Taffy zahlédl osobní auto. Starý Morris patřil Lissiemu, což ovšem nemohl vědět. Stál tanku v cestě, vší silou se pověsil na volant, ale nepomohlo ani to. Tank, který tak rád šněroval ze strany na stranu, když ještě jel po rovné cestě, teď odmítal reagovat. Nabral auto do boku.

Morrisek skončil jako hromádka střepů a zohýbaného železa. Lissie se přihnal ke zbytkům svého vozu a zdálo se, že nemá daleko k šílenství.

„Koukej zmizet, já to neumím zastavit!“ řval Taffy průzorem, připomínajícím otvor poštovní schránky. Hlas ovšem ven nepronikl. Viděl, že zoufalý muž v posledním okamžiku uskočil stranou. Tank ho těsně minul a zmizel v hangáru. Když vozidlo nezastavilo husté křoví, nedalo se očekávat, že by to dokázala stanová konstrukce hangáru. A tak vyjel Tafty z hangáru na druhé straně jako rychlík z tunelu. Zanechal ho jako po zásahu nejdivočejšího tornáda.

Mechanik, který v rohu pospával, v posledním okamžiku uskočil. Vzbudil ho hřmot. Koukal, co to znamená. Když viděl ocelovou obludu, jak se řítí přímo na něho, uskočil jako žabák stranou do bezpečí. Tank projel s rachotem za ním a Tafty ho napadlo, jaký to byl krásný skok.

O kus dál v betonovém baráčku cvičilo mužstvo s kulometem. Vojáci sice slyšeli hřmot, ale připisovali to nízko letícím letadlům. Vůbec nevyšli ven. Co se na ně řítí zjistili, až když začaly praskat betonové stěny. Byl to hotový zázrak, že všichni vyvázli bez úhony. Tank rozválcoval beton na padrť. Ale tahle překážka konečně vyčerpala síly ocelové obludy, možná jí také došly pohonné hmoty, možná se vrátila porucha. Motor zakašlal, tank se párkrát otřásl a zůstal stát.

Tafty se zvedl ze sedadla a ohmatával se, jestli je vůbec vcelku. Pokusil se dostat ven, ale dvířka jeho pokusům vzdorovala. Náhle ucítil silný zápach benzínu. V panice se vrhnul tělem proti dvířkám ve stejném okamžiku, kdy je někdo zvenčí otevřel. Vysokým

obloukem vyletěl ven. Pomalu se posadil. S obličejem od potu a oleje se rozhlížel kolem sebe.

Nedaleko stál velitel letecké eskadry. Netvářil se právě přívětivě. Opodál zíralo z hloučku několik dalších důstojníků. Všechny přilákal rachot tanku.

Taffy se postavil do pozoru, srazil podpatky a pohlédl Bigglesovi zpříma do obličeje.

„Hlásím příchod, veliteli!“ prohlásil.

Biggles přikývl: „Už jsem si všiml.“

Taffy chápal, že to musí nějak vysvětlit. Ukázal na tank. „Tenhle krám se mnou prostě sám odjel, veliteli. Chcete-li vědět, co si o tom myslím, tak musím konstatovat, že to dělají moc těžké. Nedá se to vůbec ukočírovat.“ Velitel se na něho chladně podíval: „Neptal jsem se vás na vaše mínění,“ řekl lhostejně. „Vy jste jistě Hughes?“

Taffy se podíval překvapeně: „Máte pravdu, pane. Ale jak jste to uhádl?“

Biggles se trpce usmál. „Nemusel jsem hádat,“ odpověděl sarkasticky. „Já to věděl!“

KAPITOLA 5

TAKOVÁ MALÁ PŘEKVAPENÍ

Když vzlétl Hebblethwaite, zvaný Rudý, ke krátkému zkušebnímu letu, vůbec netušil, že přistane v Dewtonu. Tam sídlila 701 eskadra Hurikánů. Když už dost dlouho letěl, počasí bylo jasné, nedaleko Dewtonu ho napadlo, že by možná stálo za to navštívit kolegy a nechat jim v kantýně svou navštívenku.

Podle starého zvyku, který zatím vrchní velení trpělo, nepřistál hned. Pro čest a slávu své vlastní eskadry nejdříve předvedl pár akrobatických kousků přímo nad letištěm, nasměroval letadlo dolů a zasvištěl těsně nad kantýnou, tak nízko, že se podvozkem málem dotkl střechy a tím všechny upozornil, že představení začíná. Lopingy, pomalé obraty podél osy, poloviční obraty, obraty na vrcholu lopingu, spirály a další kousky střídal rychle za sebou, až konečně uvážil, že by to mohlo stačit.

Vypnul motor a klouzavým letem proletěl mezi hangáry způsobem, který divákům nahnal husí kůži a perfektně dosedl na přistávací dráze. Spokojen, že udělal 666. eskadře dobrou reklamu, seskočil lehce na zem a s úsměvem odpochodoval ke skupině důstojníků.

Jeden stál poněkud dál od ostatních a když Rudý uviděl výraz na jeho tváři, pocítil znepokojení. Důstojník, na rukávech prýmky poručíka, k němu přikročil.

„Kdo jsi?“ vyjel na něho tak pohrdavě, že se Rudý až polekal. Takové přivítání nečekal.

„Já… já jsem Hebblethwaite od šestsetšestašedesátky,“ odpověděl.

„Nezapomínej říkat PORUČÍKU, když se mnou mluvíš. Po dobu dočasné nepřítomnosti velitele naší eskadry kapitána Wilkinsona tady velím já.“

„Promiňte, poručíku,“ koktal Rudý překvapeně i dotčeně.

„Co měly znamenat ty idiotské kousky nad mým letištěm?“

Rudý se bezradně podíval po ostatních pilotech. „No, snad nebyly tak idiotské, poručíku.“

„Nepokoušej se mi odporovat? To, cos předváděl bylo naprosto nezodpovědné. Navíc jsi ohrožoval majetek státu!“

„Ale já… „

„Mlč! Od této chvíle máš domácí vězení. Ohlas své jméno a útvar dozorčímu důstojníkovi a okamžitě se vrať na svou základnu. Událost budu hlásit vrchnímu velitelství. Ostatní se dozvíš od svého velitele!“

Rudý zkoprněl a těžce polykal.

„Rozkaz, poručíku,“ vycedil přes zaťaté zuby.

Krátce zasalutoval, ohlásil se u dozorčího důstojníka a vrátil se na startovací plochu. Většina důstojníků se na něho dívala se sympatiemi. Jeden z nich mu dokonce pokývl hlavou.

Rudý se u něho zastavil. „Jak se ten váš šašek jmenuje?“ zeptal se tiše. „Stalo se mu něco nebo má tak mizernou náladu?“

„Myslím, že se už tak protivný narodil,“ reagoval druhý pilot. „Asi mu v dětství dávali zkažená jablka. Ale pozor na něho. Je přece jen zástupcem velitele.“

„Jak se jmenuje?“

„Bitmore.“

„Jméno k popukání,“ vrčel Rudý vztekle. ‚A kolik němčourů už sestřelil?“

„Pokud vím, žádného.“

„A čím si vysloužil tu hodnost?“

„Byl učitelem na letecké škole. Prý strašně přísný.“

„Jenže tady není letecká škola a na mne se nemusí vytahovat,“ odsekl Rudý. „Kdyby byl v naší eskadře, moji kamarádi by si s ním poradili. Toho vám tedy nezávidím. Ahoj!“

„Ahoj, kamaráde.“

Rudý se vyšplhal do letadla, odstartoval a hnal se zpátky do Rawlhamu. Zaparkoval Spitfira na obvyklém místě a pochodoval vojenským krokem k dozorčímu důstojníkovi. Po cestě potkal skupinu důstojníků, mezi nimi Algyho Laceye, velitele bojové skupiny A a lorda Bertieho Lissie, který vele skupině B.

„Nevšímejte si mě,“ vyštěkl krátce, když se s ním chtěli zastavit. „Mám domácí vězení.“

„Tý ses asi zbláznil. Co je to za vtip?“

„Žádný vtip, to je fakt. Dnes dopoledne jsem se dostal nad letiště 701. eskadry v Dewtonu a než jsem přistál, předvedl jsem pár parádních kousků. Na zemi mě pak čekal příšerný nakvašenec, nějaký Bitmore. Hrozně mě spéroval a dal mi domácí vězení.“

„To ho ty tvoje kousky musely pěkně rozpálit!“

„Vypadá to tak. V každém případě to chce hlásit na vrchním velitelství.“

Algy povytáhl obočí a pak se podíval na Bertieho. „To je mizera,“ zabručel. „Ale co se s tím dá dělat? Takovéhle typy nám vůbec jenom ztrpčují život. A co asi teprve ti chudáci v jeho vlastní eskadře. I bez ohledu na případ Rudého pro ně musíme něco udělat.“

Bertie si pohladil knírek. „Rozhodně," řekl, „to rozhodně musíme."

„Něco ti řeknu," pokračoval Algy, přitáhl Bertieho k sobě a něco mu šeptal do ucha. Pak se znovu obrátil na Rudého.

„Nedělej si starosti, hochu," utěšoval ho. „Jdi se teď ohlásit Toddymu. Dostal jsi rozkaz a kdybys neposlechl, jen bys situaci zhoršil."

Rudý odešel ke kanceláři dozorčího důstojníka a Algy s Bertiem se pomalu vraceli do svých ubikací.

O něco později se nad základnou Dewton objevily dva Spitfiry. Důstojníci, kteří postávali před kantýnou si hned všimli, že ani jeden z pilotů nemá velké zkušenosti. Dvakrát zakroužili nad letištěm a padly přitom chyby, nad kterými by instruktorovi vstávaly hrůzou vlasy na hlavě. Dvakrát se pokoušeli přistát. Poprvé začali klesat příliš pozdě a jen díky tomu, že přidali, v posledním okamžiku zabránili nehodě.

Podruhé sletěli příliš brzy, div že neurazili špičky stromů na okraji letiště. Navíc nasadili na přistání s větrem v zádech. Všichni přihlížející si utírali pot z čela a sanitka už čekala, aby poskytla pomoc při havárii.

První z obou pilotů se na třetí pokus chystal přistát. V hloučku se ozývaly zděšené výkřiky, když mířil přímo na stožár s větrným pytlem. Na poslední chvíli se mu vyhnul, minul sloup doslova o vlas a přistál jako úplný

začátečník. Druhý letoun ho následoval těsně nad střechou kantýny, přistál, popojížděl za svým druhem směrem k hangárům. Z letadel vystoupili piloti ve zbrusu nových uniformách, na hlavách letecké přilby. Šli ke skupině důstojníků, kteří zvědavě čekali, co se bude dít.

Před skupinu vystoupil poručík Bitmore. Byl ve svém živlu. Pohrdavý vztek se mu dal vyčíst z tváře.

„Ke mně!“ zařval.

Oba důstojníci k němu poslušně došli.

„Co znamenalo tohle představení?“ oslovil je Bitmore a stáhl rty do kyselého úšklebku. „Vy si říkáte piloti?“

Zlostí mu přeskakoval hlas: „Vy byste neměli jezdit ani s dětským kočárkem,“ pokračoval. „Možná tak ještě se sekačkou na trávu. Něco tak neohrabaného jsem v životě neviděl. Vy mně –“

Hlas se mu ztrácel v hrdle až do úplného ticha, které se dalo krájet, když jeden z pilotů, právě plísněných, rozepjal leteckou kombinézu a pod ní se objevily generálské výložky. Druhý měl na stejnokroji hodnost velitele letky – plukovníka.

Generál – commodore se pátravě podíval na poručíka Bitmora.

„Už jste domluvil?“ zeptal se a z jeho hlasu běhal mráz po zádech. „Protože až skončíte vy, začnu mluvit já. Jak se jmenujete?“

„Bitmore, commodore.“

„Bitmore – to jméno mi nic neříká. Kdo je velitelem základny?“

V hloučku se ozvalo mručení, ale ihned přestalo, když se tím směrem generál podíval.

„Já… to jsem já, jen dočasně, commodore,“ koktal Bitmore.

„Vy? Chcete mi říci, že vy velíte této eskadře? Jak se opovažujete kritizovat můj způsob létání? Jak dlouho už tu velíte?“

„Víte, to jen tak, commodore…“

„Já nepotřebuji nic vědět. Chci slyšet jasnou odpověď.“

Generál zaklonil hlavu a ostře pokračoval: „Odpovězte!“

„Dva dny, commodore.“

„Aha, říkáš dva dny? A to už si myslíš, že můžeš kritizovat důstojníky, kteří se naučili létat při bojových akcích? Přiletěl jsem jen natankovat. A takovéhle přivítání!“

„Je mi líto, commodore.“

„Bude tě to mrzet ještě víc. To ti mohu zaručit. A teď se koukej postarat o dotankování našich nádrží. Nech taky oba stroje prohlédnout. A koukej sebou hodit, není času nazbyt!“

Bledý a roztřesený Bitmore zmizel bleskově v hangáru. Mechanici už vybíhali k oběma letadlům. Během několika minut byly nádrže plné a za půl hodiny byli hotovi i s prohlídkou. Oba stroje stály na dráze nablýskané, jako kdyby právě vyjely z továrny. Generál i jeho partner se vyšplhali do kabin.

„Tvoje jméno si budu pamatovat.“

To byla poslední slova generála, než začal popojíždět na startovní dráhu.

Za čtvrt hodiny na to přistála obě letadla opět v Rawlhamu. Piloti vyskočili a hnali se kolem hangárů k důstojnickým ubytovnám. Desátník Smith se divil jak

jdou – jako by je něco tlačilo. Pohybovali se naprosto nepřirozeně.

Byla to pravda. Ulevilo se jim, až když v Algyho pokoji svlékli vypůjčené uniformy. Algy se vrhl na postel a zajíkal se smíchy. Bertie s kabátem generála letectva u nohou, seděl s obličejem v dlaních a hurónsky se chechtal.

„Ten chudák," řekl Algy a utíral si obličej ručníkem. „Na dnešní den asi do smrti nezapomene. Dostal, co mu patří a před očima celé eskadry! Říkal si o to."

„Páni bozi! Jestli se někdy dozví, že jsme si z něho vystřelili – chápeš, jak to myslím?" dodával Bertie a čistil si monokl. Ale nestalo se nic a příští den na to skoro zapomněli.

Za dva dny přistál v Rawlhamu Hurikán. Vystoupil z něj důstojník středního věku, na uniformě dvě řady vyznamenání. Rychle kráčel do kanceláře velitele.

Biggles, zahloubaný do papírů, jen pozvedl hlavu. Pak s úsměvem povstal a podával příchozímu ruku:

„Haló, Wilksi?" zvolal přátelsky. „Tak ty už zase sloužíš? To je překvapení. A co tě k nám vede?"

Velitel eskadry Wilkinson, nositel válečného kříže, stiskl srdečně Bigglesovi ruku.

„Nedávno jsem převzal velení 701 eskadry Hurikánů.

Máme letiště v Dewtonu, kousek odtud. Tak doufám, že se uvidíme častěji. Měl jsem teď pár dní

dovolenou. Zastupoval mě poručík Bitmore. Mám tam už docela solidní partu.“

„To rád slyším. Přeju ti hodně štěstí. Ale na své Spitfiry taky nedám dopustit.“

Wilkinson, známý pod přezdívkou „Wilks“, se zasmál.

„To mi připomíná rivalitu z minulých let, když se vzájemně hecovali piloti letadel Camel a S. E. 5. Ale proto jsem nepřišel. Před pár dny na naši základnu neočekávaně přiletěl generál letectva a plukovník. Hoši tam s nimi měli dost problémů. Když jsem se vrátil z dovolené, informoval jsem se na různých místech, proč přiletěli k nám. Také jsem mluvil s viceadmirálem letectva Loghanem. Mezi řečí se zmínil, že on chce zase u vás v nejbližších dnech vykonat neohlášenou kontrolu. A tak jsem si myslel, že tě o tom musím důvěrně informovat. Myslím, že by tu měl být dnes.“

Biggles prudce vstal ze židle. „To ti moc děkuju, Wilksi. Tihle chlapi z velení se svými neočekávanými inspekcemi! Snad si myslí, že nemáme nic na práci než leštit letadla.“

Wilks soucitně přikývl. „Ale čas utíká, hochu. Děkuji ti za pozvání na oběd, ale nezůstanu. Mám ještě spoustu práce.“

„Já budu muset kvůli té inspekci také zařídit hodně věcí,“ odpověděl Biggles vážně. „Buď zdráv a díky za informaci. Doufám, že si brzy popovídáme víc.“

Biggles neztrácel ani minutu. Na očekávanou kontrolu se musí důkladně připravit. Telefon nepřetržitě drnčel. Každý dostal nějaký úkol. Důstojníky vytáhl z kantýny, aby dohlédli na čištění letadel.

Několik hodin to na základně hučelo jako v úle. Všechno bylo na nohou. Ale za to bylo vše v perfektním pořádku.

Pak museli všichni do ubikací. Rozkaz zněl: Za dvacet minut se hlásit k nástupu v parádní uniformě.

„A daleko se nerozcházejte," připomínal Biggles, když kontroloval nastoupenou posádku letiště.

Čas utíkal a nic se nedělo. Uběhly další dvě hodiny a po vicemaršálovi Loganovi ani stopa. Biggles zneklidněl. „To už se mi přestává líbit," vrčel nervózně. „Hodiny ubíhají a pořád nic! Obávám se, že až vám dám volno, přiřítí se maršál jako smršť," uvažoval nahlas, obraceje se ke skupině důstojníků.

Odpoledne se pomalu vleklo a po očekávané návštěvě nikde ani stopa. Pak se z dálky ozval hukot motorů větší letky. Všichni na letišti ztuhli překvapením.

Výraz překvapení nedovedl skrýt ani Biggles. „Co to znamená? Jestli je tohle vicemaršál, tak sním ponožky!" Zmlkl a zíral na vzdálený konec letiště, kde se objevilo devět Hurikánů. Piloti letěli v perfektní formaci „V" nízko nad zemí. Se hřmotem se přihnali přímo na letiště. Když se dostali nad budovy, sklonili nosy svých letadel. To nebyl obvyklý pozdrav. Z letounu na špici formace vylétl malý balíček. Skupina Hurikánů pak přelétla hangáry a zmizela v dálce.

Jeden z poddůstojníků doběhl pro balíček a podal ho Bigglesovi. Ten před zraky celé eskadry vydoloval důkladně zatížený dopis. Když si zprávu přečetl, zbledl až do zelena.

„Velitelé bojových skupin ihned do mé kanceláře!" zavelel. Rázným krokem mašíroval před nimi.

V kanceláři uvítal své podřízené za psacím stolem s rozzlobeným výrazem. „Jak rozumíte tomuhle?“ zeptal se a podal jim dopis, který přistál v balíčku. Všichni netrpělivě četli:

„Zdvořilý dotaz na pány důstojníky Laceye a Lissieho. Račte dávat přednost vajíčkům natvrdo nebo naměkko?

Za důstojnický sbor 701 eskadry
podepsán
A. R. Wilkinson, velitel eskadry.“

„Páni,“ vzdychl Algy. „To je ale drzost.“

„Byli byste tak laskaví a mohli mi to nějak vysvětlit?“ zeptal se Biggles nevtíravě.

Algy se ujal slova. Stručně vylíčil, jak poručík Bitmore v Dewtonu za obvyklou akrobacii setřel a ponížil Rudého a jak si potom na oplátku vystřelili ze sousedů.

Biggles klidně poslouchal, dokud Algy nedomluvil.

„To je tak,“ řekl pak rozvážně. „Wilks zřejmě váš podvod odhalil a vymyslel pomstu. Je to prima chlap. Dalo se to od něho očekávat. Kdyby byl případ ohlásil na vrchním velitelství, čekal vás za ten žertík válečný soud. Ale on nám místo žalování dal pěknou lekci. Mám dojem, že celá 701. eskadra se teď baví na náš účet. Určitě se to rozkřikne a my si ještě užijeme úšklebky ze všech stran. Jediné, co bychom teď mohli udělat…“ zauvažoval.

Ale než mohl větu dokončit, vpadl do dveří Toddy. Měl službu dozorčího důstojníka:

„Právě přijelo auto ze štábu plné oficírů z ministerstva letectví," hlásil udýchaně. „Mám dojem, že je mezi nimi i vicemaršál Logan!"

Biggles vyskočil ze židle. „Vrať se do své kanceláře," vykřikl a hnal se ke dveřím.

„To máme tedy kliku," hučel Algy. „Tohle je pravá přepadová kontrola. Teď si představ ty kyselé obličeje kolegů ze sedmistéprvní, až se to dozvědí. Teď se můžeme chechtat zase my."

„To je pravda," souhlasil Bertie.

O hodinu později stál celý útvar vzorně nastoupený. Stroje se blýskaly čistotou, lidé oholeni a vystrojeni. Vicemaršál se před ně postavil:

„Jsem velmi potěšen," začal. „Nečekaná návštěva vaší eskadry mi dokázala, že je možné i v těžkých podmínkách války mít všechno v bezvadném pořádku. V poslední době jsem byl na inspekci u mnoha jednotek, ale nikde jsem se nesetkal s takovou disciplínou vojáků všech hodností. Bezvadný stav vaší výzbroje zasluhuje pochvalu. Uděluji ji vám všem i vašemu veliteli. Postarám se, aby váš neobyčejný příklad byl uveden ve zvláštním rozkaze ministerstva letectví. Děkuji vám."

Vysoké šajby se chystaly k odjezdu.

Když Biggles vyprovodil důstojníky štábu k autu, vrátil se s úsměvem na tváři.

„Tomu se říká klika, pánové," hulákal. „Na maršála jsme udělali takový dojem, že se mne zeptal, jestli nemám nějaké zvláštní přání. Řekl jsem, že už nám vadí být stále jen v záloze. Požádal jsem ho, aby nás nechal přeložit na bojiště. Ujistil mne, že to zařídí, Také jsem se zmínil o domácím vězení Rudého. Slíbil mi, že to dá hned do pořádku."

Bertie si nasadil monokl do oka. „Pane jo, to je teda sekáč! To jsme tedy nedopadli tak špatně – jestli chápete, co tím myslím.“

KAPITOLA 6

TOHLE JE TEDY VÁLKA!

Velitel eskadry Biggles stál v kombinéze a plné polní před svou kanceláří. Sledoval mraky na obloze a s napětím očekával, kdy zadrnčí telefon s povelem ke startu eskadry. Toddy čekal vedle něho.

Na letištní ploše stálo v řadě deset Spitfirů. Piloti okouněli opodál v hloučku, hlučně se bavili a zjevně čekali, co se z toho vyvine. Občas některý pohlédl směrem k veliteli. Také očekávali pokyn ke startu.

„Němčouři se dnes ráno nějak opozdili," poznamenal „Doc" Lorton, zkušený válečný veterán, jehož nedávno přidělili k eskadře jako lékaře.

Biggles přikývl. „Možná, že čekají, jak se vybarví počasí. Jestli se zhorší, nepoletí ve velkých formacích, ale rozdělí se na malé skupiny. Já…"

Ozval se zvonek telefonu. Toddy popadl sluchátko, několik vteřin poslouchal a pak se obrátil na Bigglese.

„Velký počet bombardérů s doprovodem stihačů se blíží k nejjižnějšímu bodu pobřeží," hlásil. „Výška sedm tisíc metrů, severozápadní kurz."

S padákem v levé ruce se Biggles rozběhl ke svému stroji. Ostatním jen pokynul rukou. Ale všichni slyšeli telefon a když viděli vyběhnout Toddyho, už se šplhali do letadel.

Biggles se usadil v sedačce a ohlédl se na své druhy. Uchopil plynovou páku, přidal plyn a následován třemi skupinami po třech strojích odlepil Spitfira od země a prudce stoupal.

Studené šedavé ráno bylo čím dál jasnější, čím byli výše.

Západní vítr před sebou hnal ohromné mraky. Jejich zlatavá barva přecházela do purpurové. Pod mraky ležela mlha, jen místy prosvítala zelená a hnědá barva polí.

Vedoucí letadlo šplhalo stále výš a zamířilo směrem na Kanál, kde se v dálce trhala modravá díra v oblacích.

Když byl Biggles v pěti tisících metrech, stoupal ještě prudčeji, až zaletěl do mraků. Osamělý svět hustých mračen se rozprostíral dlouhé kilometry na všechny strany. V oblacích se rýsovalo pod deseti letadly deset stínů, jak slunce prosvětlovalo bílé chuchvalce.

Biggles předpokládal, že v tomto sektoru je jeho eskadra ve vzduchu jediná. Nějakou chvíli ještě letěl kolem pyramid obrovských mračen, které dosahovaly snad až do nebe. Vedle nich vypadaly Spitfiry jako komáři, obletující ledové masívy. Starostlivě hledal nepatrnou skulinu, v níž by se ukázal Kanál a ujistil se tak, že letí správným směrem. Ale mraky vytvořily neproniknutelnou bariéru, drsnou a divokou jako oblast nad polem. Byla to hranice mezi známým a neznámým světem. Měl pocit, že jeho vlastní svět, bezpečnost, přátelé jsou nesmírně daleko. Nad ním mysterie neznáma, nepřátelé a snad i smrt.

Biggles doufal, že už dosáhl pobřeží. Oči mu neklidně těkaly, ale všude viděl jen kilometry mlhavého světa, v němž zatím marně hledaly nepřítele, který tu určitě někde musel být. Mohla tu být ovšem i letadla z jiné základny, která se rovněž pokoušela nepřítele vypátrat. Kdyby došlo k omylu, bylo by to zlé.

Eskadra letěla asi sedm tisíc metrů vysoko a přece vrcholy mraků nebyly stále v dohledu. Vypadalo to, jako

by byli právě v půli mezi zemí a vrcholy mraků. Když se občas nějakou skulinou prodralo slunce, musel si Biggles nasadit tmavé brýle, aby chránil zrak před oslňujícím světlem.

„Kde mohou být?“ kladl si otázku. Dobře věděl, že kdyby ho nepřátelé zpozorovali dříve, s největší pravděpodobností by unikli do hustých mraků. Nepolevoval v pozornosti. Uvědomoval si, že nepřítel se může objevit každou chvíli. Byl stále připraven k akci.

Pohlédl přes rameno nazpět. Ostatní Spitfiry ho poslušně následovaly jak hejno delfínů.

Biggles zamířil k místu, kde tušil otvor v mracích. Když tam dorazil, spatřil pod sebou hlubokou propast, kde barvy přecházely od zlatavě žluté do hnědé, z purpurové do tmavě modré.

Sledoval se zájmem známé přírodní divadlo, když ho náhle v hloubce upoutal pohyb malých tmavých bodů. Několik letadel – nedalo se ani odhadnout kolik – kroužilo jakoby na dně přírodního kráteru. Chvílemi mizela v oblacích a zase se objevovala. Občas se odrazil odlesk slunce od jejich křídel, ale byla tak daleko, že se nedaly rozeznat poznávací znaky. Jen ohnivá čára občas narýsovala dráhu hořícího sestřeleného stroje. Nebylo pochyb. Dole zuřil vzdušný boj.

Rudý, který letěl těsně za Algym, si všiml, že velitel sklání nos letadla a letí prudce dolů. Instinktivně taky stlačil řídící páku dopředu a následoval ho. Byl to úžasný zážitek, když se mraky různých barev a tvarů míhaly kolem jeho kabiny. Měl pocit, že letí do středu země a že let nikdy neskončí. Proud vzduchu pronikavě hvízdal, jak křídla prořezávala vzduch, jako by všechny živly chtěly stroj zadržet. Ale nevnímal to. Upřeně pozoroval prostor

pod sebou, kde už rozeznával urputně bojující letadla. Dvě hořící opouštěla bojiště, následována chvostem černého dýmu, ostatní plivala oheň z hlavní na křídlech. Zdálo se, že tam krouží nejméně padesát letadel. Rozeznal asi dva německé bombardéry, ale většinou šlo o stíhačky, Spitfiry a Messerschmitty 109. Hned zjistil, že už eskadra neletí ve formaci, ale rozptýlila se a každý si vyhledával svůj cíl. On sám si vybral několik Messerechmittů, které letěly těsně vedle sebe. Ale piloti ho včas zpozorovali a rozlétli se na všechny strany. Vyhlédl si jednoho z nich, pověsil se na něho a spustil kulometnou palbu.

Nepřátelský letoun se prudce zvedl, otočil se kolem své osy a zmizel v mlze.

Také Rudý zamířil vzhůru a také prudce uhnul stranou, aby se vyhnul dešti světelných střel z východní strany.

V oblaku černého dýmu zahlédl Messerschmitt a zahájil palbu. Ale nebyla to lehká kořist. Nepřátelský pilot unikal jako liška před honícím psem a dobře zamířit se skoro nedalo. Pro Rudého to byl první opravdový vzdušný boj. Hlavně si musel dávat pozor, aby se nesrazil s jiným letadlem. Bylo jich kolem hodně – Hurikány, Spitfiry, Messerschmitty, Junkersové, Heinkely – všichni piloti museli vynaložit všechno své letecké umění, aby z bitvy vyšli úspěšně. Tedy – živi.

Až se sám divil, že nemá strach. Pociťoval jakési vzrušení a touhu zasáhnout jednoho z nepřátel dřív, než někdo sestřelí a zabije jeho. Zdálo se mu nemožné vyjít z takového pekla se zdravou kůží. Ale ani zlomek sekundy nepomyslel na útěk. Schoulil se, když něco náhle zasáhlo jeho letoun takovou silou, že ho to hodilo do strany.

Kompas na palubní desce se rozlétl na kousky a tekutina mu postříkala obličej. Instinktivně se utřel a rozhlížel se po útočníkovi. S podivem konstatoval, že jediné letadlo, které bylo v dohledu, je Hurikán. Poznal na nose letadla bílá písmena a číslo K-4. Hurikán se spustil prudce dolů a zmizel mu z dohledu. Ani neměl čas uvažovat dál o tom podivném střetnutí. Před ním se odehrávaly jiné scény, při nichž mu stydla krev v žilách.

Hořící zbytky Spitfiru se řítily kolmo dolů. Z plamenů se vynořila postava pilota, který z letadla vyskočil. Chránil si přitom obličej rukama před ohněm. Vzápětí se otevřel bílý padák. Hořící letadlo se řítilo přímo na německý Heinkel. Jeho pilot se snažil uniknout po křídle, ale bylo už pozdě. Hořící vrak ho zasáhl přímo doprostřed trupu. Nádrže Heinkela vybuchly a oba stroje se v moři plamenů řítily dolů, až zmizely v mlze. Rudý přestal vnímat. To, co se kolem něho odehrávalo, bylo jako děsivý sen. Ztuhl a přestal kontrolovat vlastní pohyby, všechno mu připadalo nesmyslné. Měl pocit, že snad ani nedokáže ovládat letadlo. Slyšel řvát motory a rachotit kulomety, ale nedovedl odhadnout, kdo vlastně na koho střílí. Náhle dostal zásah a náraz ho hodil prudce dozadu. Ohlédl se a uviděl za sebou Messerschmitta a zbělel zlostí. Už byl zase při smyslech. Udělal prudký obrat, se kterým Němec nepočítal a Rudého minul. V příštím okamžiku se role obrátily. Rudý dostal stroj těsně za Messerschmitta a spustil palbu. Z tak krátké vzdálenosti nemohl minout. Jedno křídlo se Němci uvolnilo, trup letounu olízly plameny a už se ve spirále řítil dolů.

Rudý ještě chvilku sledoval sestřelené letadlo. Viděl, že se pilotovi podařilo vyskočit. Rozeznával, jak horečně

tápe rukou, aby otevřel padák. Jeho postava se však stále zmenšovala, až docela zmizela v mlze. Teprve pak se rozhlédl kolem sebe. Zahlédl, jak šikmo před ním mizí v mraku zadek letadla s černým německým křížem. Pak najednou zcela osaměl.

Nechtělo se mu to věřit. Kam se poděli všichni němčouři? Neviděl ani jednoho. Ale ani Spitfiry nebyly nikde vidět. Ještě před malou chvílí jich tam bylo nejméně dvanáct a teď je tu najednou sám. Přepadl ho pocit prázdnoty. Jako by stěny přírodního kráteru na něho padaly. Zachtělo se mu vyletět nahoru k jeho modrému jícnu. Přitáhl řídící páku a vzlétl nad mraky. V nezvyklém jasnu se rozhlédl. V dálce mizelo pár černých teček jižním směrem. Nepronásledoval je. Už mu ani nezbývalo mnoho munice. Rozhodl se ji doplnit, stejně jako zásoby benzínu. Vracel se na mateřské letiště.

Když přistál, viděl už na ploše několik Spitfirů. Kolem se hemžili mechanici a doplňovali benzín a střelivo. Když vypnul motor a slézal z letadla, už k němu spěchal Biggles.

„Proč jsi zůstal pozadu, když jsem dal signál k návratu?“ zeptal se přísně.

Rudý se zatvářil překvapeně a potřásal nevěřícně hlavou. „Já tě vůbec neviděl…“ vykoktal.

„Nestalo se ti cestou nic?“ zeptal se Biggles smířlivým, starostlivým tónem.

„Ne. Jsem O. K. Jen mašinu mi trochu poničili, ale není to tak strašné.“

„To rád slyším. Odvedl jsi pěknou práci. Ten Messerschmitt už nikomu škodit nebude!“

„Myslím, že jsem jich pár sundal,“ řekl Rudý. Současně ho napadlo, jak je proboha možné, zúčastnit se

aktivně vzdušného boje a ještě přitom vědět, co dělají ostatní piloti.

„Viděl jsi, jak se srazily ty dva stroje? Otřesný pohled. Co říkáš?“

Biggles přikývl. „Sundal jsem toho Němce, co tě zezadu ostřeloval. Nejdřív to vypadalo, že se na tebe zřítí.“

„Máme nějaké ztráty?“ zeptal se Rudý starostlivě.

„Zatím nevím. Algy už přistál, Bertie taky.“ Biggles pohlédl na dráhu, kde právě sedaly dva Spitfiry. „Teď už se vrátilo sedm letadel.“

„Viděl jsem, jak jeden z našich padá v plamenech, ale pilot stačil ještě vyskočit. Ale nerozeznal jsem, kdo to byl.“

Vtom přispěchal Toddy. „Všechno je O. K.,“ volal radostně. „Jsme všichni? O‘Haru zachránil padák, přistál dobře a je na cestě k nám. Taffymu ustřelili směrovku, ale podařilo se mu přistát nedaleko Fortedu. Posíláme pro něj auto.“

Biggles si zhluboka oddychl. „Tak jsme dopadli docela dobře. Pojďme dovnitř na šálek kávy. Dáme si pár minut oddechu a pak odstartujem znovu a pokusíme se těm pár bombardérům, které pronikly do vnitrozemí, odříznout cestu zpátky.“

Obrátil se k ostatním pilotům, kteří stáli ve skupinkách a po svém hodnotili akci. Zvedl ruce k ústům a jako megafon zavolal:

„Čtvrt hodiny pauza!“

Odcházel s ostatními důstojníky do kantýny, když ho upoutal zvuk blížícího se letadla. Rozhlédl se, aby zjistil, co se děje. Všechny jejich stroje už přistály. Z jejich eskadry to nemohl být nikdo.

Byl to Hurikán. Nasazoval na přistání proti větru a když přelétal hangár, podivně se otřásal ze strany na stranu.

„Ten osel nám spadne na střechu, jestli si nedá pozor.“ řekl Biggles Rudému, který ho doprovázel.

Všichni se zastavili a sledovali to podivné přistání Hurikána. Letoun se náhle asi tri metry nad zemí jakoby zastavil, ztratil rychlost a propadl se na plochu. Dopadl těžce na podvozek, několikrát poskočil, otočil se do protisměru a zastavil se.

Ještě než se stroj zastavil, rozběhli se k němu Biggles, Rudý a několik dalších, co byli opodál. Seržant Smith se vyšvihl do kokpitu, otevřel příklop, rozkročil se nad trupem a opatrně rozepínal pásy bezvládně sedícího pilota. Ostatní mu přispěchali na pomoc.

Společnými silami ho vytahovali z kabiny. „Opatrně, opatrně,“ napomínal je Biggles, když spatřil velkou krvavou skvrnu na zádech. „Rudý, hned zavolej doktora!“ Položili raněného na zem, pod hlavu mu dali srolovaný kabát něčí uniformy. Biggles poklekl a sklonil se nad jeho popelavě šedou tváří.

„Všechno bude dobré, hochu,“ konejšil ho tiše. „My se tu o tebe postaráme.“

Raněný pilot neodpovídal, na tváři se mu objevil nepatrný náznak úsměvu.

„Odkud jsi?“ zeptal se Biggles.

„Od sedmsetprvní, seržant Graves. Sdělte to veliteli eskadry majoru Wilkinsovi… pokoušel jsem se doletět… doletět na základnu.“

„Nedělej si starosti,“ vpadl mu do řeči Biggles, když viděl, jak mu ubývají síly. „Hned podám tvé základně zprávu, že jsi u nás přistál.“

Pozvedl hlavu, podíval se na seržanta Smitha a pochybovačně pokývl hlavou. Viděl už tolikrát stín smrti, že mu bylo vše jasné už teď. Naklonil se trochu nad nešťastníka.

„Co se vlastně stalo, Gravesi?“ zeptal se soucitně.

Umírající pilot pootevřel oči. „Já nevím… nechápu to, majore…“ ztěžka hovořil. „To byla asi… hloupá náhoda… dostal mě. Musím umřít?“

„Neboj se, hochu,“ snažil se Biggles o bezstarostný tón. „Ale co nechápeš? Byla to náhoda?“

„Byl to… Hurikán, majore… byl přímo za mnou. Žádný jiný stroj…“

Biggles se zarazil. „To přece není možné!“

„Ale ano, viděl jsem… jak po mně… střílí…“

Biggles zbledl. Poklekl teď na obě kolena a sklonil se níž k raněnému. „Víš to určitě?“

„Ano… majore, vím to… určitě!“ zraněný se rozkašlal.

„Byl to někdo od vás?“

„Ne… majore. Viděl jsem jeho číslo…“ Hlas raněného slábl, už mu skoro nebylo rozumět.

„Jaké to bylo číslo? Upamatuj se!“

„K-4, na krytu motoru. Proč… proč se najednou tak stmívá?… Tma…“ Hlas se téměř ztratil v hrdle.

Přiběhl lékař, za ním dva lapiduchové s nosítky.

„Nech už to na mně!“ řekl Bigglesovi a sklonil se k raněnému.

Biggles se vztyčil a ještě chvíli pozoroval ten bledý, žloutnoucí obličej. Pak se hryzl do rtů, obrátli se a odcházel k letadlu raněného. Hned viděl, kde prška střel zasáhla letadlo. Jak pronikla zezadu přímo do kabiny.

Obrátil se k Algymu, který ještě s několika důstojníky šel za ním.

„Slyšel jsi, co říkal ten nešťastný hoch?“ zeptal se hlasem, který polykal zlost.

Algy přikývl. „Myslíš to, že ho sestřelil Hurikán?“

„Ano. Nechce se mi to vůbec věřit. To by žádný pilot nedokázal, střelit do vlastního. Jestli se to seběhlo tak, jak říkal Graves, musela to být opravdu nešťastná náhoda.“

„Náhoda to nebyla!“ vmísil se do rozhovoru Rudý, který k nim právě přistoupil a zaslechl poslední slova.

Biggles se otočil a udiveně na něho pohlédl. „Co o tom víš?“

„Stejný syčák se pokoušel sestřelit i mně.“

Biggles zapochyboval: „Víš to určitě?“

Rudý pokrčil rameny. „Cítil jsem, že jsem dostal zásah. Ohlédl jsem se a za mnou byl Hurikán. A žádné jiné letadlo nebylo v tom okamžiku v dohledu.“

„Proč jsi mi to hned neohlásil?“ zeptal se Biggles ostře.

„Abych pravdu řekl, majore, úplně jsem na to zapomněl. Byl bych si na to později určitě vzpomněl. Během bitvy se toho semlelo tolik, že jsem zrovinka na tohle opravdu zapomněl.“

„Poznal bys to letadlo, kdybys je znovu viděl?“

„Určitě. Na krytu motoru jsem dobře rozeznal označení.“

„Jaké?“ vybafl Biggles.

„K-4.“

Krev se vytratila Bigglesovi z tváře. Oči se mu zlověstně zablýskly. „Slyšel jsi Gravese opravdu jmenovat stejné označení?“

„Já Gravese vůbec neslyšel. Hnal jsem se přece pro doktora.“

Biggles pohlédl na ostatní, kteří s vážnými tvářemi naslouchali. „Slyšeli jste? Takový omyl se nemůže stát dvakrát po sobě v tak krátké době. To znamená, že v Hurikánu seděl Němec!“

„Nebo někdo z páté kolony,“ uvažoval nahlas Carrington.

„To je jedno a totéž,“ bručel Tex O‘Hara, který se právě vrátil.

Biggles se zhluboka nadechl. „V každém případě to musím hlásit na vrchním velitelství…“ ale podíval se nejdřív na hodinky a pak do vzduchu. „Také je docela dobře možné, že K-4 letěl s bombardéry, které pronikly do vnitrozemí dál a to by znamenalo, že se teď bude vracet. Ten Hurikán je zřejmě jeden z těch, kterých se Němci zmocnili při obsazování Francie, předpokládám, že se bude vracet s bombardéry. Bude předstírat, že na ně útočí. Takovou boudu nemůže pochopitelně pobřežní protiletecká obrana odhalit a propustí ho blokádou. Tu krysu musíme dostat. Přebírám zodpovědnost za vše, co teď uděláme. Především nikdo nesmí střílet. Jedině kdyby se se mnou něco stalo, převezmou velení vedoucí jednotlivých bojových skupin. Ale pamatujte, musíme ho dostat za každou cenu, ne-li dnes, tak zítra. A teď startujeme!“

Myšlenka na kávu a malý odpočinek byla zapomenuta.

Všichni se rozběhli ke svým letadlům.

Když odstartovali, pustil se Biggles na jih. Věděl, že nemá smysl pronásledovat ve vnitrozemí letadla, která prorazila clonu protiletecké obrany. Měli jedinou šanci:

čekat na ně v blízkosti Kanálu, až se budou vracet. Rozhlédl se. Vítr už trochu rozehnal nakupené mraky.

Když byl nad pobřežím, ukazoval jeho výškoměr sedm tisíc metrů. Důsledně pročesával pás nad pobřežím.

Hlavně sledoval severní stranu, odkud se dalo očekávat nepřátelská letadla. Ve většině případů měli totiž piloti dost problémů dostat se nad cíl, shodit bomby a vrátit se co nejkratší cestou nad Kanál.

Po čtvrthodině se začal obávat, že plán nevyjde. Ptal se sám sebe, kde udělal chybu. A pak objevil rozptýlenou skupinu letadel, která letěla ze severozápadu na jih. Byla tak daleko, že vypadala jen jako tmavé skvrnky na pozadí bílých mraků.

Vůbec se nestaral o ostatní letadla své eskadry. Věděl, že poletí spolehlivě za ním. Nasadil si kyslíkovou masku a zvedl svůj stroj prudce vzhůru. Letěl tak, aby zkřížil nepřátelským letadlům cestu. Když se vzdálenost mezi nimi zkrátila, dokázal podle siluet rozeznat typy letadel. Byly to čtyři dvoumotorové bombardéry Dornier 17, jeden Junkers 86 a jeden jednomístný Heinkel 112. Začal je pronásledovat. Manévr a změna směru svědčily o tom, že ho Němci zpozorovali a snaží se vyhnout boji. Ale Spitfire byl rychlejší. Biggles sevřel rty do úzké štěrbiny, krev z nich rychle mizela, čím menší byla vzdálenost mezi ním a německými letci.

Už byl skoro na dostřel, když se náhle nad bombardéry vynořil Hurikán. Biggles ani nepostřehl, kde se tam vzal, jak byl zabrán sledováním bombardérů. Když stíhačku spatřil, ztuhly mu svaly. Hurikán začal kroužit kolem bombardérů, jako by je chtěl napadnout.

Na tváři Bigglese se objevil trpký ironický úsměv. Pozoroval klamavou hru Hurikána. Bylo to průhledné a

žádný zkušený pilot by se tím jistě nedal obelstít. Hurikán se snažil hrát svou roli dobře, ale bombardéry nespolupracovaly. Letěly dál a dělaly jako by nic. Kdyby to byl opravdu nepřítel, už by se střelci dávno chopili kulometů a zasypali ho deštěm střel. Ale oni se ani jednou nepokusili bránit se proti takzvanému nepříteli. Biggles pohlédl dolů. Odhadl, že k pobřežní linii zbývá ještě několik kilometrů, kolem bombardéru se však už objevilo několik černých obláčků, jak vybuchovaly granáty protiletecké obrany. Střelba ustala, jakmile se do pásma přiblížily Bigglesovy Spitfiry.

Biggles si přestal bombardérů všímat. Věděl, že je může přenechat ostatním. Plně se soustředil jen na Hurikána, který si byl svou hrou tak jist, že se dokonce odvážil přiblížit se k jejich skupině. Biggles se snažil přečíst poznávací číslo. Zahlédl bílý znak, ale nepodařilo se mu rozeznat čísla a písmena.

„Tak si tedy vyzkoušíme, kdo z nás dvou je chytřejší," bručel si Biggles do masky. Začal se od Hurikána vzdalovat a předstíral úmysl napadnout bombardéry. Ale ani na vteřinu z něj nespustil oči. Ještě ani nedokončil obrátku a Hurikán se objevil přímo za ním. Biggles viděl, že se mu lest podařila. „Už sis vybral svou další oběť?" vrčel. „Tak se na tebe podíváme líp."

Pokračoval ve směru k bombardérům. Pilot Hurikána sklonil stroj a vypálil na Spitfira krátkou salvu.

„Ne tak rychle, příteli," cedil Biggles mezi zuby a udělal bleskový obrat.

Hurikán nepočítal s takhle rychlou reakcí, takže střely Spitfira minuly a letoun prolétl kolem. Biggles mohl teď přečíst značku na krytu motoru. „Pan K-4 osobně!" ubezpečil se.

Víc vědět nepotřeboval. Pevně sevřel řídící páku, přidal plyn, nabral výšku a dostal se vedle protivníka. Oba piloti na sebe ve zlomku vteřiny pohlédli. Pilot Hurikána patrně pochopil, že prokoukli jeho lest. Sklonil předek letadla a pokoušel se uniknout. Biggles se na něho zavěsil, s klidem a rozvahou ho zaměřil a spustil palbu.

Plných osm vteřin rachotily kulomety a ničily Hurikána. Ten pohled vyvolal v Bigglesovi pocit zadostiučinění. Bylo to zvláštní. Jindy měl i s nepřítelem jistý soucit. Zasažený letoun se naklonil na levou stranu a ve vývrtce začal padat. Biggles ho sledoval, aby měl jistotu, že nepřítele zničil. Hurikán letěl jako kámen. Dopadl na velkou louku a roztříštil se.

Teprve pak lehla na Bigglese tíha odpovědnosti za to rozhodnutí. V žaludku pocítil lechtavé sevření. „Co když to tak nebylo? Co když…“ Nedokázal otázku ani v duchu dokončit.

Žralo ho to víc, než se dalo snést. Spustil se níže a naletěl tam, kam dopadl Hurikán. Na louce si vyhlédl místo pro přistání. Sotva se kola podvozku dotkla země, otevřel kabinu a rychle vylézal. Pospíchal k vraku, aby tam doběhl dříve než skupina vojáků, která sem právě přicházela. Pozvedl paži, aby je zadržel.

„Haló, buďte opatrní, tady ještě není moc bezpečno!!!“ volal hlasitě. Teprve když mezi vojáky zahlédl kapitána pěchoty, změnil tón hlasu.

„Pojďme se podívat zblízka…“ vybídl ho.

„Chudák pilot,“ řekl kapitán pohnutě, když došel k Bigglesovi. „Byl to jeden z našich.“

„Určitě to byl náš letoun,“ dodal Biggles… „Ale podívejte se, kdo ho pilotoval!“

„Nechápu, co tím myslíte…“

„No jen se podívejte, pak to možná pochopíte!“

Kapitán vydechl překvapením. „Páni bozi,“ šeptal chraplavě, „to je němčour. Nebo má přinejmenším německou uniformu!“

Biggles přikývl.

„Vlk v rounu ovečky. Ráno sestřelil jednoho z našich kamarádů. Teď dostal zaslouženou odplatu, to je pro nás útěcha. Ale nepouštějte své vojáky k letadlu. A nic jim neříkejte! Celý případ se musí důkladně vyšetřit. Poznamenám si vaše jméno a útvar. Budu potřebovat vaše svědectví. Postarejte se, prosím, o dopravu vraku letadla i mrtvého pilota k nejbližšímu útvaru.“

V hlubokém zamyšlení se vracel Biggles k letadlu. „To je tedy válka!“ pomyslel si trpce.

Nad hlavou mu kroužilo sedm Spitfirů. Jeho chlapci na něho ve vzduchu čekali.

KAPITOLA 7

CUTHBERTŮV PŘÍCHOD A ODCHOD

Letecká válka má řadu charakteristických rysů. Nejpodivnější je, jak komedie a tragedie jdou často ruku v ruce. Ještě večer může nějaký vtipálek bavit celou kantýnu a druhý den se třeba i na měsíce, ocitne v nemocnici. A když se stane, že zranění nepřežije, zůstane žít ještě dlouhá léta ve svých vtipech. Jeho historky se budou dál vyprávět a posluchači budou znovu vybuchovat smíchy. Smutek a slzy se nesrovnávají s tvrdými chlapíky, kteří jsou zvyklí na boje ve vzduchu. Vědí, že smrt na ně číhá stále, ale nezneklidňuje je to. Svůj strach nedávají najevo, spíš ho přecházejí vtipem. To je také jediný možný přístup, který si může válečný pilot dovolit. A tak tomu bylo i u 666. eskadry, kterou všichni znali jako Bigglesovu eskadru.

Počasí bylo neustále proměnlivé, ale Spitfiry zůstávaly přesto větší část dne ve vzduchu. Piloti využívali každé možnosti ke krátkodobému odpočinku. Někdy musela stačit hodinka, či jen půl, kdy jim mechanici doplnili benzín a střelivo. To se pak sešli v kantýně u šálku kávy nebo jiného občerstvení.

Teď jich tam také několik sedělo. Algy Lacey, velitel bojové skupiny A. Hebblethwith, zvaný Rudý, který byl jeho pravou rukou. Lord Bertie Lissie se pohodlně rozvaloval v lenošce a pořádal sendvič s vajíčkem. Vedle něho se opíral o krb Carrington se sklenicí sodovky, pohupoval se v kolenou a s opovržením se díval na sklenku piva, kterou barman podával

O‘Harovi, který vstoupil před chvilkou. Měl na sobě kompletní leteckou výstroj s rozepnutou bundou, takže byl vidět černý fotbalový dres – jeho zamilované oblečení. V pravé ruce svíral sklenku a levou rukou živě gestikuloval, jak líčil vzdušný souboj, který právě zažil.

„Já manévroval, já uhýbal,“ vyprávěl, „a najednou jsem ho měl přímo před sebou… Zmáčknu spoušť kulometu –“ Svraštil čelo, jak vyprávění prožíval „– a nestalo se nic. Kulomet vynechal. Já zuřil! Myslím, že to bylo poprvé, co jsem vlastní vinou neměl dost střeliva. Prostě jsem ho před startem zapomněl zkontrolovat. Naneštěstí měl ten němčour střeliva dost a jen tak tak jsem se dostal z jeho dostřelu. Musím ale prostě uznat, že létat uměl. Možná…“

Náhle zmlkl a spolu s ostatními pohlédl ke dveřím, kde se objevil neznámý důstojník. Na rukávu uniformy jednu zlatou prýmku. Vědělo se, že k eskadře má být přidělen jeden důstojník ze zálohy a tak si pomysleli, že je to on. Prohlíželi si ho s obvyklou zvědavostí a popravdě řečeno nebyli nijak nadšeni. Příchozí, trochu odrostlý mladík, pořádně při těle, s nápadně strhaným obličejem, rychle mrkal malýma očima. Vlasy měl dlouhé, ulízané, po účesu ani stopa.

Dalo se očekávat, že příchozí projeví trochu zdrženlivosti a zdvořilosti. O něčem takovém nebylo u něho ani zdání. Prudkým pohybem otevřel dveře, rozpaženýma rukama je přidržel a zvolal tónem průvodčího vlaku: „Ještě někdo do Marble Arch?“ A pak s podivuhodnou věrností napodobil zvuk odjíždějícího vlaku, včetně zabouchnutí dveří vagónu. Hukot a sykot „odjíždějícího vlaku“ pomalu utichl. Neznámý vstoupil

dovnitř a posadil se ke karetnímu stolku. Ale jeho představení ještě neskončilo.

„Dvakrát Waterloo!“ zvolal hlasitě k údivu všech přítomných. Potom perfektně napodobil zvuk, který vydávají kleště průvodčího, když proštípne jízdenku.

Teprve když ukončil scénku, opřel se pohodlně do židle a s lehkým úsměvem očekával aplaus, na jaký byl zřejmě zvyklý. Mezi přítomnými se ozvalo pochvalné mručení, konec konců imitace to byla bezvadná. Ale na Vlečňáka to dojem neudělalo. Měl nervy ještě příliš napjaté. Také byl dost unaven a náhlé vyrušení ho podráždilo. Podíval se na kulatý usměvavý obličej trochu s údivem, trochu s opovržením.

„Myslíš, že jsi přišel na nádraží?“ zeptal se studeně.

Tázaný zavrtěl hlavou. „Já si nehraju jenom na vláček. Někdy si hraju i na letadlo.“

„Neříkej…“ poznamenal sarkasticky Tex.

„Jo, jo,“ trval na svém nováček. „Někdy jsem taky Spitfire.“

„Cože, Spitfire?“ vyprskl Bertie až mu monokl vypadl z oka.

„Umím napodobit každý typ letadla, ať má kolik chce motorů. Ale Spitfire umím nejlíp. To si poslechněte.“

A skutečně vyloudil zvuky, jako by to právě startoval Spitfire. Rozpažil ruce jako křídla a proběhl s vrčivým zvukem místností. Pak vydal hlas motoru, typický pro přistání a popojel zpátky na svou židli.

Když nechal motor pomalu doběhnout a ztichnout typickým zakašláním, získal si už všechny přítomné. Pobaveně se smáli.

„To nebylo špatné,“ ozval se uznale Algy.

„Jak se vlastně jmenuješ?“

„Mooney – Cuthbert Mooney, ale jméno jsem si sám nevybral. Rok narození 1921. Školu jsem vychodil v Harrow. Povoláním vynálezce. Náboženské vyznání…“

„To stačí,“ skočil mu Algy do řeči. „Snad se na mně nebudeš zlobit, když ti řeknu, že se chováš jako poloviční blázen?“

Cuthbert povytáhl obočí. „Jenom poloviční blázen? Příteli, to beru jako poklonu. Můj táta je pevně přesvědčen, že jsem totální cvok a také mi to při každé příležitosti dává najevo. Ve škole mi říkali „Bláznivý Mooney“.“

„Asi měli pravdu,“ řekl Algy.

„Ale neříkal jsi, že jsi vynálezce?“

Cuthbert položil prst na ústa. „Tiše!“ zašeptal a rozhlédl se spiklenecky kolem. „Možná, že náš rozhovor odposlouchávají. Hned vám ukážu pár vynálezů, které mám připravené pro první vystoupení u této eskadry.“

Algy se zarazil. „Nemysli si, že tu s našimi letadly budeš vyvádět nějaké bláznivé kousky!“

Cuthbert zareagoval, jako by se ho to velmi dotklo. „Ale na něco takového bych si ani netroufal pomyslet. Jen počkej až…“

„Je tu poručík Mooney?“ ozval se ve dveřích službu konající poddůstojník.

Cuthbert se ohlédl. „Ano, co má být?“

„Pojďte se mnou do kanceláře velitele, prosím.“

„Už jdu,“ řekl Cuthbert a vstal ze židle. Vydal zvuky startujícího dvoumotorového letadla a zmizel ve dveřích.

„Bláznívej Mooney,“ bručel Algy. „Když takhle vyvádí na zemi, jak to s ním asi vypadá ve vzduchu. Myslím, že dá veliteli pěknou práci, než z něho udělá

normálního člena eskadry. Bertie, … když tě porovnám s ním, vypadáš ještě docela inteligentně.“

Služba, která před chvilkou vyvolala Mooneyho, se znovu objevila. „Poručík Lacey, máte telefon,“ volal.

Algy spěšně odešel z kantýny. Za pár minut se vrátil a usedl opět na svoje místo. Na rtech měl zvláštní úšklebek a nic neříkajícím pohledem upřeně zíral na Bertieho.

„Dostal jsi snad Kříž královny Viktorie?“ zeptal se Bertie.

„Ne. Ale dnes si ho s největší pravděpodobností vysloužím. Jestli to přežiju,“ odpovídal Algy truchlivě.

„Co tím myslíš?“

„Cuthberta přidělili ke mně a velitel chce, abych mu ještě dnes ukázal pobřežní linii.“

Huronský smích se rozlehl z kantýny až na konec letiště.

Když přišel po obědě Algy k hangáru, nový člen eskadry už na něho čekal. Cuthbert zřejmě něco kutil na svém stroji, protože měl zamazané ruce.

„Pojď se podívat na můj nový vynález, který zabrání, aby mě němčouři napadli zezadu,“ zavolal Algyho. „Až to uvidíš, bude ti určitě líto každého Němce, který se za mnou objeví. A on bude hořce litovat.“

„Ne, děkuju. Já dávám přednost takovému létání, aby se za mne žádný Němec nedostal. Když u téhle eskadry vidíme nepřítele, pronásledujeme ho a neukazujeme mu svá záda ani ocas letadla.“

„Chápu, chápu,“ mumlal Cuthbert, ale nehodlal se nechat odbýt. „Ty tedy nechceš …“

„Ne, děkuju,“ opakoval Algy. „Předpokládám, že to zvládnu svým kulometem.“

„No – jak chceš.“

„Jediné, co máš dnes za úkol,“ pokračoval Algy. „Neustále mne sledovat. Drž se blízko a snaž se vrýt si do paměti co nejvíce orientačních bodů. Poletíme kolem pobřeží. Kanál přelétávat nebudeme. Ať se stane cokoliv, zůstaň v mé blízkosti.“

Cuthbert přikývl. „To ti mohu slíbit,“ odpověděl vážně.

O pět minut později byly oba stroje ve vzduchu. Piloti šplhali ve velkých obloucích do výšky a nasadili kurz k pobřeží. Každou chvilku upozorňoval Algy svého nového partnera na různé orientační body – řeku, most, cestu – a s uspokojením konstatoval, že nováček létá přinejmenším obstojně a že se drží v jeho blízkosti, jak mu uložil.

Létali asi hodinu, sledovali pobřeží a byl pomalu čas vrátit se na základnu. Avšak Algy, který nikdy nevynechal příležitost získat nějaké informace o nepříteli, ještě naletěl dál nad Kanál. Věděl, že na francouzském pobřeží, které už bylo v dohledu, umístil nepřítel baterie nových děl. Snažil se teď objevit, kde přesně jsou. Náhle se vyděsil, když se těsně vedle něho objevil Cuthbert a posunky se ho snažil na něco upozornit.

Když se rozhlédl směrem, který Cuthbert ukazoval, spatřil vysoko nad sebou na modrém nebi několik tmavých bodů. V duchu ocenil pozornost nováčka a začal se také rozhlížet kolem. Měl podivný pocit, že něco není v pořádku, a že se něco stane. Ještě zvýšil pozornost. Nechtěl se dostat do potíží, když zaučuje nováčka, který ještě neměl žádné zkušenosti. Náhle spatřil asi dva kilometry nad sebou Junkerse 88, který se vracel na vlastní základnu. Chvíli ho pohledem sledoval, ale pak si

řekl, že nemá cenu pronásledovat nepřítele, který už je skoro nad pevninou. Ale Cuthbert měl zřejmě jiný názor. Zvedl stroj k prudkému stoupavému letu a dal se do stíhání Junkerse.

Ať už měl Algy pravdu nebo ne, dával si později za vinu všechno, co se v příštích chvílích stalo. Byl vedoucí skupiny. Měl obrátit na základnu a Cuthbert by ho určitě následoval. Ale iniciativa Cuthberta ho nakazila. Krátce se rozhlédl, zdali nejsou v okolí další letadla a zamířil také za Junkersem. Sám sice nevěřil, že by ho mohli dohnat, ale myslel si, že to bude dobrý trénink a snad ani příliš nebezpečný, když nezaletí moc daleko nad vnitrozemí okupované Francie.

Cuthbert letěl stále vpředu v usilovné snaze Němce dohnat, když Algyho motor začal náhle vynechávat. Nejdříve to byly jen malé vibrace. Algy starostlivě svraštil čelo. Ručička otáčkoměru začala povážlivě klesat.

Teď bylo na Algym, aby se pokusil nějak upozornit Cuthberta. Ale nepovedlo se mu to. Jeho svěřenec teď všechnu pozornost upřel na Junkerse a vůbec se nestaral o svého velitele. Alfy zuřil. Ale nebylo mu to nic platné. Přiblížil se sice ke Cuthbertovi, ale protože oba stroje šly na plný plyn, neměl už dostatečnou rezervu, aby ho dohnal. Právě naopak. Motor začal znovu zlobit a vzdálenost mezi nimi se začala zvětšovat.

„Nedá se nic dělat, musím se vrátit," bručel Algy rozzlobeně. „Cuthbert se musí postarat o sebe sám."

Snížil rychlost, aby nepřetěžoval motor. Zamířil k britskému pobřeží, vzdálenému asi pět kilometrů. Vzdálenost mezi oběma letadly se stále zvětšovala. Ohlížel se na Cuthberta a ulehčené si oddychl, když

viděl, že druhý Spitfire se obloukem vrací a následuje ho. Byl tak zabrán do pozorování partnera, že nezpozoroval to, co by za jiných okolností určitě nepřehlédl. Trochu uklidněn, že se o Cuthberta nemusí bát, ubral plyn a začal pomalu klesat k anglickému pobřeží. Přece jen mu bylo divné, že se Cuthbert tak náhle vrátil. Pátravě se rozhlédl. Náhle ztuhl překvapením. Nějaké tři kilometry odtud se formace letadel snažila odříznout jim cestu zpět. Poznal je okamžitě. Byly to Messerschmitty 109. Nebál se o sebe, ale měl starost o Cuthberta, který zůstal dobré dva kilometry nazpět. Trpce litoval, že s nováčkem zaletěl tak hluboko do francouského vnitrozemí. Přidal plyn, aby zvýšil rychlost, ale motor nereagoval.

Co teď? Nemělo smysl na Cuthberta čekat, to by byla sebevražda. A i kdyby na něho počkal, nemohl mu nějak pomoci. Modlil se, aby Cuthberta napadlo prudce změnit kurz. Pak by se snad mohl dostat včas nad anglické pobřeží. Rozhodně by mohl uniknout, kdyby se nepřítel rozhodl vypořádat se nejdříve s Algym.

Cuthbert však buď nebezpečí neviděl nebo měl tak ocelové nervy. Letěl přímo na skupinu německých letadel. Zbýval poslední zoufalý manévr. Algy stočil svůj letoun stejným směrem, i když dobře nevěděl proč. Ručička otáčkoměru stále klesala, nebylo pochyb, že na vzdušný souboj nemá.

Cuthbert se přiblížil a to ho přivedlo na nový nápad. Kdyby spustili letadla do hloubkového letu, mohli by možná uniknout. S touto myšlenkou zatlačil řídící páku prudce dopředu a namířil nosem letadla na bílé útesy pobřeží. Byly odtud necelé dva kilometry. Cuthbert letěl asi pět set metrů za ním. Pak následovala formace dvanácti německých letadel. Němci měli výhodu, byli

výš. Nalétávali na ně shora a vzdálenost se rychle zmenšovala.

Algy viděl, že Messerschmitty doženou nejdříve Cuthberta a bezmocně zaskřípal zuby. Nechápal, proč se Cuthbert nepokouší letět rychleji a dohnat ho.

Už byli téměř nad pobřežím, když Němci spustili palbu. Algy viděl, jak se Cuthbertův letoun otřásá zásahy. Ten se trochu vzpamatoval a dál následoval Algyho. Sklopil stroj k střemhlavému letu a přiblížil se mu na sto metrů. Ale Messerschmitty ho pronásledovaly dál.

„Hergot! Oni ho dostanou," proběhlo hlavou Algymu. Nervy měl napjaté k prasknutí. Cuthbert letěl dál a nepřátelé za ním.

„Sakra, proč neudělá nějakou obrátku nebo lopink, pro mne za mne, ať zkusí uniknout střemhlavou spirálou. Všechno by bylo lepší, než se nechat odstřelit jako králík. Nebo snad čeká, že něco podniknu já?"

Myšlenka, že Cuthberta napadlo, že on sám se dal na útěk, způsobila, že mu tvář zrudla studem, ale nemohl opravdu nic dělat. Ještě nikdy se necítil tak bezmocný. Cuthbert nemohl tušit, že mu vysazuje motor, zvenku se to nedalo poznat. Připravoval se na nejhorší. Ale náhle se stal svědkem podivuhodné podívané. Zatímco se Messerschmitty přibližovaly, aby Cuthberta dorazily ranou z milosti, objevila se oranžová dráha střel odkudsi zezadu Spitfira. Algyho nejdřív napadlo, že Cuthbertův stroj hoří, ale když dráha střel zůstávala stejná, poznal, že se mýlil. Jen němě přihlížel divadlu.

Již při objevení prvních ohnivých projektilů pronásledující letadla prudce uhnula. Ta divná věc prolétla mezi prvními dvěma letouny a směřovala na druhou řadu. Když se objevil další projektil, či co to bylo,

nastal mezi Messerschmitty všeobecný zmatek. Všichni piloti se snažili o překot uniknout. Dva letouny se srazily křídly, několik vteřin letěly zaklíněny do sebe a pak spadly.

Algy vše sledoval a vlastně nevěděl, co se přesně stalo. Viděl, jak se dva nepřátelské stroje zřítily a to ho naplnilo pocitem uspokojení.

Z Cuthbertova letounu však tryskaly stále dva proudy ohně a dýmu, ztrácely se v dálce, ale účel splnily. Formace Messerschmittů se rozptýlila na všechny strany. I když stroje zůstaly v bízkosti, vzdaly se pronásledování.

Algy si zhluboka oddechl. Ještě stále nemohl uvěřit, že se mu podařilo vyváznout. Mozek mu začal zase logicky uvažovat a poprvé si připomněl rozmluvu na letišti před odletem. Cože to říkal Cuthbert? „Pojď se podívat na můj vynález… Ještě budeš litovat každého němčoura, který se dostane za mne…“

To byl tedy určitě ten jeho vynález. Ale co to mohlo být? Vypadalo to na zvláštní druh velkorážního kulometu, zabudovaného do trupu letadla tak, aby se dalo střílet dozadu a ovládal se od pilota. Ale jak mohl takovou zbraň znovu nabíjet?

Algy přestal ztrácet čas nezodpovězenými otázkami. Začal se zajímat, kde by mohl co nejdříve přistát, protože jeho motor už pracoval tak špatně, že rozhodně nemohl doletět na letiště. Pozorně se rozhlížel na všechny strany, kde by se dalo přistát. Vybral si malé nepříliš rovné pole. Už se chystal nasadit na přistání, když ho náhle upoutalo podivné chování Cuthbertova letounu. Motor mu vysadil a stroj klouzal zleva doprava. V jednom okamžiku se zdálo, že už sklouzne po křídle, ale v posledním okamžiku pilot stroj vyrovnal.

S bušícím srdcem sladoval Algy Cuthberta. Věděl až příliš dobře, že něco není v pořádku. Když kolem něj jeho Spitfire v klidném kurzu proletěl, očekával, že mu dá Cuthbert nějaké znamení, ale to se nestalo. Zahlédl, jak sedí vzpřímeně, vůbec se neohlíží, jako by před sebou něco upřeně sledoval. Mířil přímo k zemi, Algy, jemuž v ústech vyschlo napětím, věděl, co se v příštím okamžiku musí stát. Viděl už hodně letadel takhle klesat. Zatímco sám vedl letoun na přistání, sledoval koutkem oka druhý stroj a viděl, že se pilot snaží letadlo srovnat do vodorovné polohy, ale bylo už pozdě. Podvozek mu prudce zapadl do rozblácené trávy, letoun poskočil a zabořil se nosem do země.

Algy ani nečekal, až se motor zastaví, vyskočil z kabiny a upadl do bláta. Rychle se však zvedl a utíkal k havarovanému letadlu. Z motoru stoupala tenká spirála šedého dýmu a Algyho mrazilo v zádech při pomyšlení, že nedoběhne včas. Věděl, co ten proužek dýmu znamená. Jsou to páry benzínu, který vytékal z poškozené nádrže na rozžhavený motor.

Podařilo se mu doběhnout včas, dříve než se motor vzňal. Cuthbert seděl zhrouceně v sedadle, upnut v pásech.

K letadlu dobíhalo několik vojáků z nedalekých kasáren.

„Rychle!“ pobízel je Algy a snažil se odstranit kovovou vzpěru, která mu bránila dostat se ke kabině. Věděl, že nebezpečí stále trvá, stačí malá jiskřička a benzínem prosycený trup vzplane jako pochodeň. Zažil to už tolikrát!

„Rychle, zabereme společně!“ zvolal a spojenými silami vyprostili bezvládného pilota z kabiny a opatrně

ho položili na trávu. Když mu Algy šetrně rozepínal bundu, otevřel Cuthbert oči. Algy hledal na jeho těle stopu po průstřelu a doufal, že ji nenajde.

„Kam tě trefili, hochu?“ ptal se starostlivě.

Raněný zkřivil obličej bolestí a pokoušel se usmát. „Do nohou,“ zašeptal.

Dříve než mohl Algy něco podniknout přijel sanitní vůz s lékařem a několika ošetřovateli. Rychle zkontrolovali stav raněného a přiložili Cuthbertovi nouzové obvazy.

„Všechno bude O. K.,“ řekl mu Algy ulehčené, když lékař prohlásil, že zranění nejsou vážná. „Omdlel jsi ze ztráty krve.“

Cuthbert přikývl.

„Ale proč jsi se proboha nevrátil dřív, když ta banda šmírovala za tebou?“ káral ho Algy.

„Ale já nikam nespěchal,“ odpověděl Cuthbert. „Chtěl jsem vyzkoušet svůj nový aparát. Jenže ti němčouři mě trochu předběhli, banda mizerná.“

‚A co to vlastně bylo?“

„Rakety. Udělal jsem si takové zařízení a připevnil je na zadní část trupu, aby se dalo střílet dozadu. Až se vrátím z nemocnice, všechno ti pořádně vysvětlím.“

Saniťáci zasunuli nosítka do vozu. Algy uchopil Cuthberta za ruku.

„Ahoj, kamaráde,“ řekl. „Povím našemu veliteli, že jsi velkej sekáč!“

„Dík,“ brumlal Cuthbert. Loktem ťukl do stěny karosérie a vzápětí do ní udeřil i pěstí. Věrně napodobil zvuky průvodčího vlaku.

Řidič se udiveně otočil, když zaslechl známé zvuky.

„Co to bylo?“ zeptal se.

„Dvakrát Waterloo!“ odpověděl Cuthbert.

KAPITOLA 8

SERENÁDA

Velitel eskadry Bigglesworth si všiml, že má návštěvu, ještě než přistál. Vracel se z krátkého zkušebního letu, ověřoval několik technických úprav ke zlepšení svého Spitfira. Bystrým pohledem spatřil auto, které parkovalo před jeho kanceláří.

„Stále má snahu trochu se naklánět na levé křídlo,“ sděloval mechanikům, kteří od něho stroj přebírali. Vzal si padák pod paží a šel do kanceláře.

„Uvnitř vás čeká commodor letectva od zpravodajské služby,“ sděloval mu Toddy.

Biggles vstoupil, jeho návštěvník s generálskou hodností přecházel nervózně po místnosti. „Dobrý den, commodore,“ pozdravil. „Vaše návštěva mne těší…“

„Možná, že za chvilku svůj názor změníš,“ vpadl mu host do řeči. „Musím přiznat, Bigglesi, že mám problém.“

„To jsem si mohl myslet,“ bručel Biggles polohlasně.

„Jak to?“

„Protože jinak nás návštěvou nikdy nepoctíte.“

„Já vím, já vím. Chápu, že si to tak vysvětluješ, ale tentokrát je věc vážná.“

„To není poprvé, co od vás něco takového slyším,“ odpověděl Biggles klidně. „Ale posaďte se… V čem je problém?“

„Pokusím se ti vše stručně vysvětlit. Jestli mne neklame paměť, tak se dobře vyznáš v okolí Amiens?“

„No, trochu ano," přitakal opatrně Biggles.

„Znáš ten malý kostelík, v Rue St. Marie, hned za radnicí?"

„Ano, znám – pokud tam ještě stojí. Je to na území, které obsadili Němci."

„Potřeboval bych, abys mi tam něco zařídil."

Biggles se zarazil a podíval se upřeně na svého nadřízeného. „Vy chcete, abych letěl do Amiens?"

Vysoký důstojník kývl a vyndal z aktovky mapu. „Tady máš fakta," začal věcně. „V Amiens bydlí jistý Marcel Brégard. Do nedávna byl inženýrem francouzského leteckého podniku Rhone Avion Company. V době, kdy vypukla válka pracoval na vývoji speciálního kompresoru pro hvězdicové letecké motory. Když Němci obsadili město, vzal všechny plány, aby se jim nedostaly do rukou, a prchal na letiště v naději, že se mu podaří uprchnout do Anglie. Ale bohužel bylo pozdě. Letiště už obsadil nepřítel. Nevěděl, co má udělat. Vrátil se zpět do města a v té tmě ho přejela motorka. Měl zlomenou nohu, ale naštěstí se dostal do bezpečí. Má totiž přítelkyni, mladé děvče, které bydlí v Rue St. Marie. Patří jí tam malá trafika. Je to dům na kraji ulice, hned vedle kostelíka, snadno ho najdeš. Dívka se jmenuje René. Ujala se ho, je u ní, a všechny výkresy má u sebe. Alespoň je měl, když jsme od něho dostali poslední zprávy."

„A jak ty zprávy dostáváte?"

„Podivuhodným způsobem. Přinesl je anglický voják, poddůstojník jménem Price. Jak určitě víš, mnoha anglickým vojákům ve Francii odřízli Němci ústupovou cestu. Někteří padli do zajetí a jiným se podařilo ukrýt se, pokud je našli Francouzi, kteří měli odvahu je schovat.

Našlo se takových dost. Dívka René se postarala o poddůstojníka Price a ukryla ho ve sklepě. Tam se seznámil s Brégardem, který mu řekl o tajných výkresech. Jako francouzskému občanovi v civilním obleku mu sice bezprostředně nehrozilo zatčení, ale nemohl se pohybovat kvůli zlomené noze. Price se nabídl, že plány dopraví do Anglie. Všechno bylo už připraveno, ale těsně před odchodem ho zatkli. Poslali ho vlakem do Německa, ale podařilo se mu z vlaku vyskočit, ukrást kolo a dostal se trochu komplikovaně až do Španělska, a odtud do Anglie.

„To je tedy sekáč!“

Commodore přikývl. „Jakmile se ocitl v Anglii, ohlásil se u nás a vyprávěl nám ten příběh. To bylo včera večer.“

‚A kdy asi odešel z Amiens?“

„Skoro před třemi týdny.“

„Od té doby už se mohlo hodně změnit.“

Commodore pokrčil rameny. „S tím se musí počítat. Ale na druhé straně je docela dobře možné, že tam Brégard ještě stále je a má plány u sebe. A teď je na nás, abychom se s ním pokusili spojit.“

„Dejme tomu, že se někomu podaří dostat se k němu. Jak má poznat, že je to čestná osoba a ne německý špión?“

„Naštěstí je to také napadlo. Ještě v době, kdy byli všichni v domě u René, si domluvili heslo. To pak používali při podezřelých situacích. Bylo to nutné, neboť do trafiky chodí často němečtí vojáci. A mimo to kdokoliv z nás se může prokázat tím, že poví celou story poddůstojníka Price a okolnosti jeho útěku.“ Biggles pokýval hlavou. „Už to chápu. A jak zní to heslo?“

„Jsou to první dva verše známého francouzského chansonu.“ Tvář starého válečníka dostala velmi neobvyklý, sentimentální výraz. Začal zpívat:

„Parlez moi ďamour

Redites moi des choses tendres…“

Biggles pobaveně sledoval neobvyklé divadlo, když commodore zpíval falešně milostnou píseň. Na tváři se mu usadil úsměv a nevěděl, jak má vlastně reagovat.

„Páni bozi,“ vyhrkl. „Tahle válka je čím dál tím bláznivější.“

„Co se ti na mém zpěvu nelíbí?“ zeptal se commodore naštvaně.

„Nic – jen jsem si pomyslel, co by tomu asi řekli moji letci, kdyby vás slyšeli zpívat tuhle píseň.“

„Znáš slova?“

„Povídej mi o lásce…“ překládal Biggles a opovržlivě sešpulil rty. „Jak si můžete myslet, že bych si měl pamatovat takový nesmysl?“

„Vždyť je to hezká písnička!“

Biggles se zašklebil. „Já ji tedy zazpívám prvnímu němčourovi, kterého ve vzduchu potkám. Bude to milý doprovod k první salvě.“

„Ale no tak, Bigglesi,“ mírně protestoval commodore. „Stačí, když se naučíš první dva verše té písničky.“

„Víc ne?“

„Samozřejmě. Přece si nemyslíš, že ti tu dávám hodinu zpěvu, jen abych zabíjel čas?! No tak, Bigglesworthe, ujmeš se toho?“

„Ale proč si zase vybíráte zrovna mne?“

„Protože umíš německy i francouzsky. A protože taky umíš dobře létat. To je jediný způsob, jak se dostat do obsazené Francie a zase zpět.“

„Už chápu,“ řekl sarkasticky. „Mám jednoduše doletět do Francie, každému Messerschmittovi, kterého na cestě potkám, zamávat čepicí, přistát na německém letišti a pak se procházet po bulváru v Amiens za zpěvu písně Povídej mi o lásce… Strašně snadné…“

„Já netvrdím, že je to snadné.“

„To rád slyším. Jinak se to nazvat nedá.“

„Mohu ti opatřit německou uniformu.“

Biggles opovržlivě zkřivil ústa. „Ani nápad. Nikdy v životě. Jestli mě má trefit kulka, tak ať mi proletí vlastníma kalhotama.“

„Jak chceš – byl to jen návrh,“ odpověděl commodore vážně. „Jediná možnost je letět v noci a přistát na poli v blízkosti města. Na téhle mapě jsem označil pár míst, kde by se možná dalo přistát. Tys byl už několikrát v okolí Amiens, že bys to tam měl znát jako na trafouši. Ale co já ti budu líčit, jak to máš udělat. Chceš to zkusit?“

„Vy přece dobře víte, že neumím nikdy nic odříct,“ odpověděl Biggles klidně. „Kdy bych měl podle vás letět?“

„Co nejdřív, nejlíp hned dnes v noci. Každý den, o který akci odložíme, snižuje naději, že bychom ty plány mohli dostat. Je bezvadné počasí. Měsíc vychází brzy a v jedenáct hodin už zapadá. To znamená, že budeš mít dost světla, abys našel vhodné místo pro přistání. A když se potom setmí, zmenší se šance těch druhých, že by tvé letadlo na zemi objevili.“

„Dobře, commodore. Uvidím, co budu moci pro věc udělat," nezávazně slíbil Biggles.

Když commodore slyšel souhlas, dále se nezdržoval.

„Zítra odpoledne se vrátím, abych si převzal nákresy," řekl stručně a napřáhl ruku k pozdravu. „Myslím, že bys mohl být zpět před rozedněním."

‚A když tu nebudu," navázal Biggles pomalu, „zbytečně byste ztrácel čas čekáním."

***

Když auto štábního důstojníka zmizelo a hluk jeho motoru zanikl, vyndal Biggles ze stolu velkou mapu severní Francie a pečlivě si vyznačoval trasu letu. Hledal také pole na kraji Amiens, které dobře znal. Kdysi tam musel nouzově přistát. Udělal si na kousek papíru několik poznámek a vyšel ven, podívat se, jaké je počasí. Bylo jasno, ale slunce zapadalo v mírném oparu. Chvilku zamyšleně sledoval zapadající slunce a pak si telefonem přivolal Toddyho.

„Mám před sebou menší noční let," sdělil mu klidně. „Kdybych se trochu zdržel, tak si se mnou nedělej starosti."

Toddy se na něho podezíravě podíval. „Kdy chcete startovat, veliteli?"

„Kolem desáté večer."

„A kdy se asi vrátíte?"

„Je to tak důležité?"

Toddy se necítil ve své kůži. „Myslím, že by bylo dobré, kdybych o tom něco věděl, veliteli. Co kdyby volalo vrchní velitelství nebo vás někdo potřeboval?"

„Kdyby někdo volal, tak řekni, že bych se měl vrátit před svítáním," řekl Biggles a vyšel do předsíně, odkud se za ním nesl zpěv.

Toddy se zamyšleně díval na dveře, jimiž Biggles odešel. Se starostlivým výrazem ve tváři přecházel kanceláří a všiml si, že na psacím stole leží rozložená mapa. Sklonil se nad ni a hned mu padla do oka tenká linka tužkou, vyznačující trasu letu.

„Aha, takhle to tedy je," zabručel a svraštil čelo.

Těsně po desáté vyšel Biggles ze společenské místnosti, zamířil do své kanceláře a natáhl si přes uniformu lehký plášť do deště, který si koupil ještě než vstoupil do armády. Pak pobral leteckou výstroj a kráčel k zamaskovanému hangáru, kde stál jeho Spitfire. Kdyby nebyl tak soustředěný na svůj úkol, neušlo by mu, že při jeho odchodu nápadně ztichl hovor. Kdyby se ohlédl, viděl by, že ho ze zatemněné kantýny sleduje pozorně několik párů očí.

„Tak támhle jde…" řekl tiše Toddy Algymu.

Když Biggles dorazil ke svému letadlu, už ho očekával seržant Smith.

„Všechno v pořádku, seržante?" zeptal se Biggles krátce.

„Ano, veliteli. Vymontoval jsem, co se dalo, aby bylo letadlo co nejlehčí. Také nádrže jsou naplněné jen do poloviny. Čím je stroj lehčí, tím déle může klouzat bez motoru."

„Díky, tak já jdu na to."

Po několika minutách už byl Biggles ve vzduchu, vyšplhal se prudce do výše a nasadil jihovýchodní kurz. Když doletěl k pobřeží, byl sedm tisíc metrů vysoko a stoupal dál. Nikde nebylo vidět ani světélko, ale v matném svitu měsíce se dal Kanál dobře rozeznat. A daleko na východě se sem tam zablesklo, jako vy přicházela noční bouře. Pochopil, že jsou to asi letadla

některé jejich eskadry, která bombardují nepřátelské sklady munice v okolí mysu Griz Nez. Za pár minut už bylo v dohledu francouzské pobřeží jako velký šedivý stín, splývající s horizontem. Také zahlédl řeku Somme, která v něm vyvolávala nepěknou vzpomínku na bitvu v první světové válce. V širokém ústí řeky se choulilo městečko Abbeville.

Letěl ve výšce osm kilometrů a měl na tváři kyslíkovou masku. I když byl ještě daleko od pobřeží, začal ubírat plyn, aby se dostal do klouzavého letu. Rozhlížel se, jestli neuvidí záři světlometů nebo záblesky výbuchů proti-leteckých granátů. To by znamenalo, že byl objeven. Ale neviděl nic a tak klouzal jako šedý stín vzduchem. Sledoval neklidnou linii řeky, která kontrastovala s tmavým okolím. Protiletecká obrana ještě stále nic. Pomalu ztrácel výšku, slabý svist palubních přístrojů se mu odrážel v obličeji. Blížil se k Amiens, cíli své cesty. Přestal sledovat řeku a hledal tu známou cestu, lemovanou vysokými topoly. Velkým obloukem oblétl Amiens. Vypnul znovu zapalování a motor okamžitě ztichl. Slyšel jen hvizd větru, jak křídla rozrážela vzduch. Snesl se ještě níž a zamířil na velké pole na severní straně města. Z jeho tváře se nedalo vyčíst, jak velké je riziko akce, kterou podnikal. Automatickým pohybem vysunul podvozek, vyrovnal letoun, kola ještě několikrát poskočila na nerovném poli a stroj se zakymácel. Pak se zastavil. Biggles opatrně otevřel příklop kabiny a nehnutě poslouchal. Očima se pokoušel proniknout černou tmou. Nikde se nic nehnulo, odnikud se neozývaly žádné zvuky. Minuty míjely. Seděl dál s napjatými nervy. Oči i uši se snažily zachytit jakýkoliv signál blížícího se nebezpečí. Tak zůstal sedět dobrou čtvrthodinku. Tiše a

nehnutě jako socha. Pak seskočil na zem a začal stíhačku obcházet ve stále větších kruzích. Chtěl se přesvědčit, z jaké vzdálenosti by mohli náhodní kolemjdoucí letadlo rozeznat.

Pak se vrátil a otočil stroj tak, aby nosem směřoval na dlouhé pole. Pak se vydal k matné siluetě topolů, které lemovaly cestu do města. Nikde nikdo nebyl, ani skrývat se nemusel. Kráčel rychlými kroky k městu.

Po cestě potkal chodce a cyklistu. Chodec ho německy pozdravil a on mu stejně odpověděl. Cyklista zdravil francouzsky. „Bon soir," řekl. Pak přišla chvíle napětí, když ho předjížděl nákladní auto. Podle zpěvu poznal, ještě než ho auto dojelo, že je plné německých vojáků. Ale auto profrčelo bez zastavení. Za malou chvíli se dostal na okraj města. Bylo zatemněné a zcela tiché. Nijak ho to nepřekvapilo. Pokračoval dál, aniž by se nějak skrýval a zamířil na Rue St. Marie.

Protože město dobře znal, chtěl si cestu zkrátit vedlejšími uličkami. Náhle se před ním vynořil ze tmy muž a přísným hlasem žádal německy jeho průkaz. Ptal se, co dělá tak pozdě večer na ulici.

Překvapený Biggles hned nechápal otázku. „Můj průkaz?" opakoval pomalu a ve tmě už sunul ruku ke kapse s pistolí.

„Uzavírací hodina je v deset večer," odpovídal Němec stroze. „To přece musíš vědět – nebo?" a vykročil podezíravě kupředu.

Biggles samozřejmě žádný průkaz neměl. Také nevěděl nic o večerním zákazu vycházení a hned si uvědomil, že měl být na něco takového připraven. To také vysvětlovalo ty liduprázdné ulice. Rychle se

rozhlédl kolem sebe a viděl, že mimo nich dvou široko daleko není nikoho vidět.

„Jo tak, můj průkaz," řekl ležérně a vytáhl ruku z kapsy.

Pažba jeho automatické pistole dopadla na hlavu Němce a ten se bezvládně svezl k zemi. Biggles se nad něho ihned sklonil, vzal ho pod rameny a zatáhl tělo k postrannímu vchodu malého domku, který vypadal jako garáž. Pospíchal dál. Neměl z toho žádnou radost, ale uvědomoval si, že v dané situaci těžko mohl jednat jinak. Bez průkazu by ho stejně zatkli. Poučen šel dál už velmi obezřetně. Když musel odbočovat nebo přecházet ulici, vždycky nejdříve opatrně naslouchal. Konečně se před ním objevila věž kostela. St. Marie.

Namířil si to rovnou k domu číslo jedna. Byl to malý krámek a nápis „Tabák" nade dveřmi ho dostatečně ubezpečil, že je na správné adrese. Krámek byl samozřejmě zavřený. Zaklepal.

Když se dveře pootevřely, zahlédl malý paprsek světla, který zastiňovala velká postava.

„Co chceš?" ozval se německy nepříjemný hlas. Biggles pochopil, že muž mezi dveřmi je Němec. Ale s tímhle nepočítal, ale naštěstí neztratil duchapřítomnost. Francouzsky se zeptal, zda je mademoiselle René doma. A na vysvětlenou dodal, že je to jeho příbuzná.

Němec se obrátil a šel zpět na chodbu. Něco volal, ale Biggles mu nerozuměl. Za okamžik se vzadu otevřely dveře a v nich se objevila dívka. Když k němu přicházela chodbou, začal si tiše broukat:

„Parlez moi ďamour…"

Viděl, že zaváhala. Pak spěšně pokročila ke dveřím.

„Co je?" zašeptala.

„Vy jste mademoiselle René?“

„Ano, pane.“

Biggles usoudil, že bude rozumější jít rovnou k věci.

„Přivři trochu dveře,“ zašeptal. A když dívka poslechla, pokračoval rychle: „Jsem přítel, známý desátníka Price, chápete? Price se dostal bezpečně do Anglie a řekl mi o téhle smluvené písničce. Jestli je tu ještě Marcel Brégand, rád bych s ním mluvil.“

Dívka si překvapeně položila ruku na prsa, jako by chtěla trochu uklidnit prudce bušící srdce.

„Vy jste Angličan?“

„Ano. Dostal jsem se až sem s velkým rizikem. Potřebuji ty výkresy, pokud nám je Marcel chce ještě předat. Je pořád u vás?“

„Ano, ale…“

„Pojď dovnitř a zavři za sebou, táhne to!“ ozval se zupácký hlas Němce.

„Ubytovala jsem tu čtyři německé vojáky,“ šeptala vzrušeně. „Marcel s nimi právě večeří. Teď s ním nemohu mluvit. Ale pojďte raději dovnitř.“

Šla před ním chodbou. Biggles ji následoval. Snad se mu podaří s ní promluvit na chodbě. Nechtělo se mu být ani na chvilku v jedné místnosti se čtyřmi německými vojáky. Měl sice přes uniformu plášť do deště, ale zamaskování to bylo dost ubohé.

V chodbě ho René uchopila za ruku. .Absolutně nemohu s Marcelem mluvit, dokud jsou tu ti vojáci. Musíme počkat, až bude sám, pak…“

Biggles se lekl. Dveře místnosti se totiž rozlétly a chodbu zalilo světlo. Objevil se neupravený, neoholený muž, který se opíral o dvě hole.

„Co se tu děje?“ zeptal se podezíravě. „Kdo je ten tvůj přítel, René? Proč ho nepozveš dál?“

Za mužem, o němž předpokládal, že je to Marcel, viděl německé vojáky. Seděli kolem stolu. „To je můj bratranec,“ odpověděla René tak hlasitě, aby jí všichni uvnitř dobře rozuměli.

„Bratranec? Nevěděl jsem, že nějakého máš!“ opáčil nelibě Francouz a Biggles okamžitě pochopil, že muž na něho žárlí. Ale bohužel nebyl čas teď něco vysvětlovat.

„Náhodou jsem byl nedaleko odtud a tak jsem si řekl, že bych se zase jednou mohl podívat na René,“ řekl Biggles klidně a v duchu uvažoval, jak to zařídit, aby s Francouzem mohl mluvit mezi čtyřma očima. S Němci v domě to nevypadalo moc bezpečně. „Nemohu se dlouho zdržet,“ pokračoval.

René nervózně hleděla střídavě na Marcela, na vojáky a znovu na Bigglese. Bylo jasné, že si v nastalé situaci nedokáže poradit. Každou vteřinou nebezpečí rostlo.

„Co se tam děje?“ zeptal se jeden z Němců. „Co znamená to šeptání?“

René rychle prošla k venkovním dveřím a táhla Bigglese za ruku. „Počkejte venku,“ šeptala vzrušeně. „Čekejte pod okny ložnice do té doby, než Marcelovi všechno vysvětlím.“

Biggles vycítil, že setkání neprobíhá právě hladce. Ale musel poslechnout, neměl jinou možnost. Nechtěl René ani Marcela přivést do nepříjemné situace. Když se za ním dveře zavřely, slyšel, jak hovoří jeden přes druhého. Z chodby přehlédl opuštěnou ulici a zašel do úzké uličky mezi dvěma domy. Tam se přitiskl ke zdi a naslouchal. Mozek mu horečně pracoval. Pokoušel se

vymyslet nějaký plán, ale po několika vteřinách to vzdal. Bude lepší zůstat tiše stát. Ukazovat se znovu na ulici bylo bez průkazu příliš riskantní.

Měsíc už dávno zapadl. Nebylo vidět ani hvězdu. Navíc začalo drobně pršet a to mu v této situaci ještě chybělo. Obklopovalo ho ztemnělé město jako černá jáma smrti. Připadalo mu, že se čas zastavil. Jen fosforeskující ručičky náramkových hodinek ho přesvědčily, že čas přece jen ubíhá. Byla půlnoc. Dělalo se mu špatně z napětí, zimy a deště. Když se od kostela blížila hlídka, musel se ukrýt hlouběji v úzké uličce. V nočním tichu mu připadalo, že tu jde nejméně stovka mužů. Ve skutečnosti jich bylo šest. Jako duchové se vynořili ze tmy a zase ve tmě zmizeli. Zvuk kroků pomalu zanikal. Biggles zneklidněl a začal pochybovat, má-li smysl čekat dál. Co kdyby někdo objevil jeho letadlo? Už byl tak dlouho pryč. O mnoho déle než si původně představoval. Musí snad… Náhle ztuhl, když uslyšel slabý skřípavý zvuk. Bylo to, jako když něco otevírá okno.

Vystoupil z úkrytu do ulice a začal si pískat smluvenou písničku.

„Sast!“

Varování se ozvalo přímo nad ním a tak okamžitě ztichl. Podíval se nahoru a stěží rozeznal bledou siluetu obličeje.

‚Attention!“ ozvalo se z okna. A vzápětí mu dopadl k nohám balíček.

Zvedl ho a zastrčil do kapsy pláště. Když se znovu podíval nahoru, obličej už zmizel.

„Merci,“ šeptal. „Na tebe nezapomeneme!“

Ozvalo se tiché ‚Au revoir – bon voyage!“ A okno se zavřelo.

Jako duch se Biggles plížil uličkami než došel do úzkého podchodu. Náhle si uvědomil, že přestalo pršet. Déšť se změnil v mlhu, která stále více houstla. Na jedné straně mu to pomohlo nepozorovaně zmizet z města, na druhé straně si dělal starosti se zpátečním letem. Dvakrát se musel ještě schovat ve vchodu domu, když kolem procházela hlídka. Přestože se nepozorovaně dostal z města, dal se do poklusu.

Když doběhl k poli, kde nechal letadlo, byla mlha tak hustá, že pochyboval, zda bude moci vůbec odstartovat. Kdyby se to nepodařilo teď, když už měl plány u sebe, byla by to opravdu smůla a neslavný konec akce, uvažoval hořce. Pospíchal alejí topolů, podle které se orientoval při přistání a náhle ztuhl, když uslyšel hlasy. Nedělal si iluze – někdo letadlo objevil a ty hlasy dokazovaly, že šlo nejméně o dvě osoby.

Chvilku váhal a uvažoval: Jestli to jsou Němci, postavili k letadlu určitě stráž. Dál otálet by nemělo cenu. Jestli jsou to Francouzi, ti by ho zradit neměli. Vzal do ruky pistoli a opatrně se pomalu plížil k letadlu.

Když přišel blíž, s ulehčením poznal, že slyší francouzštinu. Přesto nechtěl riskovat a pokračoval s pistolí v ruce. Z mlhy se vynořily dvě postavy. Biggles rozeznal, že jsou to dva francouzští sedláci.

Neslyšeli ho přicházet. Pořádně se lekli, když se náhle před nimi objevil.

„To je v pořádku, přátelé,“ oslovil je klidně. „Jen bych vás rád poprosil, abyste odtud odešli a zapomněli, co jste viděli.“

„Nom den Dieu! To je Angličan!“ vykoktal jeden z mužů. „Objevili jsme letadlo a nechápali jsme to,“ vysvětloval.

‚A jaká je teď situace v Anglii?“ ptal se druhý, jako by šlo o domluvené přátelské setkání.

„Dobrá, dobrá. A půjde to ještě lépe, když co nejrychleji odejdete a na všechno zapomenete,“ odpověděl Biggles. „Svobodní Francouzi, kteří jsou teď v Anglii, se možná brzy vrátí do vlasti. Ale teď pryč, přátelé!“

„Ty jsi pěknej blázen, když se odvážíš až sem!“ poznamenal jeden ze sedláků.

„Naprosto s tebou souhlasím,“ odpověděl Biggles suše.

Oba muži potřásli nočnímu návštěvníkovi bodře rukou a ztratili se v mlze.

Když odešli, zůstal Biggles chviličku stát a zkoumal vzduch. Pak se vyšplhal do kabiny. Věděl až moc dobře, jak riskantní je vzlétnout za takových povětrnostních podmínek. Bezpečnější by bylo počkat, až se mlha trochu rozptýlí. Teprve kdyby někoho slyšel přicházet, musel by riskovat start. Ale nikdo nepřicházel a tak uvažoval, že počká, až se začne rozednívat. Věděl, že mlha tak rychle nezmizl, ale viditelnost se pak ještě určitě zlepší. Nedalo se nic dělat, musel čekat, až se obloha vyjasní.

„Počkám ještě pět minut,“ rozhodl se.

Ještě než těch pár minut uplynulo, zaslechl blížící se hlasy. To uspíšilo jeho odlet. Ještě stále nemohl rozeznat okolí pole, odkud startoval, ale nedalo se nic dělat. Nahodil motor, smířil se s tím, že poletí poslepu a přidal plyn.

Prudce stoupal dobrých tři sta metrů v husté šedé mlze, rty pevně stisknuté napětím.

Upřeně sledoval přístroje na palubní desce. Letěl však více podle instinktu něž podle toho, co tam viděl. Náhle mlha zmizela a ocitl se v jasnu. Nad sebou modré nebe, pod sebou nedohlednou bílou plochu vln a mlhy a mraků. Rychle se rozhlédl, zdali nejsou v okolí nepřátelská letadla. Ale neviděl nic a tak se pustil směrem domů.

Odhadoval, že by mohl být už v blízkosti pobřeží, když se náhle na scéně objevily Messerschmitty. Nevěděl, odkud se vzaly, ale najednou tu byly. Celkem asi dvanáct letadel. Letěly vysoko nad ním a začaly na něho nalétávat. Nespouštěl z nich oči, přidal plyn. Věděl, že musí z motoru vymáčknout co nejvyšší rychlost, má-li vyváznout se zdravou kůží. Ale Messerschmitty měly výhodu. Byly výš a rychle ho doháněly. Uvědomoval si, že se bude muset pustit do boje. Vycházející slunce rozpouštělo mlhu, takže nemohl ani hledat ochranu v jejích chuchvalcích. Vytáhl balíček s výkresy a položil si ho na kolena. Kdyby došlo k nejhoršímu, vyhodí ho přes palubu a bude spoléhat na náhodu.

Messerschmitty se blížily jako šípy, obklopovaly ho ze všech stran a snažily se mu odříznout cestu. Několik letounů letělo stále přímým směrem. Biggles si domyslel, že jeden z nich je velitel skupiny. Na toho teď soustředil pozornost. Ten měl totiž největší šanci první Bigglese zasáhnout. Co chvíli se mohly rozštěkat kulomety. Biggles věděl, že jakmile po něm Němec začne střílet, musí stroj obrátit a pustit se do vzdušného souboje. Jinak by ho palba zničila. Udržoval stále svůj kurz a věřil, že čím bude blíže k vlastnímu letišti, tím větší bude mít

naději, že potká nějaké anglické letadlo, které by mu pomohlo pomoci. Měl vztek při pomyšlení, že chybí tak málo a přesto se může stát, že akci nedokončí a výkresy nebude moci předat.

Byl sice odvážlivec, ale přitom mu bylo jasné, že se nemůže dát do boje s dvanácti nepřáteli. Byl by to beznadějný boj.

Náhle překvapeně zamžikal. Messerschmitty změnily naráz směr letu. Ve chvíli, kdy měly všechny výhody na své straně to bylo přinejmenším podivné. Musely k tomu mít přece nějaký pádný důvod. Rozhlédl se kolem sebe a hned vše pochopil. Ostrým úhlem naletěla mezi něj a německá letadla formace devíti Spitfirů. Skoro svému štěstí nemohl uvěřit. Nemohl pochopit, kde se tu vzala anglická letadla, tak daleko od pobřeží. Ale mýlit se nemohl.

Spitfiry Messerschmitty nepronásledovaly, ale letěly k němu. Když se přiblížily, vyvalil oči překvapením – poznal stroje své vlastní eskadry.

„Ti syčáci," bručel si pro sebe a u srdce měl krásný pocit přátelství.

Spitfiry se seřadily do formace a tak dosáhly společně vlastního letiště.

Commodore Raymond už je očekával. Obličej mu zářil, když mu Biggles předával výkresy.

„Srdečný dík. Šlo všechno dobře?" ptal se.

Biggles povytáhl obočí. „Samozřejmě – jak jinak by to mělo jít?"

„No, já myslel, jestli se nevyskytly nějaké potíže…"

„Ty ani nestály za řeč," odpověděl Biggles a šel ke skupině pilotů, kteří mu vyšli naproti. Zcela vážně k nim promluvil: „Vy blázni, co to bylo za nápad? Jako byste

nevěděli, jak je nebezpečné vydat se za denního světla tak daleko do území, kde se to hemží němčourama?“

„Chtěli jsme na tebe počkat,“ odpověděl Algy rázně. „Pochopili jsme, že jsi asi na zpáteční cestě a tak jsme si mysleli, že budeš možná potřebovat pomoc.“ Biggles svraštil čelo. „A jak jsi věděl, kde jsem byl?“

„Na to se zeptej našeho Sherlocka,“ zubil se Algy a ukázal na Teddyho. „To on našel mapu, na kterou jsi tužkou vyznačil trasu letu!“

KAPITOLA 9

ZBABĚLEC

Jednou z hlavních povinností 666. eskadry byla obrana. Pokud možno zamezit přeletům nepřátelských bombardérů především přes den. Díky schopnostem velitele eskadry Bigglese nedošlo dosud k nějakým malérům, ale přesto s příchodem podzimu napětí znatelně stouplo. Je možné, že několikahodinové hlídkové lety ve velkých výškách měly vliv na pozornost pilotů. Začínala klesat. Ale ať už to způsobilo cokoliv, musel Nutty Armand do nemocnice s průstřelem nohy a O'Harovi velitel zakázal létat. Pohmoždil si totiž při přistávání rameno, když s poškozeným Spitfirem nedokázal ovládat směrovku a narazil do stromu. Také střepiny bomb zranily tři muže pozemního personálu při nepřátelském náletu, k němuž došlo krátce poté, co odletěly všechny Spitfiry. Když v krátké době došlo k dalším dvěma náletům, bylo jasné, že nepřítel objevil letiště a znal teď jeho přesnou polohu.

Na druhé straně bylo i ledacos pozitivního. Třeba propuštění Cuthberta z nemocnice a příchod posily, nováčka Harcourta.

Henry byl podivná postavička s bledou tváří a šedýma očima. Na jeho světlé blonďaté vlasy zřejmě nepůsobil hřeben a tak místo účesu mu visely neupraveně do čela. Ale vystupoval sebejistě. Byl zvyklý pokyvovat hlavou když mluvil, jako by chtěl svým pečlivě voleným slovům dát větší váhu.

„Umění řečnit, tak jak to uměli obyvatelé Athén, je dávno zapomenuto," prohlašoval dramaticky, když seděl

první večer v kantýně. Předváděl sám skvělou ukázku řečnického umění, ale Tug Carrinhton se do něho okamžitě strefil.

„Čtěte Plutarcha," obracel se zcela vážně k posluchačům, „a uvidíte, co všechno se dá dokázat bez použití zbraní!"

„Sám jazyk může být zbraní nejlepší!"

„Tak tedy zkus na nějakého němčoura ten jazyk vypláznout a uvidíš, jak daleko s tím dojdeš," břitce oponoval Tug. „Já se v téhle válce cítím líp, když mám po ruce zbraň. Snad proti tomu nic nemáš."

Henry se na něho soucitně podíval. „To je tvůj názor," řekl odevzdaně.

Příští den dopoledne přišel Toddy do Bigglesovy kanceláře a sdělil mu, že si s ním Henry přeje mluvit.

„Jestli si ten novopečený Cicero myslí, že nemáme na práci nic jiného než vést duchaplné řeči, tak ho té iluze musíme rychle zbavit," reagoval Biggles chladně, když pozvedl hlavu od psacího stolu. „V pořádku, ať tedy vstoupí."

Henry vešel se širokým úsměvem. „Dobré jitro, veliteli. Mohu být tak smělý a vyjádřit vám svůj dík, že jste projevil ochotu 193"

„Ano, ano, projevil jsem ochotu. Co máš na srdci?" vpadl Biggles Henrymu netrpělivě do řeči. „Jestli něco chceš, tak mluv. Mám spoustu práce."

Henry se nedal odbýt a shovívavě Bigglese pozoroval.

„Chci říci tohle, veliteli," pokračoval klidně. „Dnes ráno jsem předběžně prozkoumal podmínky v tomto táboře a všiml jsem si…"

„Čeho sis všiml? Nenatahuj to."

„Byla to stavbička jednoznačně zařízená k ustájení čtyřnohých zvířat zvaných vepř domácí…“

„Jinými slovy … viděl jsi prasečí chlívek. A dál?“

„Uvědomil jsem si, veliteli, že u útvaru jako je náš, vždycky zbyde část potravin, nezkonzumované dávky denních přídělů…“

„Zbytků jídla je tu opravdu dost. Pokračuj.“

„Podívejte, veliteli, kdybychom si opatřili prase, takové docela malé selátko a dali je do toho chlívka, mohli bychom se zbavit zbytků a zvířátku bychom umožnili, aby se vyvinulo v …“

Biggles přikývl a zarazil pohybem ruky další příval slov.

„To není špatný nápad. Ale kdo by se o prase staral?“

„To bych dělal s největší radostí sám,“ prohlásil Henry bez váhání. „Se zvířaty umím zacházet,“ dodal skromně.

„Opravdu?“ zeptal se Biggles a přísně si ho změřil.

„Ano, opravdu, veliteli. Chtěl bych převzít tento úkol a postarat se o takové zaopatření…“

„Nezapomínáš náhodou, že naší hlavní povinností je létat? Hlídkovat ve vzduchu?“

„Samozřejmě, že ne, veliteli.“

„Dobře. Souhlasím, abys opatřil vepříka. V pokladně ti dají peníze.“

„Děkuji vám, veliteli.“ A Henry se zářícím obličejem odešel.

Biggles už na to dál nemyslel. Až večer, když seděl s ostatními důstojníky v kantýně a všichni čekali na jídlo, ozvaly se z prasečího chlívku podivné zvuky. Statek navazoval na kantýnu a tak bylo všechno dobře slyšet.

„Proboha, co se to tam děje?“ ptal se udiveně. Dříve než někdo stačil odpovědět, vešel Henry. Vypadal trochu zmuchlaně, ale obličej mu zářil.

„Mám malého rošťáka, veliteli,“ sděloval a hrdě hleděl na Bigglese.“

„Rošťáka?“

„Však víte, veliteli. Toho vepříka!“

„Cože máš?“ ptal se Algy překvapeně.

„Prase,“ odpověděl Biggles stručně.

„To snad není pravda?“ ozval se Bertie Lissie a vstal, aby upoutal pozornost. „No to je dobrej fór. A čí je to prase?“

Henry svraštil čelo. „Čí by bylo? No normálka – zkrátka prase.“

Biggles pokrčil rameny. „Hrozně rád pečuje o prase,“ vysvětloval.

„Tak to já si sem přinesu zlatý rybky,“ chechtal se Tug – Vlečňák.

„Dej bacha, mám doma králíka,“ přidával se cynicky Tuffy.

„Chlapi, copak jste se všichni zbláznili?“ zasáhl káravě Tex. „To bychom tu měli zoologickou zahradu. Snad máme dost těch prasat ve vzduchu, ne?“

Henry zčervenal. „Nepovažuji za taktní zesměšňovat bezbranné nevinné zvíře. Němý tvor se nemůže bránit.“

„Chacha, nemůže se bránit, protože nemůže mluvit. Je to němá tvář.“

„To jsem tedy pochopil,“ protahoval Tex pomalu. „Ale stejně mi není docela jasné, jestli dovedou anglický prasata mluvit.“

„Samozřejmě že ne!“

‚A proč si myslíš, že tohle prase je výjimečné, když neumí mluvit?“

„Na tom není nic výjimečného!“

„Tak proč otravuješ? Je to prostě normální prase!“

Henry nerad přisvědčil.

„Poslyšte, chlapci, dost řečí,“ vpadl Biggles do debaty. „Henry slíbil, že se o zvíře bude starat.“

Příští ráno po snídani došlo za kantýnou k hádce. Ze všech hlasů byl nejvíc slyšet Henry. Vzápětí na to se ozvala bouře smíchu. To vzbudilo Bigglesovu zvědavost. Vstal od stolu a šel se podívat, co se děje. Našel skupinu důstojníků v kruhu kolem prasečího chlívku. Když uvolnili Bigglesovi místo, spatřil divadlo, které ho upřímně rozesmálo. U korýtka stálo malé růžové selátko. Na bocích mělo namalované kulaté tříbarevné kruhy poznávacích znaků, stejné, jako měli na trupech svých letadel. Také ocásek prasátka byl tříbarevný. Červený, bílý a modrý. Bylo vidět, že barevná výzdoba prasátku ani v nejmenším nevadí. Zůstávalo klidné a spokojené a požíralo u korýtka svou ranní porci.

„To je ostuda!“ protestoval Henry vzrušeně.

‚A co má bejt?“ ozval se Rudý. „Konec konců je Anička…“

Biggles se zarazil.

„Anička?“

„Tak se jmenuje tohle zvířátko, veliteli,“ odpověděl Rudý a ukázal na zatočený ocásek. „Už jsem několikrát zdůraznil, že zvíře bylo zakoupeno ze společných peněz, nemůžeme si tedy dovolit, aby se nám ztratilo. Kdyby teď uteklo, každý hned pozná, odkud je.“

„Já mu tu barvu smyju!“ prohlásil rozhodně Henry.

„Až se ta špindíra vyválí ve vlastním hnoji, barva možná zmizí sama od sebe," ozval se cynicky Tug.

„A i kdyby, barva se stejně časem setře," vmísil se do hovoru Biggles. Pak zvážněl a pokračoval. „Ale teď dost. Konec legrace. Za deset minut startujeme. Dneska letím s vámi." Obrátil se k Henrymu. „Ty poletíš se skupinou A. Kdybychom potkali nepřátelská letadla, zůstaň mi pokud možno nablízku."

„Dobře, veliteli," odpověděl Henry poslušně.

Během letu narazili na velkou skupinu nepřátelských strojů, ale s pomocí Hurikánů 701 eskadry je zahnali na útěk. Pět jich sestřelili, z toho dva samotný Biggles. Podle Algyho mínění mohl být Biggles velmi spokojen. Ale když po přistání vylézal z kabiny svého Spitfira, bylo vidět, že zuří. Také ostatní důstojníci potlačovali jisté napětí, když se pozvolna ubírali do kantýny. Mluvili jen polohlasem.

„Harcourte, chtěl bych si s tebou promluvit," obrátil se Biggles k Henrymu. Henry byl bledý a coural se za ostatními. „Přijď do mé kanceláře."

Henry ho následoval.

Když vešli, zahleděl se Biggles zpříma na svého nového pilota. Bylo na něm vidět, že je nespokojený.

„Dnes byl ve vzduchu pěkný chaos, takže jsem možná všechno špatně pochopil," hledal Biggles slova. „Ale zdálo se mi, že jsi zrovna nedělal, co bys měl. Dokonce jsem si všiml, že ses několikrát vyhnul boji. Mohu se mýlit, v tom fofru se všechno nedá rozeznat. Nechceš mi to vysvětlit? Tys byl dnes ve vzdušné bitvě poprvé, že?

„Ano, veliteli," vykoktal Henry těžce.

„V pořádku. V tom případě o tom nebudeme dál mluvit.“ Biggles přistoupil blíž a položil mu otcovsky ruku na rameno. „Kdybys měl dojem, že na to nestačíš, klidně mi to řekni. To by bylo rozumější. Ale nijak na tebe nespěchám. V klidu si to vše rozmysli. To je vše.“

Henry, který si rozpačitě hryzal rty, zasalutoval a odešel.

Toddy vstoupil do kanceláře neobvykle rázně.

„Slyšel jsi, co jsem tomu chlapci řekl?“ zeptal se Biggles klidně.

„Ano, veliteli.“

Biggles se zhluboka nadechl. „Možná se mýlím. Totiž, chtěl bych se mýlit, ale obávám se, že tenhle hoch si teprve teď uvědomil, co to znamená být válečný pilot. Musíme počkat, jak se ukáže dál.“

Vyhlédl z okna a viděl, že důstojníci v malých skupinkách diskutují neobyčejně vážně. Pochopil, o čem je řeč. Znal své lidi až moc dobře. Šel z kanceláře rovnou k nim.

„Nedávejte najevo, že jste si ho ve vzduchu všimli,“ řekl důrazně. „Uvědomte si, že to byl jeho první vzdušný boj. Možná se brzy sám najde, to se přece často stává.“

„Kdyby mu pozabíjeli rodinu, jako tu mou…“ ozval se Vlečňák.

Biggles ho umlčel. „To víme, Carringtone, nemusíme to rozebírat. Všichni nejsme ze stejného kusu dřeva. Kam šel Harcourt?“

„Viděl jsem ho jít na ubikaci,“ ozval se Rudý.

Biggles si zamyšleně třel bradu. „Možná, že by pomohlo, kdybys s ním promluvil,“ navrhl. „Ale buď opatrný. Nakonec se s tím musí vyrovnat sám. Malé

povzbuzení dokáže někdy zázraky. Ale rozhodně ho nekritizuj.“

Rudý přisvědčil a vykročil k Henryho ubytovně. Našel ho na posteli s tváří v polštáři.

„Co je, kamaráde, seš utahanej?“ začal Rudý srdečně.

Henry se k němu obrátil. Měl bledý obličej, oči zarudlé.

„Víš dobře, co mi je. Zachoval jsem se jako baba. Kvůli tomu za mnou chodit nemusíš.“

Rudý se rozesmál. „Nesmysl!“ prohlásil.

Henry potřásl hlavou. „Jen to nezamlouvej. Vím to dobře a ty taky. Nemohu si nic namlouvat,“ řekl hořce. „Když začaly rachotit kulomety, dostal jsem strach.“

„Ale to je docela normální. Já měl strach taky, všichni jsme na tom byli stejně,“ ujišťoval ho Rudý. „Jenom si namlouváme, že se nebojíme. Neznám nikoho, kdo by se nebál. Až proděláš pár bitek, zlepší se to. Nic si z toho nedělej. Pojď, jdem se podívat na naši Aničku.“

Henry vstal a šel s Rudým do chlívka.

Rudý ho v duchu litoval.

Henry šel do chlívka, sedl si na kraj korýtka a šimral sele za uchem. To se zvířátku zjevně líbilo. Spokojeně chrochtalo a položilo hlavu na kolena svého ošetřovatele. Henry měl pravdu, když tvrdil, že to se zvířaty umí.

„To je hezký párek,“ zaslechl Rudý u ucha. Ohlédl se a spatřil Tuga, jak se s opovržením dívá na dvojici.

„Nesmíš lidi tak rychle odsuzovat,“ káral ho Rudý. Vzal Vlečňáka pod paží a táhl ho ven z chlívku.

Když se druhý den ráno připravovala eskadra k odletu, všiml si Biggles, že startuje o jedno letadlo méně.

„Kdo chybí?“ zeptal se Toddyho.

„Harcourt, veliteli,“ zněla odpověď.

„A kde je?“

„Ohlásil se nemocen.“

„Nemocen? A co mu je?“

Toddy zakašlal. „Bolí ho zuby, veliteli.“

Biggles se zamyšleně kousl do rtu. „Možná, že ho zuby bolí, možná že ne, ale určitě ho bolí srdce. Chudák kluk.“

„Co mám dělat, veliteli – mám ho vrátit vrchnímu velitelství?“

Biggles objal pohledem letiště. „S tím bych počkal,“ uvažoval nahlas. „Uvidíme, jak se k tomu vyjádří doktor. Chci dát šanci každému. My jsme staří mazáci, ostřílení piloti, ale já se moc dobře pamatuju, že jsem se taky nejdřív nemohl zbavit strachu. Ještě to s ním jednou zkusím.“

„Výborně, veliteli.“

Biggles se vyšplhal do svého letadla a osm Spitfirů se vzneslo do vzduchu splnit svůj úkol.

Pro let bylo ideální počasí. Na nebi ani mráčku. Při pohledu shora to byla úplná nádhera. Biggles si uvědomoval, že nepřátelé využijí dobré viditelnosti a s největší pravděpodobností jich přiletí jako much. A opravdu se nemýlil. Vystoupili do sedmi tisíc metrů. Biggles srovnal letadlo do vodorovné polohy. A v té chvíli dostal rádiem zprávu z vrchního velitelství. Varovali ho před početnou formací těžkých bombardérů. doprovázenou střemhlavými bombardéry a skupinou stihačů. Celý svaz se blížil k ústí Temže.

O několik minut později už viděl záblesky protileteckých granátů a množství tmavých bodů, které z

dálky vypadaly jako velké mouchy v sluncem prosvíceném vzduchu.

Odhadl, že nepřátelská letadla jsou asi stejně vysoko jako oni. Změnil trochu kurz v naději, že se mu podaří Němcům nadletět. Když se člověk dívá ze země, zdají se mu všechny vzdušné souboje stejné. Nadlétávání, úniky do stran, vše se opakuje jako podle šablony. Ale prožívat to na vlastní kůži, pozorovat boj z bezprostřední blízkosti, to je jiná. Každý vzdušný souboj se vyvíjí jinak.

Biggles dobře odhadl pozici nepřítele a snažil se v jeho formaci najít slabé místo, na které by mohl zaútočit. Vtom se Messerschmitty obrátily proti němu. Zřejmě ho chtěly udržet v bezpečné vzdálenosti od bombardérů. Chránily formaci z boku. Neohlížel se, věděl, že ho vlastní letka neustále následuje. Udržoval stejný směr a hlídal si pečlivě odstup od nepřítele. Ze zkušenosti věděl, z jaké vzdálenosti začínají piloti Messerschmittů střílet. Ve zlomku vteřiny, těsně než dosáhli tohoto bodu, sklonil letoun prudce dolů. Čekal se zahájením palby dokud neměl jistotu, že jeho osm palubních děl dokáže zasáhnout. Náhle se zdálo, že se všechny nepřátelské letouny řítí na jedno místo. Vzduch byl prosycen burácením té masy strojů. Z Bigglesovy tváře se dalo vyčíst napětí. Uvědomoval si, že riskoval víc, než by velela opatrnost. Právě ta má mít v těžkém boji přednost. Ve vzduchu kolem něho bylo nejméně dvacet Messerschmittů a dalších doprovodných letadel. Jejich piloti ponechali zatím bombardéry osudu a pustili se do boje s anglickými stihači. Mezi salvami kulometů se Biggles ustaraně rozhlížel s nadějí, že se odněkud objeví posila. Snad by se tu mohly ukázat Hurikány

Wilkinsonovy eskadry. Ale bohužel, po posilách ani stopy. Mezitím se prodíral skupinou Messerschmittů a snažil se dosáhnout bombardéry, které letěly dál v nezměněném kurzu. Jejich cílem byl zřejmě Londýn.

Průběh boje se nedá slovy vůbec vystihnout. Třeba věrohodně popsat rychlost, v jaké se vše odehrává. V těch houfech nepřátelských letounů bylo obtížné vybrat si určitý stroj za cíl. Ale když jeden z Messerschmittů na ně vypálil salvu, přijal Biggles výzvu k souboji. Několik minut kroužily oba letouny kolem sebe a hledaly slabé místo protivníka. Konečně Messerschmitt vzplanul a zřítil se. Biggles zahlédl dalšího „mesera“, jak padá bez levého křídla, ale nedokázal odhadnout, který z jeho pilotů ho sestřelil. Rychle se rozhlédl kolem a napočítal pět Spitfirů. Dva chyběly. Messerschmittů bylo mnohem méně než na počátku boje. Bitva zuřila dál. Byl to nejurputnější vzdušný boj, jaký Biggles dosud zažil. Letadla kolem sebe kroužila v nejvyšší rychlosti, mnohdy se míjela jen o pár centimetrů, nikdo nechtěl boj vzdát. Biggles se až v posledním okamžiku stačil vyhnout letci, který se snášel na padáku. Ani nerozeznal, zdali to byl některý z jeho pilotů nebo nepřítel. Uhnout, otočit letoun, vrátit se, znovu zakroužit, bylo to jako filmová smyčka, slepená ze stejných záběrů. Zahlédl Ferrise-Zuřivce, jak z necelých tří metrů naplno pálí do kokpitu Messerschmitta… Angus Mackail letěl tak blízko za nepřátelským letadlem, že to vypadalo jako by byli k sobě uvázáni… Taffy Hughes kličkoval zleva doprava a ze všech palubních děl šlehal oheň… Bertie Lissie se svým letounem v posledním okamžiku uhnul před střemhlav letícím Spitfirem… A bitva zuřila dál.

Biggles se rozhlédl, kde jsou německé bombardéry. Viděl, že stále letí v dokonalé formaci. Přidal plyn, oblétl několik nepřátel a snažil se k nim přiblížit. Instinktivně se přikrčil, když mu stín letadla zakryl rozhled, ale hned rozpoznal Spitfira Algyho. Letěl dál a sklonil letoun, aby zvýšil rychlost. Věděl, že musí za každou cenu zabránit bombardérům pokračovat v letu na Londýn.

Náhle ucítil zezadu zásah.

Zahlédl Algyho, jak točí letadlo kolem osy a střílí někam nad něho. Když zvedl hlavu, viděl mihnout se tělo pilota, když vyskakoval ze svého Messerschmitta.

„Pěkná práce," ocenil Biggles a vděčně sledoval Algyho, který se také vydal za bombardéry. když formaci bombardérů doháněl, bezděčně otevřel ústa údivem. Spatřil cosi, co ještě nikdy neviděl. Těsně nad bombardéry se náhle objevil letoun. Letěl sotva tři sta metrů nad nimi.

Byl to Spitfire. Biggles se sám sebe ptal: „Kdo to je? A kde se tam tak najednou vzal?" Než stačil všechno domyslet, sklonil se Spitfire do střemhlavého letu a jako torpédo zaútočil na střed nepřátelské formace.

Bigglesovi vyschlo napětím v ústech. Nejdřív si myslel, že pilot Spitfiru byl zasažen a že je mrtvý nebo aspoň v bezvědomí. Žádný pilot by při plném vědomí takhle nejednal. Ještě byl čas letoun srovnat do vodorovné polohy a Biggles doufal, že se to pilotovi povede. Ale nestalo se tak a srážka se zdála nevyhnutelná. Biggles se v duchu připravovala na velký výbuch.

Ale s údivem poznal, že Spitfire prolétl formací bombardérů jako kámen hejnem ptáků. Nechápal, jakým zázrakem pilot zabránil srážce.

Ale akce neznámého Spitfira ještě neskončila. Biggles byl teď už pevně přesvědčen, že ve Spitfiru sedí mrtvý nebo těžce zraněný pilot. Překvapení však nebralo konce. Spitfire přešel ze střemhlavého letu za plné rychlosti do kolmého stoupání a napadl bombardéry zdola.

„Ten chlap se dočista zbláznil," ulevil si Biggles. Nebylo to přehnané. Konečně nic jiného si ani myslet nemohl. A následky útoku Spitfira už se dostavovaly. Několik bombardérů klouzalo po křídle z formace, jiní piloti stáčeli stroje do strany a snažili se uniknout. Formace byla narušena. Než se mohli piloti znovu seřadit, vletěl Spitfire znovu mezi ně a ze všech zbraní co měl na palubě mu šlehal oheň. Další bombardéry začaly unikat hloubkovým letem a netrvalo dlouho a formace byla úplně rozprášena. Palubní střelci bombardérů spustili sice palbu, ale Biggles měl dojem, že spíše zasáhnou některý vlastní letoun než jediného Spitfira, který kličkoval mezi nimi jako zajíc. Dva bombardéry začaly hořet a spirálou se řítily k zemi. Jejich posádky vyskakovaly z letounů.

Teď zasáhl do boje i Biggles. Sestřelil jeden z bombardérů. Kousky kovu létaly na všechny strany z vybuchujícího pláště letadla. Stočil svůj stroj na jiný bombardér, ale náhle musel prudce vykonout směrové řízení, aby zabránil srážce s tím neznámým Spitfirem, který se hnal stejným směrem na Němce. Oba stroje se minuly o vlas.

Biggles vypálil další salvu, ale viděl, že už mu nezbývá mnoho munice, neměl ani tušení, kam se poděl Spitfire – samotář. Když zjistil, že bombardéry mění náhle směr letu, přestal na něj myslet. Němci se dávali na

útěk. Z modra oblohy se náhle vynořilo dvanáct Hurikánů, za nimi sedm Spitfirů. Bylo jasné, že se karta obrátila. Bombardéry vypustily zbytečně náklad bomb a daly se na útěk. Biggles vystřílel poslední munici na jeden z nich a zamířil na svou základnu. Setrvávat na bojišti nemělo cenu. Viděl, že nepřátelská letadla jsou rozehnána. A tak je s důvěrou může přenechat posilám.

Na zpátečním letu se k němu připojily tři Spitfiry; jeden z nich byl Algy. Dva další už dorazily na základnu dřív než oni.

Biggles hned po přistání popojel k hangáru, vyskočil z letadla a spěchal k Algymu.

„To byla pěkná řežba," řekl.

„To máš tedy pravdu," bručel Algy a protahoval si ztuhlé nohy. „Viděls toho bláznivého Spitfira?"

Biggles se zasmál. „Jestli jsem ho viděl? Ještě nikdy jsem nezažil něco tak šíleně odvážného a už jsem toho poznal dost. Ale klobouk dolů před jeho odvahou, to se musí uznat. Bombardérů bylo určitě čtyřicet a on mezi nimi prolétl jako šíp. Dokázal je rozehnat jako stádo ovcí."

Přistával další Spitfire. Byl na něj zoufalý pohled. Z prostřílených křídel visely cáry drátů a plechu, podvozek zůstal napolo vysunut a kola visela šikmo, každé jinak vysoko. Celý trup byl proděravělý střelami kulometu.

„Dej pozor!" zvolal Algy a uskočil stranou.

Letoun se dotkl země, několikrát poskočil a zastavil se.

Biggles se údivem chytil za hlavu. „Páni bozi, to je přece Harcourtovo letadlo!" Hlas mu sípal ve staženém hrdle. „Kdo to pilotoval?"

Z letadla se vyškrábal Henry. Potácel se jako opilý námořník, který opouští krčmu a klopýtal k mužům, kteří oněměli údivem.

Biggles ze sebe nemohl vypravit ani slovo. Rty se mu pohybovaly, ale hlas mu vynechal. Konečně vykoktal:

„Tos byl ty – tam uprostřed – ty ses vrhl mezi ně?“

Henry kývl. „Ano, byl jsem to já,“ přiznal.

‚A co tě to, proboha, napadlo?“

Henry zvážněl. Ve tváři mu ještě seděla zlost. „Pojďte se podívat, veliteli, něco vám ukážu,“

Plni zvědavosti ho všichni následovali k prasečímu chlívku. Jenže tam, co dřív stál chlívek, byl kráter od bomby. Ani stopa po chlívku, ani stopa po prasátku.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Biggles.

Toddy vystoupil kupředu. „Když jste odletěli, objevil se tu německý bombarďák a shodil pár bomb. Tohle je jediná škoda, kterou způsobil,“ ukázal na rozbité cihly.

„Škoda… škoda…“ vykřikl Henry. „Ten mizera zabil Aničku, mou malou Aničku!“

Biggles ho začal chápat. „Tak takhle to bylo…“ řekl tiše.

„Hned jsem startoval, abych se pomstil,“ vybuchl Henry. „Ta pomsta mě hnala. Umínil jsem si, že dostanu toho lotra, co zabil mou malou Aničku, i kdybych měl všechny němčoury ve vzduchu zlikvidovat sám.“

Biggles se opřel o stěnu kantýny a na tváři se mu objevil úsměv.

Henry se vyčítavě podíval: „Jen se smějte,“ stěžoval si hořce. „Vám na ní houby záleželo.“

Náhle zmlkl, když se na rohu objevil starý dvoukolák, který tlačil muž, zřejmě zdejší sedlák.

„Nepostrádají pánové něco? zeptal se zdvořile. „Jdu se zeptat, protože tohle zvíře před hodinou pobíhalo po mém poli. Moje pozemky sousedí s letištěm, abyste věděli. Dalo mi dost práce to prase chytit. Ale když jsem spatřil to barevné označení, hned jsem pochopil kam patří.“ Ukázal na káru a všichni se šli podívat, co vlastně přivezl.

Škvírami mezi prkny vykukovalo ustrašeně pomalované prasátko Anička, šťastné, že je zase doma.

KAPITOLA 10

LÉTAJÍCÍ ŠPIÓN

Biggles se vracel z krátkého letu; zkoumal právě povětrnostní podmínky, které nevěštily nic dobrého. Náhle za sebou spatřil Spitfira.

„Kde se tu bere…“ bručel si pro sebe. „A jak má naspěch.“ Věděl, že nejde o letadlo z jeho eskadry, ale poznávací znak na trupu se mu nepodařilo rozeznat.

„To asi někde nablízku umístili novou eskadru,“ uvažoval. Pak překvapeně zjistil, že druhý pilot letí za ním a zřejmě má v úmyslu přistát společně s ním.

Vybočil, aby na letadlo lépe viděl. Trup mělo posetý průstřely. Řada otvorů po kulkách byla i těsně za kabinou na směrovém kormidle. „Teď se nedivím. Je rád, že někoho potkal,“ uvažoval. Když posadil svůj stroj na zem, druhý letoun ho následoval. Pilot podle prýmek poručík … vystoupil a pozdravil.

„Ještě ti pár dírek chybí,“ poznamenal Biggles s úsměvem.

Neznámý zvedl udiveně obočí.

„No … ještě pár dírek do trupu a mohl jsi mít větší cedník na nudle,“ dodal velitel.

Ten druhý pokýval hlavou. „Zkusím ho kuchařům nabídnout.“ Sundal si leteckou přílbu a třel si s trpitelským výrazem ucho.

Biggles tiše hvízdl. „Být to blíž spánku, mohl jsi mít pěkné bolení hlavy,“ poznamenal sarkasticky.

„To mám tak jako tak,“ řekl neznámý a stiskl si hlavu za uchem. Velká tmavá jizva mluvila sama za sebe.

„Pojď do kantýny něco vypít,“ zval ho Biggles.

„Jmenuji se Lakers a jsem od 298 eskadry,“ představil se pilot.

„Já jsem Biggles od 666. Tohle je naše základna. V kterém koutě vlastně jste? Nevzpomínám si, že bych tu někdy v okolí viděl vaše letadla.“

„My jsme v Sussexu, nedaleko Marley. Doprovázíme bombardéry, které hlídají přístavy, kde se dá očekávat invaze. Jsme tu teprv krátce.“

„Marley?“ Opakoval si Biggles zamyšleně. „To je tedy pěkně daleko. Jak to, že ses dostal až sem?“

„Trochu ze zvědavosti. Nemám totiž dneska službu. Vyletěl jsem si jen tak, abych se podíval směrem, kde se kanál zužuje,“ vysvětloval pilot.

Biggles si prohlížel pátravě průstřely v trupu letadla. „A jak jsi přišel k tomuhle?“

Lakers se zasmál. „Řekl bych, že jsem si to vykoledoval,“ odpověděl. „Po pravdě řečeno, zatím jsem nesundal ani jednoho Němce a tak jsem si řekl, že je nejvyšší čas to zkusit. Jednoho jsem objevil a ten mě takhle zřídil.

„To je malér,“ ocenil ho Biggles. „Snad abys u nás nějaký čas zůstal a něčemu se přiučil,“ zavtipkoval. „Ale pojď, jsi daleko od domova, zvu tě na oběd.“

„Velmi rád, už mám docela hlad.“

„Ty jsi určitě z Kanady, že?“ zeptal se Biggles cestou do důstojnické kantýny.

„Ano. Ale jak jsi to poznal?“

„To je snadné. Podle přízvuku. Támhle jde Algy Lacey, velice šikovný chlapík – moje pravá ruka. Pojď, představím tě.“

Algy mu srdečně potřásl rukou: „Rád tě poznávám," řekl a zeptal se Bigglese: „A jak se ti letělo?"

„Výborně. Všude klid. Žádného Němce jsem neviděl. Mám dojem, že si je všechny rezervoval pro sebe tady Lakers. Má letadlo prostřílené jako řešeto."

Obrátil se k návštěvníkovi: „Jak se ti to vlastně stalo, Lakersi?"

Lakers si své zážitky nechal až do kantýny.

„Když jsem ráno odstartoval ze základny, letěl jsem podle pobřežní linie na východ. Nikde ani živáčka a to mě nebavilo. Tak jsem se trochu přiblížil k francouskému pobřeží, jestli je tam opravdu tolik němčourů jak se říká. Nejdřív jsem neviděl nikoho. Jen sem tam v dálce nějaké průzkumné letadlo. Pak se najednou nade mnou objevilo pět nebo šest Messerschmittů. Byl jsem už necelé dva kilometry od anglického pobřeží, nabral jsem kurz na pevninu, ale Němci se vydali za mnou."

„Na to, co následovalo příštích pět minut nikdy nezapomenu," pokračoval Lakers. „Sestoupil jsem z výšky a hnal jsem se podél pobřeží. Snažil jsem se z motoru vymáčknout co se dá a zmizet. Jinými slovy – prchal jsem. Třeba si řeknete, že jsem měl spíš poslat pár Němců na onen svět. Ale já vím, co si mohu dovolit a co ne. Němčouři letěli stále za mnou a dokonce se jim podařilo mi nadlétnout. Ze severu se objevilo několik dalších nepřátel a to už bylo na mne moc. Jen tak tak se mi podařilo vykličkovat a jak vidíte, měl jsem pořádné štěstí. Ty průstřely si můžete spočítat. Letěl jsem pryč od pobřeží a pak jsem v dálce spatřil vás. Všiml jste si, že jsem přilétal zezadu?"

„Proč myslíš, že ti svěřili letadlo?" vyštěkl Tug Carrington a jeho hlas zněl velmi sarkasticky.

Lakers pokrčil rameny. „Myslím proto, abych bojoval.“

„Tý si to jenom myslíš! To těch Němců moc nedostaneš, jestli budeš pokračovat tak jako dnes dopoledne,“ dodával ledovým hlasem.

„Každý musí dostat šanci,“ vmísil se do hovoru Biggles. „Sám říká, že je nováček. Chceš opravdu sundat nějakého němčoura?“ obrátil se k Lakersovi.

„Jistě.“

„Tak tě odpoledne vezmeme s sebou. Lacey a já se chystáme na inspekční let.“

„No to je úžasné! Ale nechci se nějak vnucovat…“

„Proč bychom ti neudělali radost? U nás se vždycky snažíme vyjít vstříc, že Algy?“

„Přesně tak.“

„To je výborné,“ prohlásil Lakers. Vytáhl z kapsy pouzdro a nabízel. Biggles si vzal a pozorně si prohlížel pouzdro. Byla to plochá krabička ze zlata, v rohu měla vyrytý monogram F. T. L.

„Pěkná věcička,“ poznamenal Biggles a vrátil pouzdro majiteli. Podíval se na hodinky. „Omluvte mne, musím ještě něco zařídit v kanceláři. Nebude to dlouho trvat. Objednejte si zatím oběd. S tím naším odpoledním letem – ve tři bychom startovali.“

„Výborně!“ reagoval Lakers.

Po obědě, když Lakers ještě seděl u kávy, sevřel Biggles lehce Algymu rameno a vyšel z kantýny.

„Co je?“ zeptal se Lacey, sotva vypadli ze dveří.

„Hned ti to ukážu,“ odpověděl Biggles a zamířil k hangárům. Když šli kolem rozložitého keře, zastavil se a utrhl si dlouhou tenkou větvičku. Po cestě z ní strhával lístečky.

„To máš na koně?“ ptal se Algy a se zájmem pozoroval jeho počínání.

Biggles potřásl hlavou. „Mám takové podezření,“ řekl tajuplně. „Počkej chvilku, hned ti to předvedu.“

V hangáru přistoupil Biggles rovnou k letadlu jejich hosta. Bylo tam několik mechaniků. Biggles je poslal pryč.

„A teď,“ řekl Algymu, když zůstali sami, „se podívej na ty průstřely kabiny. Řekni mi, jestli je na nich něco zvláštního.“

Algy se překvapeně podíval a začal pečlivě prohlížet průstřely.

„Není na nich nic zvláštního,“ konstatoval. „Jsou to pořádné díry. A opravdu po kulkách.“

„Vzpomínáš si, že jsem se Lakerse ptal, jestli na něho stříleli už někdy dříve než dnes dopoledne?“

„Ano. Pamatuji se. Odpověděl, že ne.“

„A co tedy řekneš tomuhle?“

Biggles zasunul větvičku do jednoho z průstřelů na boku trupu. Po chvíli našel otvor na druhé straně, kde kulka vylétla.

„Pořád nechápu, kam míříš,“ bručel Algy.

„Dokážeš vysvětlit, jak mohla kulka proletět tuto dráhu a nezranit pilota? Kdyby kulka proletěla tuto dráhu, musel by projít pilotovi pánví. Je nemožné, že by ho nezasáhla.“

„To je tedy pravda,“ přisvědčil Algy rozvážně.

„Viděl jsi snad, že by Lakers kulhal či krvácel? Mluvil snad o tom, že je zraněn? Jsem přesvědčen, že Lakers v tomhle letadle vůbec neseděl, když vznikly ty průstřely.“

„Jak tě to proboha napadlo?“ ptal se Algy udiveně.

„Nemusíš mě moc chválit. Já doufám, že si nevymýšlím nějaký nesmysl. Ale ještě než Lakers vyprávěl v kantýně svůj příběh, všiml jsem si těch průstřelů. Nejdřív jsem si myslel, že trochu přehání – to se stává, víš sám. Ale pokračujme. On tvrdí, že se jmenuje Lakers.“

„Máš nějaký důvod pochybovat o tom?“ zvedl Algy obočí.

„Mám, a dost dobrý. Představ si, že jednoho Lakerse osobně znám. Asi před měsícem jsem s ním mluvil v klubu.“

„Lakersů může být víc, to by mě neznepokojovalo.“

„To je možné. Ale musela by to být opravdu obrovská náhoda, že by oba měli stejný monogram – F. T. L. A stejné pouzdro a na něm vyryté iniciály na stejném místě, nemyslíš?“

Algy na Bigglese překvapeně vykulil oči. „Stejné pouzdro?“ opakoval.

„Přesně. Přece není možné, aby na světě byli dva letci, oba se jmenovali Lakers, oba měli stejná křestní jména a stejné pouzdro. To by byla pěkná fantazie. A to pouzdro, kterým se dnes ten chlap tak chlubil, jsem určitě poznal. Tady není něco v pořádku. Záhady nemám rád – to mne znervózňuje.“

‚A co si tedy myslíš?“ zeptal se Algy tiše.

„Já ti povím, co si myslím. Ten člověk, co se nám představil jako Lakers, nám úmyslně ukázal to pouzdro, aby vyvrátil pochybnosti, kdyby snad někoho napadlo, že třeba není Lakers. Dokázal bych přísahat, že tohle pouzdro patří Franku Lakersovi. Když jsme spolu naposled hráli bridge, leželo na stole mezi námi.

Obdivoval jsem rytinu a Frank mi řekl, že je to dárek od otce k jednadvacátým narozeninám.“

Algy poslouchal s očima navrch hlavy. „To jsou mi věci!“

„To ale není ještě všechno. Zamysli se nad tím a pokus se udělat si úsudek. Frank Lakers je s největší pravděpodobností mrtev. Minulý týden byl na hlídkovém letu někde u francouzského pobřeží a nevrátil se. Viděli, že se zřítil ve Francii v okolí Calais.“

„Jak to, že to všechno víš?“

„Protože jsem před chvílí zavolal na vrchní velitelství. Proto jsem se vytratil do své kanceláře.“

„Teď to chápu. A co si o tom všem myslíš?“

„To ti hned řeknu. Pravý Lakers teď buď leží jako válečný zajatec v německém lazaretu nebo je někde mrtvý v blátě. A teď je tady ten chlap s Frankovým pouzdrem. To mu má posloužit jako legitimace, kdyby o něm někdo zapochyboval. A vůbec bych se nedivil, kdyby měl v kapse třeba dopisy, adresované Lakersovi. A co tu vůbec hledá, tak daleko od základny, kterou si přisvojil? Je na tobě, abys odpověděl.“

„Ty se domníváš, že – že je to špión?“

„Co jiného si o tom mohu myslet? Nechci si vymýšlet špionážní román, ale jinak se to ani posuzovat nedá.“

„Ale mluví přece velmi dobře anglicky!“

„To nic neznamená. Stovky amerických Němců mluví anglicky stejně dobře jako my. Může to být i anglický agent se zvláštním úkolem. Ve válce se podniká všechno možné.“

„A co kdybys zavolal na ministerstvo letectva – třeba o tom něco vědí?“

„Jo, aby mi řekli, že se mám starat sám o sebe. A chlápek by dávno zmizel, než by naši lidé stačili zasáhnout. A my si nemůžeme dovolit zadržet ho jen proto, že je nám podezřelý.“

„Co tedy uděláme? Přece ho nenecháme jen tak zmizet?“

„To chce vymyslet léčku,“ řekl Biggles. „Jestli nám nelže, poletí s námi dnes odpoledne. Jestli ano, nějak se z toho vykroutí. Neumím si představit, že by mohl sestřelit nějakého Němce, kdyby k nim patřil.“

„A proč myslíš, že se tu objevil?“

„Řekl bych, že se pokouší získat co nejvíce informací a využívá při tom ukořistěného anglického letadla. Až bude vědět, co potřebuje, pokusí se vrátit tam, odkud přiletěl. V depozitáři jsem položil na stůl plánek, kde jsou vyznačeny všechny naše letecké základny. Ale ty údaje jsou falešné. Vrať se do kantýny a navrhni Lekersovi, aby s tebou šel do depozitáře. Řekni mu, že se musí zorientovat, kde leží naše základna a kudy se musí vracet na tu svou. Ukaž mu nějakou mapu pobřeží a nech ho tam samotného. Určitě si všimne plánku na stole. A jestli patří k nepříteli, pokusí se ho odcizit. Něco takového by v Německu ocenili. Byl by to pro něho skvělý úlovek. Když se mu podaří mapu sebrat, bude se koukat co nejrychleji vytratit. Jestli je to náš člověk, vrátí se do kantýny; jestli ne, půjde rovnou k letadlu a bude koukat zmizet.“

„Ale co s tebou?“ ptal se Algy. „Nebude se po tobě ptát a nebude nápadné, že ses nevrátil? Co mu mám říct?“

„Řekni mu, že čekám telefonní hovor s velitelstvím a že přijdu o něco později. Taky řekni, že proto odložíme

hlídkový let. Já se postarám, abych už byl ve vzduchu a měl dobrý výhled na naše letiště. Ty ho hlídej a když se požene k letadlu, zamávej mi bílým ručníkem. Tak budu vědět, kdy bude startovat. A já si na něj počkám. Dám mu najevo, že mne musí následovat. A když neposlechne, bude to jeho konec. Je to jasné?“

„Naprosto.“

„O. K., tak já jdu.“

Algy pozoroval Bigglese, jak šplhá do svého letadla a startuje. Zamyšleně se vracel do kantýny. Lakers si povídal s dělníky, kteří neměli službu.

Vystupoval tak sebejistě – jeho pohyby, řeč – až se do Algyho myšlenek vloudily pochybnosti. Co když se Biggles mýlil? Uvědomoval si ale, že špióni opravdu mohou být všude a někteří jsou ďábelsky rafinovaní. Nepřestával podezřelého hosta sledovat a doufal, že se nějakou neopatrností prozradí. Ale čekal marně.

„Nemá cenu otálet,“ rozhodl se a lehce klepl Lakerse do ramene.

„Lakersi, mám pro tebe vzkaz od velitele. Musí něco zařizovat a možná se trochu zdrží. Náš odpolední let musíme o něco odložit. Velitel také myslí, že by se mohl vrátit kolem půl čtvrté. Navrhl, aby ses mezitím podíval do mapy. Kdyby ses nám při našem letu náhodou ztratil, abys našel cestu zpět.“

„To není špatný nápad,“ přisvědčil Lakers. „Každou radu rád přijmu.“

Sundal z věšáku svou leteckou výstroj a pečlivě ji složil přes ruku.

Alfy zvedl udiveně obočí. „Ale tohle přece nepotřebuješ?!“

„Mám své věci nejraději u sebe," odpověděl Lakers chladně. ‚A počasí moc nevěřím," pokračoval. Díval se přitom k horizontu, kde se kupily tmavé mraky. „Myslím, že přijde bouřka. A jestli se přižene sem k nám, bylo by rozumnější odletět dřív než se Bigglesworth vrátí. Rozhodně tu nechci přenocovat. Náš společný let můžeme odložit na jindy."

Algymu začalo vzrušením bušit srdce. Biggles měl asi pravdu. Společně došli do depozitáře map.

„Tak jsme tady," řekl Algy a spatřil mapu, nastraženou na stole. „Jestli ti to nevadí, vrátím se ještě do kantýny. Kdybys potřeboval s něčím pomoci, dej mi vědět."

„Díky za ochotu."

Algy vyšel z místnosti, zavřel za sebou dveře a šel kolem okna oklikou ke kantýně. Když byl z dohledu, sehnul se, opatrně se připlížil k oknu a podíval se dovnitř.

Lakers se nakláněl nad mapou a pečlivě ji studoval. Psal si nějaké poznámky na okraj mapy, pak ji složil a díval se do oblak. Chvilku zamyšleně stál a pak jako by se náhle rozhodl, strčil mapu do kapsy, uchopil leteckou výstroj a vyšel ven.

Algy viděl, že míří rovnou ke svému letadlu. Motor naskočil a Spitfire roloval na startovní plochu.

Algy nečekal. Skočil do umývárny, popadl první ručník, který mu přišel do ruky, vyběhl ven a začal jím divoce mával nad hlavou.

Vysoko ve vzduchu kroužil Bigglesův Spitfire a velitel čekal na domluvené znamení.

„Páni bozi, tak on měl pravdu!" bručel Algy, zatímco Lakersův letoun se odlepil od země a zamířil

rovnou na jih. Spitfire nad ním se obrátil a počal ho sledovat.

„To je Lakers, co támhle odlétá?“ zeptal se pojednou hlas vedle Algyho.

Algy se otočil a viděl vedle sebe Bertieho.

„Ano, to je Lakers,“ odpověděl rychle.

„Škoda toho jeho bratra…“ řekl Bertie.

„Jakého bratra?“

„No přece Lakersova bratra!“

Algy se nechápavě podíval. „Lakersova bratra?“ opakoval.

Bertie na něho pohlédl přes monokl. „Co je ti?“ reagoval na Algyho chování. „Jen jsem řekl, jaká je škoda, že mu zabili bratra. Vyprávěl mi to, když jste s Bigglesem odešli.“

Algy se zděsil. „Co vyprávěl?“ zeptal se vzrušeně.

„Řekl, že jeho bratr Frank Lakers zahynul. Sloužili oba u stejné eskadry. Pouzdro, které nám ukazoval, mu patřilo. Půjčil si je od něho právě ten den, kdy bratr padl. Původně měli letět na hlídkový let společně s bratrem, ale nakonec letěl někdo jiný. Dostal také pěkných pár zásahů, ale podařilo se mu uniknout a odnesl to jen průstřelem nohy. Letadlo nebylo ještě opraveno, když s ním přiletěl k nám. Ale co je s tebou?“

Algy dál neposlouchal. Bleskově mu proběhlo hlavou, jak to asi všechno bylo a hnal se k svému letadlu. Modlil se, aby přišel včas, dřív než dojde k tragédii.

Biggles, který kroužil v tříkilometrové výšce nad letištěm ztuhl napětím, když spatřil Algyho znamení. Stiskl pevně rty a nespouštěl oči ze Spitfira, který opouštěl letiště.

„Aha, ptáček nám chce uletět," bručel. „To jsem zvědav, jak se zachová, až mne uvidí."

Obrátil svůj stroj a letěl rovněž na jih jako Spitfire pod ním.

Počasí se rychle měnilo. Pod bouřkovými mraky se začala vytvářet mlha a viditelnost se zhoršila. Níže letící Spitfire působil jen jako matný stín. Biggles si uvědomil, že by se mu mohl ztratit, stlačil řídící páku dopředu a hnal se za ním.

Lístky vrtule rozřezávaly mlhu a motor řval na plné obrátky. Vzdálenost mezi oběma letadly se rychle zmenšovala.

Ve výšce kolem sedmnácti set metrů snížil Biggles rychlost. Byl už pouhých sto metrů za svou obětí. Druhý Spitfire pokračoval v letu. Viděl jasně hlavu pilota jak pozoruje terén pod sebou, jednou na jedné straně kabiny a hned zase na druhé. Vůbec se neohlédl. Biggles měl v plánu nadletět mu a donutit ho k návratu. Kdyby Lakers odporoval, dobře by to s ním nedopadlo.

Vtom se Lakers ohlédl. Nekonečnou vteřinu si hleděli do očí a pak Biggles naletěl nad něho. Druhý Spitfire provedl bleskový obrat, zvedl nos nahoru a salva střel zasvištěla těsně nad křídly Bigglesova letadla.

Biggles vykopl řízení doprava a strhl letadlo do prudkého oblouku. Útok byl nečekaný, ale Biggles neztratil duchapřítomnost. Nespustil z očí druhý letoun, dokončil oblouk a měl ho přesně před sebou.

V tom okamžiku byl Lakers na prahu smrti. Ale Biggles ještě nestřílel. Když položil ruku na spoušť a chtěl vypálit salvu, bezděčně se podíval nahoru. Cosi se tam zalesklo. Uviděl Messerschmitta. Z trupu mu šlehal oheň.

V dalších vteřinách se události semlely tak rychle, že se to nedá vůbec popsat. Biggles nedokázal ani tak rychle myslet. Situace se totálně měnila. Najednou bylo všechno jinak. Po prvním úleku se podíval směrem, odkud se objevil hořící Messerschmitt a spatřil dalších pět německých letadel, jak horempádem utíkají. Okamžitě pochopil, že Lakers nestřílel na něho, jak původně myslel, ale na vedoucího skupiny německých stihačů. A taky ho první salvou zasáhl. Byla to perfektní ukázka střeleckého umění.

Lakers sestřelil Němce! To znamená, že tu něco nesouhlasí. Ale nebyl čas lámat si s sám hlavu. Kdo však je Lakers? Zahlédl ho před sebou, jak se skloněným letadlem pronásleduje prchající Němce.

Biggles navedl svůj stroj stejným směrem a musel se usmát, když viděl, že za nepřáteli se vydal další Spitfire.

Několik vteřin letěli jako formace – dva Spitfiry pod ním a on jako šíp je dohánět. Prchající Messerschmitty se rozlétly do stran. Jeden už se zřítil. Poměr sil se tedy zlepšil – teď byl tři proti čtyřem. Vybral si za cíl jeden z tmavých letounů, vypálil na něj a vzápětí rychle uhýbal stranou, i když cítil zásah z nepřátelského kulometu. Také zahlédl těsně nad kabinou podvozek jiného letadla, ale nerozeznal, zdali to byl nepřítel nebo Spitfire. Jeden z Messerschmittů se řítil kolmo dolů a z motoru mu vycházel bílý kouř. Před ním se objevil další Messerschmitt. Vypálil na něj a viděl, jak se letoun neovladatelně zmítá – neklamná známka, že byl pilot zasažen. Neměl čas dívat se dál. Letmo se ohlédl, zda mu nehrozí nebezpečí zezadu, ale vzduch byl čistý. Vpravo mizely dva Messerschmitty v mlze, dole na zemi pak viděl dva velké požáry. Spousta lidí pobíhalo kolem v

oblacích kouře. Kousek dál stál na zemi Spitfire s nosem letadla šikmo vzhůru. Vojáci pomáhali pilotovi ven. Jiný Spitfire kroužil hluboko pod ním a když Bigglese zahlédl, stoupal k němu vzhůru. Biggles pochopil, co už dříve tušil – že je to Algy.

„Ten dole musí být Lakers," uvažoval. „A Lakers bojoval proti Němcům. Teď už to vůbec nechápu."

S rozpornými pocity se vracel na základnu.

Jakmile přistál, pospíchal do své kanceláře.

„Telefonoval někdo?" ptal se s napětím Toddyho.

„Byl jsi také zapleten do té bitky?" vyhrkl Toddy místo odpovědi.

„Byl, a Algy taky – a taky Lakers, ten, co s námi obědval. Musel přistát nedaleko, je raněn?"

„Není, ale má menší šok."

„Musel do nemocnice?"

„To ne. Už ho vezou k nám."

Biggles vyšel ven a potkal Algyho. Právě vylezl ze svého letadla. Byl pobledlý.

„Nestalo se mu nic?" ptal se starostlivě.

„Jestli myslíš Lakerse, je v pořádku."

„Zaplať Bůh. Tentokrát jsi šlápl vedle, Bigglesi!"

„Vypadá to tak. Ale co ty o tom víš?"

„Je to Lakersův bratr. Tedy – ten chlap, co byl u nás – je bratr toho, kterého jsi znal."

„Ano. Všechno ti vysvětlím –"

„Ale teď mlč – támhle přichází. Prosím tě, ani slovo o té špionážní aféře."

Lakers vyskočil z auta a šel rovnou k nim.

„Musím vám poděkovat, že jste mi pomohl proti těm němčourům," volal z dálky.

„Mě děkovat nemusíš?“ reagoval Biggles. „Měl jsi dnes šťastnou hvězdu. Ale proč jsi od nás najednou tak nečekaně odletěl? Proč jsi na mě nepočkal?“

Lakers ukázal vzhůru na blížící se mraky. „Myslel jsem, že bude rozumnější vrátit se domů dřív než začne bouřka.“

‚A vzal jsi mapu z našeho depozitáře,“ obvinil ho Algy.

„To je pravda,“ přiznal Lakers upřímně. „Vypůjčil jsem si ji, abych se cestou mohl orientovat, kdybych nevěděl, kde jsem. Chtěl jsem ji zítra vrátit. Byla by to dobrá příležitost znovu vás navštívit. Ale neříkal tu někdo něco o špionáži? Něco takového jsem zaslechl.“

„To jsi zaslechl dobře,“ přiznával Biggles. „Ale byl to jen planý poplach,“ dodal s úsměvem.

KAPITOLA 11

PŘEKONANÝ REKORD

Někdo by si mohl myslet, že sestřelit nepřátelské letadlo je snadné. Nelze se divit člověku, který si občas vystřelí nanejvýš po králíkovi, že může jen těžko pochopit, jak by pilot s tak moderní výzbrojí dokázal nepřátelské letadlo minout. Vždyť dvouhlavňové kulomety chrlí z každé hlavně stopadesát střel za vteřinu. Ale je to jeden z nejtěžších úkolů. Hlavně proto, že pilot sedí v letadle, které se pohybuje rychlostí vyšší než stopadesát kilometrů za hodinu a má zasáhnout cíl, který letí stejně rychle, jenže opačným směrem. Za první světové války bylo dost pilotů, kteří vypálili tisíce ran a nikdy netrefili. Proto zcela logicky vyvolal všeobecný úžas rekord jistého kapitána Trollopa, který v jednom dni sestřelil šest nepřátelských letadel. Tento rekord možná jiní vyrovnali, ale do konce první světové války jej nikdo nepřekonal.

To všechno důstojníci Bigglesovy eskadry věděli. Na tohle téma často hovořili v kantýně. Probírali všechny možnosti, jak starý rekord zlomit. Znovu o tom začali debatovat, když bylo několik dní nepříznivé počasí a na jejich letišti přistál velitel 701. eskadry Wilkinson a s ním jeho osm Hurikánů. Chlapi byli na hlídkovém letu, když se jim na křídlech začaly tvořit nebezpečné námrazy. Počasí se stále zhoršovalo, až je donutilo přistát. K přistání zvolili nejbližší letiště a byli rozhodnuti počkat, dokud se nevyčasí. Důstojníci obou eskader seděli v teple kantýny a klábosili, až přišla řeč na ten starý rekord.

Velitel Wilkinson – řečený Wilks – sice uznával, že šest fricků za jeden den je hodně, ale přesto mu bylo divné, proč tento počet ještě nebyl překonán. V této válce je každý den ve vzduchu více než dvojnásobek letounů, nežli v té první světové předchůdkyni.

Algy prohlásil, že pilot musí mít mimořádné štěstí, chce-li rekord překonat. Není skoro možné, aby člověk za den sestřelil sedm letadel a přežil to.

Lord Bertie Lissie vstoupil do debaty důležitou poznámkou. Připomněl, že nepřátelská letadla je nutné sestřelit nad pevninou, protože jinak nelze jejich počet stoprocentně prokázat. To nemusel zdůrazňovat. Každý věděl, že mnoho bitev se odehrává nad Kanálem. A přestože i vlastní letadla létala ve formaci, vždycky se obtížně prokazovalo, kdo vypálil rozhodující střely, které způsobily pád nepřátelského letadla.

Tak debata pokračovala a nakonec se z toho vyvinula rivalita mezi oběma eskadrami. Všichni piloti prohlašovali, že pokud někdo rekord překoná, bude to buď on sám nebo některý kamarád z jeho vlastní eskadry. Zejména Wilks byl pevně přesvědčen, že by takový kousek mohl dokázat právě Hurikán. Na to reagoval Biggles, že si piloti Hurikánů moc fandí. Když se rekord překoná, tak se Spitfirem. Hádali se jako děti o závod. Každý pilot hájil svou eskadru a oceňoval vlastní typ letadla. Když se pak rozcházeli a debata skončila, nikdo neočekával, že se k tomuto tématu někdy vrátí.

Příští ráno, ještě než se docela rozednilo, přišel Rudý do kanceláře velitele. Hlasem, který zadrhoval vzrušením mu sděloval, že kapitán Wilkinson prý už sestřelil tři nepřátelská letadla: Dva Messerschmitty a jednoho

Heinkela. Přitom zůstává ve vzduchu a vyhlíží si další oběti.

Biggles se podíval, jako by ho právě rozbolely zuby. „No nazdar," reagoval a navlékal si bundu. „To nemůžeme jen tak nechat. Jestli ještě dnes sundá těch Němčourů víc, budou se s Hurikány vytahovat jako námořnická trička. Tak to tedy ne! Kde je Algy?"

„Už na vás čeká."

O pět minut později vpadl Biggles do kantýny s takovou vervou, že vylekal šest pilotů, kteří v klidu pojídali svou porci šunky s vejci.

„Pohněte sebou, startujeme!" pobízel je. „Nebo byste chtěli, aby chlapi v Hurikánech sestřelili každého Němce, kterého nahoře najdou?"

„Wilks právě sundal dalšího!" sděloval novinu Algy.

Biggles reagoval podrážděně. „Zase jeden!" Kdes to vzal?"

„Toddy dostal zprávu telefonem!"

„Chlapi, tohle nemůžeme nechat jen tak! Už má čtyři a to je teprve osm hodin. Rudý, skoč do hangáru ať mi připraví letadlo. Uvidíme se později." A vyletěl z kanceláře jako smršť.

Když docházel ke svému Spitfiru, motor už běžel. Beze slova vyskočil do kabiny, odstartoval a pustil se směrem k pobřeží. Snažil se co nejrychleji nabrat výšku, aby se dostal do výhodné polohy. Když se pak rozhlédl, kolem něho pusto a prázdno. Vpravo nic, vlevo nic – nikde nic. Jen daleko na jihu prozrazoval tmavý pruh výfukových plynů, že tam v blízkosti francouzského pobřeží coural anglické letadlo. Biggles pokračoval v letu a hledal něco, na čem by mohl vybít svou nahromaděnou

energii. Ale marná snaha! Už byl ve vzduchu hodinu a jediné co viděl, byly Spitfiry v dálce.

Pravděpodobně někdo z jeho eskadry. Vítr zesiloval a hnal před sebou stále více mraků. Ale situace se nijak neměnila. Ve vzduchu se žádný Němec neobjevil. Dokonce ani průzkumná letadla se nikde neukázala.

Uběhla další hodina a Bigglesova netrpělivost vzrůstala. Byl by letěl dál, ale musel se rozhodnout k návratu. Benzínové nádrže měl skoro prázdné. Před ním se objevil velký mrak. Nechtělo se mu ho oblétat a tak do něho nejkratším směrem prolétl. Když z něj na druhé straně vyletěl, málem narazil do obrovského, tmavou maskovací barvou natřeného letadla. Poznal, že je to Němec. Nejnovější typ Dorniera.

Nepřátelský pilot reagoval rychle. Sklonil nos letadla a snažil se zmizet ve stejném mraku, kterým právě Biggles proletěl.

Biggles se soustředil na nečekaného nepřítele. Aby se nestalo, že mu nakonec unikne, dal se do pronásledování a zapomněl na nutnou opatrnost. Místo, aby se nejdříve rozhlédl, nehrozí-li mu odnikud nebezpečí, hnal se za Dornierem a zasypal ho střelami. Když už byli z mraku skoro venku, začal se Němec kymácet ze strany na stranu, pak se silně naklonil na křídlo a zřítil se. Biggles se za ním díval, nebyl-li to manévr zkušeného pilota, jak uniknout. Ale nic takového. Nepřátelskému pilotovi se podařilo dostat stroj z vývrtky až těsně nad zemí a pak se pokoušel přistát. Ale letadlo už se nedalo dobře ovládat, na kraji lesa narazilo do korun stromů, vzňalo se a shořelo.

Teprve pak se Biggles rozhlédl kolem sebe a až se lekl, když spatřil v těsné blízkosti Hurikána. Pilot divoce

mával rukama, ale Biggles neměl čas přemýšlet, co to znamená. Zásoba benzínu zoufale ubývala. Obrátil svůj stroj k návratu a jen tak tak doletěl na svou základnu.

Po přistání přivolal seržanta Smitha. Překvapilo ho, že Hurikán, který s ním letěl skoro v závěsu, přistává také. Ale nevěnoval tomu pozornost, protahoval si ztuhlé nohy a namířil do kantýny s myšlenkou na šálek kávy, než mu natankují letadlo. Teprve když procházel kolem Hurikána, poznal pilota. Byl to velitel sousední eskadry kapitán Wilkinson.

Hned první slova Wilkse Bigglese velmi překvapila.

„Cos tam dělal?“ vyštěkl zlostně. „To byl můj Němec!“

„Tvůj Němec? O čem to mluvíš?“ odsekl Biggles.

„Pronásledoval jsem ho už dvacet minut a když jsem ho měl konečně na mušce, objevil ses tam ty!“

„Proč bych se o to staral?“ reagoval Biggles nazlobeně. „I kdybys ho sledoval dvacet let, sundal jsem ho já a já si ho taky připíšu!“

„Stačilo deset vteřin a měl jsem ho!“ vrčel Wilks.

„Právě o těch deset vteřin ses tedy bohužel opozdil,“ konstatoval Biggles chladně. „To je hloupé, ztratit tolik času, že?“

„Ty bys ho byl vůbec nedostal, nebýt mne. Němec věděl, že ho pronásleduji a tebe si vůbec nevšiml. Proto se taky nemohl bránit.“

„To máš pravdu,“ přisvědčil Biggles klidně. „Moc dobře jsem se postaral, aby nedostal šanci. Ale k čemu je celá tahle debata?“

„Myslím, že bychom se o něj měli rozdělit,“ navrhl Wilks.

„Až naprší a uschne," břitce odmítl Biggles. „Od kdy si myslíš, že němčouři posílají letadla do vzduchu jen pro tvoje veličenstvo? Ptáci s hákovým křížem na ocase jsou stejně dobří pro mne jako pro tebe. A jestli se ti to nelíbí, hledej si jiné hřiště. Mám ještě lepší nápad – mohl bys zaletět nad některé německé letiště a shodit jim lístek se zdvořilou žádostí, aby poslali do vzduchu víc Dornierů. Ale tohohle Dorniera jsem dostal já a nebudu se o něj s nikým dělit. Když jsi ho za dvacet minut neuměl vzít na mušku, je to tvůj problém. Buď zdráv!" Biggles přátelsky zamával a odešel do své kanceláře. Když se za pár minut vracel, Hurikán už tam nebyl. Pokynul seržantovi, který celý rozhovor vyslechl.

„Obávám se, že jsem byl na Wilkinsona dost tvrdý," poznamenal. „Ale kdyby se hra měla hrát tak, že by jeden seděl na zemi a druhý sklízel slávu, tak to není nic pro mne. Jsou nádrže plné?"

„Ano, veliteli."

„Nevíš, mají-li v Londýně hlášený letecký poplach?"

„Myslím, že ne, veliteli. Zdá se, že si němčouři vzali den volna, aby trochu nabrali dech."

Když letěl Bigles znovu směrem nad Kanál, měl pocit zadostiučinění, že si Wiliknson nemohl připsat další úlovek. Ale přece jen ho trápilo pomyšlení, že ani jeden z jeho Spitfirů, jejichž piloti se dosud vrátili, nezaznamenal jediné vítězství.

Dosáhl pobřeží a rozhlížel se po letadlech s hákovým křížem. Ale nikde žádné nebylo. Doletěl až k francouzskému pobřeží a za námahu ho odměnilo vřelé přivítání nepřátelské protiletadlové obrany. Pak si uvědomil, že i kdyby teď sestřelil nepřátelské letadlo, nemohl by si je započítat, protože pokud by nespadlo na

anglickou pevninu, je sestřelení letadla osamělým pilotem neprokazatelné. Obrátil tedy letoun a vracel se na svou základnu. Dlouhý let ho unavil. Pilot v bojovém letadle nesmí ani na okamžik polevit v ostražitosti. Každá vteřina nepozornosti by mohla znamenat smrt.

Čas utíkal, nádrže měl skoro prázdné a jeho letiště se jen pomalu blížilo. Ještě naposledy se ohlédl ke Kanálu a vzápětí už rozehrál automatickou souhru nohou, rukou i očí. Současně s prudkými pohyby řídící páky a pedálů směrového kormidla zarachotily kulomety. Heinkel, kterého objevil ve vzdálenosti pár desítek metrů se vzňal a spadl jako kámen.

To vše se odehrálo v neuvěřitelně krátkém čase. Něco takového mohl dokázat jen zkušený válečný letec. Nebyl při tom čas na dlouhé úvahy. Od okamžiku, kdy stín Heinkela padl na Spitfira vše, co stačil Biggles udělat, vypadalo jako jediný souvislý pohyb. Nejdřív se podíval, čí je to stín. Když uviděl Heinkela, jednal jako robot – bleskově obrátil letoun do palebné pozice a vystřelil. První salvou zasáhl. Bylo jasné, že tak perfektní palba se mu už sotva někdy povede. Ani nevěděl, kam hořící letadlo dopadlo. Ve chvíli, kdy jeho střely zasáhly cíl, se rozhlédl kolem, zdali není v okolí víc nepřátel. Letěl Němec sám nebo byl součástí formace? S překvapením spatřil Hurikána, který přilétal k němu, minul ho a pilot přitom hrozil zaťatou pěstí. Biggles si uvědomil, že v letounu sedí Wilks.

„Tak tohle je vrchol," smál se Biggles sám pro sebe. „Teď jsem mu to zopakoval."

Zatím, co se vracel na základnu, pokoušel se celou událost znovu vybavit. Domníval se, že Heinkel se snažil uniknout s Wilksem za zády. Pak samozřejmě nemohl

vidět Bigglese, protože sledoval letadlo za sebou. Ale na neštěstí se dostal mezi slunce a Bigglese, takže stín jeho letadla padl na Spitfira.

Když Biggles přistál, ani ho nepřekvapilo, že Hurikán dosedá těsně za ním. Wilks, bledý zlostí, vyskočil z kabiny.

„Jen se, prosím tě, nezlob," snažil se ho uklidnit Biggles. když k němu Wilks došel. „Přece si nemyslíš, že jsem ti zase schválně přebral tvého němčoura?"

„Jaképak schválně! Tos měl pouze z pekla štěstí!" odsekl Wilks. „Tys ho vůbec neviděl a on se na tebe pověsil jako vlečňák."

„On letěl za mnou?" divil se Biggles.

„No samozřejmě. Sledoval tě a byl by tě taky dostal, vůbec bys nevěděl, odkud to přišlo. Z tvé strany byl proti slunci a proto jsi ho neviděl. Ale já ho viděl a nalétl jsem na něj, abych ti zachránil kůži. Zahlédl mě a uhýbal, proto už na tebe nemohl zaútočit. Nebýt mne, byl by tě sundal a ty by ses jen divil, jak se to mohlo stát."

„No, když je to takhle, dovol, abych ti poděkoval," odpověděl Biggles rozvážně.

„To je všechno, co mi chceš říct?"

‚A co? Mám se snad rozbrečet?"

„To ne, ale přece jsme do toho bylo zapleteni oba, nemůžeš si ho připsat na svoje konto!"

„Že nemůžu?" rozčílil se Biggles. „To teda poznáš, jestli můžu nebo nemůžu. Souboj se odehrál nad pobřežní linií, všechny obsluhy pobřežních baterií ho mohly pozorovat a možná dobrých pár stovek mužů odpřisáhne, že to byl Spitfire, kdo Němce sundal. Podívej, jestli tě to baví létat za mnou a dívat se, jak to dokážu, tak s tím nemohu nic dělat. Ne, Wilksi, jestli se ti nelíbí, že jsem

vždycky první, tak si najdi jiné hřiště a hraj si svou hru sám. Mimochodem, sestřelil jsi dnes ještě další Němce?“

„Ne, ale bylo by se mi to podařilo, kdybys mi nevypálil rybník.“

„Člověče, buď už zticha a nezačínej o tom znovu,“ protestoval Biggles a tvářil se otráveně.

Z očí Wilkse šlehaly plameny. „V pořádku,“ odsekl, „ale koukej, ať už se mi nepleteš do cesty!“ Když ze sebe zlostně vychrlil poslední slova, odcházel ke svému letadlu.

S úsměvem plným soucitu hleděl Biggles za ním. Svého Spitfira zatím svěřil do péče mechaniků a šel do kantýny poobědvat.

Jeho dalším vítězstvím toho dne byl souboj muže proti muži. Podařilo se mu zvítězit díky leteckému umění a mimořádně přesné střelbě. Ale i přes své kvality vyhrál až po dlouhém a těžkém boji. Tak obtížném, jaký ještě ve své dlouhé kariéře válečného pilota nezažil. Jeho obětí se stal Messerschmitt 109. Letěl sám a hledal příležitost k boji, stejně jako Biggles. Oba se spatřili ve stejnou chvíli a hned obrátili stroje proti sobě. Nešlo o pronásledování. Němec v boji neuhýbal a hned po několika počátečních manévrech Biggles poznal, že má proti sobě velmi zkušeného pilota. Ale moc si tím nelámal hlavu. Kdyby byl Němec lepší, sestřelil by jeho. Koneckonců byl každý souboj otázkou štěstí. Kdybychom toto střetnutí měli věrně popsat, každý tah a protitah, bylo by to, jako bychom analyzovali šachovou partii. Tahy byly těžké a složité. Ani po čtvrthodině se žádnému z obou pilotů nepodařilo dostat se do výhodné pozice, v níž by měl příležitost k zásahu. Přitom oba vystříleli hodně munice.

Horká hlava, s níž se Biggles vrhl do boje, dostala pořádnou sprchu, když mu salva střel protivníka provrtala skla kabiny. Jedna mu dokonce srazila helmu. Ale pak už začal jednat chladnokrevně a promyšleně. Souboj vzplanul nad anglickou pevninou, ale během něho – a také vlivem větru – se letadla octla nad Kanálem a dokonce se blížila k nepřátelskému území. To už se Bigglesovi přestávalo líbit, ale nemohl proti tomu nic dělat. Nalétávali v prudkých zatáčkách, ve střemhlavých útocích a prudkých obratech, oba letouny spolu urputně bojovaly a muži zapomněli na zbytek světa. Oba už měli několik možností uniknout, ale žádný z nich to neudělal. Oba chtěli dovést boj do konce. Několikrát se míjeli v tak těsné blízkosti, že si viděli do obličeje. Biggles si všiml, že Němec je hladce oholen, má dlouhé vlasy a je bez helmy.

Bigglesovi pomalu docházela munice. Uvědomoval si, že každou chvilku může vystřelit poslední patronu. Ale souboj náhle skončil. Letadla letěla proti sobě. Když byla od sebe vzdálena necelých sto metrů, oba piloti spustili palbu. Dráhy světelných střel připomínaly žhavé dráty. Biggles viděl, že srážka je nevyhnutelná, pokud Němec neuhne. Sám se rozhodl neuhnout. Byla by to známka slabosti a pak – boj má svá pravidla. Sám si je stanovil. Od protivníka také neočekával, že by projevil slabost a uhnul. Už čekal náraz, když Němci povolily nervy a zalétl pod Spitfira. Biggles bleskově obrátil stroj. Předpokládal, že se Messerschmitt vrátí do boje. Ale nepřítel střemhlavým letem unikal k hladině moře. Bylo jasné, že pilot má s řízením letadla potíže. Když Biggles přiletěl blíž, hned poznal příčinu. Jedno z výškových

kormidel bylo ustřeleno a ocas letadla byl tak poničen, že mohl každou chvíli odpadnout.

Biggles dál nestřílel. Bylo snadné dát poslední ránu. Sledoval, jak se pilotovi podařilo přistát naplocho na vodě. Pak nad ním kroužil tak dlouho, až viděl, že pilota vyloví jedna z lodí, hlídkujících v okolí. Pak se teprve vydal na cestu domů, ohlásit sestřelení a udělat si čárku na svém kontě. Na letišti ho uvítal Algy a hned mu sděloval, že Wilks zatím žádné další letadlo nesestřelil.

„No vida, tak mám stále ještě možnost se mu vyrovnat," poznamenal Biggles.

„Když se ti podaří sundat ještě jednoho, máte stejně," počítal Algy. „Dnes už Wilks žádné letadlo nesestřelí."

„Proč myslíš?"

„V okolí Folkestone pronásledoval německého stihače, ten na něho vypálil a kulka ho trefila do paže. Doktor mu zakázal znovu vyletět. Zraněnou ruku má na pásce a je z toho pěkně otrávený."

„To má tedy smůlu," litoval ho Biggles upřímně. Obrátil se k seržantovi Smithovi, který se tu objevil. „Nějak ty díry provizorně sprav," ukazoval na průstřely v trupu letadla. „A snaž se, ať je to brzy hotové. Pak mi zavolej do kantýny."

„Dobře, veliteli."

Oprava poškozeného letadla trvala déle, než Biggles předpokládal. Třicet kulek prolétlo trupem a jedna z nich poškodila kabel řízení. Ten se musel vyměnit. A tak Biggles startoval až pozdě odpoledne, aby se pokusil vyrovnat náskok Wilkse nebo ho dokonce překonat. Měl už dnes za sebou šest hodin letu a to je víc než dost pro

jednoho pilota. Byl velmi unaven, ale touha dosáhnout cíle ho hnala vpřed.

Ale zdálo se, že se k němu štěstí obrátilo zády. Přestože létal přes dvě hodiny všemi směry, nikde nepřátelský letoun ani nezahlédl. Z jakéhosi záhadného důvodu byl vzdušný prostor opuštěn. Rozladěn a s únavou na víčkách zůstal ve vzduchu skoro do tmy. Nakonec se rozhodl k návratu, aniž vypálil jedinou ránu. Ale domů nedoletěl. Byl ještě daleko od svého letiště, když mu docházel benzín. Chtěl se vyhnout nouzovému přistání a tak skončil na letišti v sousedství a požádal, aby mu doplnili nádrže. Přistál na základně eskadry nočních bombardérů. Jejich pohostinnost ho zdržela a nakonec svolil, že zůstane na večeři. Zašel k telefonu, aby informoval svoji základnu, kde je, aby o něho neměli strach.

„Lépe, kdybyste přenocoval tam, kde jste," řekl mu Toddy na druhém konci linky. „Je tu hustá mlha a let by byl nebezpečný. Jestli chcete, pošlu pro vás auto. A mimochodem – sestřelil jste nějakého němčoura?"

Nerad přiznával Biggles, že ne.

„To je opravdu škoda," litoval Toddy.

„Proč – je nějaký zvláštní důvod?"

„Řekl bych, že jo. Právě volal Wilks. Přijde k nám dnes večer s celou tou svou partou. Zřejmě se chtějí vytahovat svými úspěchy."

„Opravdu?" divil se Biggles. „No to se nedá nic dělat. Buď tak laskav a pošli pro mne vůz tak okolo desáté."

„Dobře, veliteli."

Bylo asi půl jedenácté, když se Biggles vrátil na základnu. Měl na sobě ještě kompletní leteckou výstroj a

šel rovnou do kantýny. Byla plná důstojníků, protože Wilks a jeho piloti Hurikánů úmyslně odložili návrat, když se dozvěděli, že se Biggles vrátí. Jeho příchod doprovodili piloti Hurikánů významným hučením a muži od Spitfirů zase protestovali pískáním.

„Co má znamenat tenhle kravál?“ ptal se Biggles klidně a pohodlně se usadil v židli. „Proč to vzrušení?“

„Máme slavnostní náladu – a ty nedělej, že nevíš, proč,“ halasil Wilks. „Dnes jsme měli větší úspěchy než ty kamaráde.“

„Úspěchy?“ řekl Biggles a předstíral údiv. „Tomu říkáš úspěch, mít ruku v pásce?“

„V každém případě jsme dokázali, že Hurikány jsou proti němčourům nejlepší,“ vytahoval se se Wilks.

Biggles povytáhl udiveně obočí. „Jak jsi na to přišel?“

„To je přece jasné. My sestřelili čtyři letadla a vy jenom tři!“

‚A kolem toho děláte tolik halasu?“ zavrtěl hlavou Biggles.

„No, myslím, že máme k oslavě důvod. Ale buď trochu upřímný, Bigglesi a přiznej, že jsme tě přetrumfli. Přestaň blufovat.“

„Já a blufovat?“ Biggles žasl. „Kamaráde, tyhle manýry moji lidé v téhle eskadře nemají rádi. A kdo to vlastně řekl, že jsem sundal jen tři Němce?“

Wilks hned od počátku tušil, že má Biggles nějaký trumf v záloze. Teď se jeho podezření ještě zvýšilo. Smích se mu vytratil z tváře. „Řekl nám to Toddy, a když nám to říkal, byl večer a moc vidět už nebylo.“

„To s tím přece nesouvisí. Slunce už zapadlo dávno. A co si myslíš, že jsem celou tu dobu dělal? Vysedával v kantýně?“

Najednou bylo ticho. Všichni viseli očima na Bigglesovi. Pochopili, že má něco pod palcem. Ovzduší bylo napjaté.

„Co jsi tedy kde vyváděl?“ ptal se Wilks podrážděně.

„No, když to chcete vědět přesně,“ začal a zadíval se do stropu, „dostal jsem se náhodou k eskadře nočních bombardérů. Po večeři vyrazili na malý nálet do Francie. Přece jsem nemohl zůstat sám u talíře? Tak jsem letěl s nimi. A měl jsem štěstí. V blízkosti Redhilu jsem potkal skupinu nepřátelských letadel. Tak jsem…“

„Zkraťto!“ skočil mu netrpělivě Wilks do řeči. „Kolik jsi jich sestřelil?“

Biggles prodlužoval napětí.

„Jenom dva,“ řekl nenuceně. ‚A kdybys o tom pochyboval, svědků tam bylo dost…“

Zbytek slov zanikl v nadšeném jásotu pilotů Spitfirů. Řev byl tak velký, že se personál kuchyně přišel podívat, co se děje.

Bertie Lissie popadl Algyho a začal s ním uprostřed místnosti tancovat a ostatní jim tleskali do rytmu.

„Ti se snad zbláznili,“ bručel vrchní kuchař a zabouchl za sebou dveře do kuchyně.

KAPITOLA 12

VÁLEČNÉ ŠTĚSTÍ

„Štěstí," filosofoval Wilkinson s neobyčejnou vážností, „je jako nevyzpytatelná mladá dáma, na kterou se dá spolehnout asi jako na předpověď počasí. Když se ti některý den vůbec nic nevede, nabídne ti ručku k políbení a v den, kdy máš dojem, že nelze nic zkazit, vůbec si tě nevšimne. Nikdy nevíš, na čem jsi. A co se týče létání, to je ještě horší. Letec, který startuje, nemůže nikdy vědět, co ho potká. Ani pár minut dopředu."

„A možná, že je to tak dobře," vmísil se do rozhovoru Biggles.

„Vezmi třeba případ Tonyho Luke," pokračoval Wilks v úvaze. „Byl bych se odvážil před celým světem tvrdit, že dokáže všechno. Když jsem ho na počátku války ve Francii poznal, nebyl v armádě lepší pilot. Štěstí nad ním určitě drželo ruku a všechno se mu vedlo. Ale pak ho najednou opustilo a on sebou žuchnul o zem a já mám dojem, že se mu při tom něco hnulo v hlavě. Alespoň to tak vypadalo. Nezažil jsem, že by se někdo tak radikálně změnil jako on. Z vynikajícího pilota se stal najednou – no řekněme cvok."

Biggles souhlasně pokýval hlavou. „Máš pravdu," dodával, „ale mělo to svůj důvod."

Asi dvanáct důstojníků sedělo kolem krbu v kantýně 666. eskadry. Občas si některý z nich přisunul židli blíž k ohni, který pomalu dohasínal. Už bylo pozdě večer, venku zima, vítr fičel přes šedivou plochu letiště. Pravděpodobně by jinak byli všichni dávno v posteli,

kdyby se pozdě odpoledne, kdy už světla ubývalo, u nich neobjevil Wilks, unavený a utrmácený. Když s nimi povečeřel, musel uznat, že počasí je tak špatné, že se nedá letět zpět. A tak došlo k tomu, že zůstali sedět kolem krbu a klábosili. Mluvilo se o všem možném. Jak už to bývá, když sedí pár pilotů pohromadě, nehovoří se za chvíli o ničem jiném než o létání.

Wilks upil ze své sklenice a obrátil se na Bigglese. „Tys řekl," mručel, „že ta náhlá změna Tonyho charakteru měla svůj důvod. Co o tom víš? On přece nebyl ve tvé eskadře?"

„Ne. Dozvěděl jsem se to od Joe Feirwella. V jeho eskadře Tony létal, než ho přemístili k tobě. A k tobě přišel po propuštění z nemocnice, ne?"

„Ano. Ale co se mu vlastně stalo? Měl jsem dojem, že ho potkalo něco podivného. Leccos se povídalo, ale podrobnosti neznám. To bylo někde ve Francii, že?"

„Ano, hned na začátku války, těsně než Němci přepadli Francii."

„Tak mluv, posloucháme," pobízel ho Wilks.

„Je to dost dlouhý příběh."

„Nevadí, i noc je dost dlouhá."

Biggles se pohodlně rozložil na židli. „Začalo to," začal vyprávět, „tak jak se často stává – sestřelením. Tony ještě pozdě večer hlídkoval nad Maginotovou linií. Nad francouzským územím narazil na Junkerse 88. Začal ho pronásledovat a podařilo se mu dostat ho. Němec spadl za francouzskými liniemi, nedaleko Sedanu. A to zřejmě znamenalo obrat v životě Tonyho – i když on sám si to pravděpodobně neuvědomoval. Až do té doby při něm stálo štěstí, ale od okamžiku, kdy se Junkers zřítil, se k němu obrátilo zády. Jinak se to vysvětlit nedá. Ve

stejnou chvíli, kdy Junkers padal, všechno pozorovala obsluha protiletadlových děl ve francouzských liniích. Ti blázni se patrně domnívali, že souboj vyhrál Němec a že naše letadlo bylo sestřeleno.

To nikdo přesně neví a taky už se to nikdy nedoví. Víme jen, že několik granátů zasáhlo motor Tonyho letadla.

Když se začal klouzavým letem snášet, ani neuvažoval o použití padáku. Myslel, že se mu podaří posadit stroj na zem. Ale neměl štěstí. Nikde nebylo pro přistání vhodné místo. Ale to poznal, až už bylo na vyskočení pozdě. Pokoušel se přistát na malé louce, ale zachytil křídlem o topol a byl konec. Když se probral, ležel v posteli a domníval se, že má zlomenou páteř.

Co se ve skutečnosti stalo? Osudný topol stál na pozemku zámku. Dvě ženy, matka s dcerou byly v zahradě a viděly spadnout letadlo. Hned k němu spěchaly a podařilo se jim vytáhnout Tonyho dříve než se vrak vzňal. Za pomoci služebnictva dopravili Tonyho do zámku a uložili do postele. Pak zavolali na nejbližší vojenskou posádku. Vojenský lékař se dostavil okamžitě a právě když vcházel do místnosti, probral se Tony z bezvědomí. Lékař ho vyšetřil. Tony měl silné bolesti a lékař shledal, že jeho zranění jsou velmi vážná. Měl poraněnou páteř a převážet ho bylo velmi riskantní. Lékař vzal stranou majitelku zámku, vysvětlil jí situaci a požádal ji, zda by u nich mohl Tony pár dní zůstat, než se jeho stav trochu zlepší. Majitelka souhlasila a tak zůstal Tony na zámku, upoután na lůžko.

Nechci nikoho kritizovat, to je při zpětném pohledu vždycky snadné, ale pochybuji, že bylo od baronky rozumné, svěřit péči o zraněného své dceři Marii –

baronku jmenovat nebudu. Marie byla hezké děvče, Tony je také pěkný hoch, a zbytek si můžete domyslet. Ti dva se do sebe zamilovali. Nehledě ke zranění se tak Tony dostal do nepříjemné situace. Nebyl zrovna dost bohatý na to, aby si mohl dovolit požádat o ruku dcery, která pocházela z jednoho z nejstarších a nejváženějších rodů ve Francii. Také byl příliš mladý, než aby mohl vážně pomýšlet na manželství. Navíc si uvědomoval, že mu každý den hrozí smrt. Taková to byla situace.

Po dvou týdnech se Tonyho stav zlepšil. Tedy – pokud jde o jeho zranění. Ale srdce zůstalo nemocné. Věděl až moc dobře, že nemá právo se své ošetřovatelce dvořit. Ale pomyšlení, že ji třeba už nikdy neuvidí, až opustí zámek, ho připravovalo o rozum. Později se přiznal veliteli, že doktora všelijak obelhával, jen aby si pobyt na zámku prodloužil.

Zdálo se, že ho Marie taky milovala a Tony to poznal. Teď se mě neptejte, proč jednal tak, jak jednal, já to nevím. Snad v tom byl smysl pro čest, snad to bylo z rozumu nebo z pomatení. Ví Bůh. Těžko posuzovat jednání někoho, kdo je v tak zvláštní situaci. Jedné noci přepadly Tonyho výčitky svědomí, že obelhává lékaře i baronku, když předstírá, že jeho stav je horší než ve skutečnosti. Pochopil, že už nemá právo využívat pohostinství hostitelky. Přemítal, co dál: přiznat baronce pravdu, či prostě odejít? Nemohl se rozhodnout a tak si nakonec hodil mincí: Hlava – odejít, orel – zůstat. Padla mu hlava. Co by se stalo, kdyby mu byl padl orel, se nikdy nedovíme.

Cítil, že by se s Marií nedokázal rozloučit osobně. Tak se uprostřed noci oblékl a opustil zámek oknem. Zanechal baronce dopis, ve kterém jí děkoval za všechno,

co pro něho udělala a také jí vysvětlil, proč odchází. Když se začalo rozednívat, objevili ho francouzští vojáci, jak kulhá po silnici směrem k Sedanu a odvezli ho do vojenské nemocnice.

Ale čekala ho ještě další rána osudu. Tragedie mnohem větší, než všechno, co dosud zažil. Ráno Marie pochopitelně objevila, že odešel a také pochopila proč. Zjistila, kam ho dopravili, sedla hned do auta a rozjela se za ním. Už byla téměř u nemocnice, když se objevil německý letoun a hodil na cestu pár pum. Jedna bomba spadla těsně před auto a Marie utrpěla smrtelné zranění. Dopravili ji do nemocnice a než zemřela, požádala doktora, aby Tonymu vyřídil vzkaz. „Řekněte mu, že na něho budu v nebi čekat!“

Lékař Tonymu nic neřekl, dokud se neuzdravil a nevrátil se do aktivní služby. Teprve když opouštěl nemocnici, vyřídil mu její poslední vzkaz. Tony neřekl ani slovo, ale pravděpodobně se v něm v té chvíli něco zlomilo. Můžete si představit, jak se cítil. Ta bolest a bezmezný marný žal! Dával si za vinu její smrt, protože kdyby byl neodešel, nevydala by se do nemocnice. Ale co se stalo, stalo se. Hned po návratu k eskadře celou historku vylíčil svému veliteli. A krátce potom to vše Joe vyprávěl mně. Dělal si o Tonyho starosti, zejména o to, jak se choval ve vzduchu. Létal jako šílenec, neohlížel se na nebezpečí. Vypadalo to, že mu vůbec nezáleží na životě. Za týden sestřelil sedm Němců. Když dokázal během dvou měsíců zničit dvacet osm nepřátelských letadel, vytvořil nový rekord. Kolik jich sundal ve skutečnosti nikdo neví. On sám se o to vůbec nestaral. Joe mi vyprávěl, že ho nedokázal přesvědčit, aby v bojových akcích podával písemné hlášení. Většinou se

vracel na základnu s totálně rozstříleným letadlem. Věřím, že přímo vyhledával smrt. Při jednom letu byl těžce zraněn. Musel na dlouhou dobu do nemocnice, ale vyvázl z toho. Když ho pak propustili, přemístili ho k tobě, Wilksi. A jak teď slyším, je pořád stejný blázen. Vyletí vzhůru a hledá ji. A tohle už trvá přes půl roku…“

„Ano,“ doplnil Wilks Bigglesovo vyprávění. „Takový byl. A teď ji konečně našel…“

Biggles se zarazil. „Jak to myslíš?“ zeptal se vážně.

Wilks hleděl do ohně. „On a já jsme včera narazili na skupinu Messerschmittů. Tony z nich sundal tři. Ale pak se karta obrátila, jeho letoun začal po zásahu hořet.

Tony vyskočil z výšky sedmi kilomerů… Bez padáku…“

Rozhostilo se ticho. Teprve po dlouhé chvili se Biggles podíval na hodiny. „Chlapi, zítra musíme vyrazit brzy ráno, pojďme spát.“

KAPITOLA 13

BERTIE TO ZAŘÍDÍ

Biggles se radil se třemi veliteli bojových skupin, když je náhle vyrušil hluk blížícího se letadla. S údivem zvedl hlavu. Kdyby to byl hluboký zvuk motoru Spitfiru, nijak by ho to nepřekvapilo. Ale tohle byl úplně jiný zvuk – měkké bručení. Zřejmě dvoumotorové letadlo.

Biggles ani nedokončil větu a podíval se k oknu. „Kdopak to je?“ bručel.

„To je Tiger Moth,“ odpovídal Algy, když si prohlédl nízko letící letadlo, chystající se přistát.

Vrásky na Bigglesově čele se prohloubily. „Co ten tu hledá?“

„Možná někdo z výcvikového střediska. Byl na zkušebním letu a trochu zabloudil," usoudil Bertie Lissie. „Když jsem byl ještě instruktorem, měl jsem žáka, který přistál v Aberdeenu a byl přesvědčen, že je v Bristolu. To jste měli vidět jak se zatvářil, když to zjistil."

Moth popojel k budově. Vystoupili z něj dva důstojníci, jeden, zřejmě pilot, zůstal stát u letadla a druhý zamířil rázným krokem ke kanceláři velitele. Biggles protáhl obličej. „To je Raymond ze štábu," poznamenal. „Ten znamená vždycky problémy. Copak na nás dnes bude chtít?"

Příchozí zasalutoval a ostatní se postavili do pozoru. Důstojník s vysokou hodností vstoupil. Commodore Raymond podal všem ruku a když si všiml výrazu na Bigglesově tváři, usmál se.

„Nemáš z mého příchodu moc velkou radost," řekl commodore s nevinným výrazem.

„Čekáte, že budu skákat do stropu?" odpověděl Biggles suše. „Nejsem sice žádný jasnovidec, ale když se objevíte vy, je mi jasné, že někdo, někde…"

„Já vím, já vím, jak to myslíš," vpadl mu commodore do řeči. „To je daň za to, že je někdo spolehlivý a důvěryhodný, Bigglesworthe. Chceš na něm něco víc. Ale dneska to bude snadná záležitost. Úplně jednoduchá."

„Rád si poslechnu čemu vy říkáte snadná záležitost. A co moji důstojníci? Mohou zůstat nebo je mám požádat, aby nás nechali o samotě?"

Commodore se usadil se v židli, kterou mu Biggles nabídl.

„Mohou tu zůstat. A dejme se do toho hned, za chvíli budete vědět všechno."

„Prosím, začněte.“

Štábní důstojník se chvilku zamyslel, jako by chtěl slova pečlivě vážit.

„Já to řeknu rovnou,“ začal. „Potřebuji někoho, kdo pro mne poletí do Francie.“

„Cože? Už zase?“ zvolal Biggles.

„Ale dnes to není tak složité,“ pospíchal commodore s ujištěním. „Jde o to, někoho tam dopravit a zase ho vzít zpět.“

Biggles se na commodora podezíravě podíval. „To je opravdu strašně jednoduché,“ řekl ironicky.

„No, ne tak docela,“ připouštěl Raymond. „Jde o tohle: Předpokládám, že znáš kanál mezi Arrasem a Abeville. Je to rameno pro lodní dopravu s několika zdymadly a komorami.“

„Ano, znám, generále.“

„Výborně. Dozvěděli jsme se, že tudy projíždí konvoj dvaceti lodí s velkým doprovodem. Lodě vezou letecké bomby do Abeville. Pumy jsou určeny k bombardování Londýna. Dnes ráno jsem nad ten kanál poslal průzkumné letadlo. Když se vrátilo, nechal jsem hned fotografie vyvolat. Konvoj byl v té době asi třicet kilometrů severně od městečka Bonner. Víme, kdy vyjel z Arrasu a jestli popluje stejnou rychlostí – a proč by ne – lze si snadno spočítat, že dorazí ke zdymadlu v Bonneru dnes večer kolem deváté.“

„Potřebujete někoho, kdo tam doručí pár bomb?“ ozval se Biggles. Ale ukázalo se, že položil otázku předčasně.

Commodore potřásal hlavou. „Ne, to ne. Ne každá bomba trefí cíl. Přesně zasáhnout úzké lodě je velmi obtížné. Nejvýhodnější by bylo vyhodit do povětří celou

lodní komoru právě v době, kdy budou projíždět lodi s nákladem třaskavin. Kdyby se to povedlo, byly by zničeny nejen lodi, bomby, ale i přehrada. Navíc voda, která by se rozlila, dokáže zatopit blízké nepřátelské letiště. To vše by Němcům zkomplikovalo život. Taková šance se nám tak brzy nenaskytne. Když se pro akci rozhodneme, musíme mít jistotu, že se zdaří. Proto je třeba dobře ji připravit. Rozhodli jsme, že zdymadlo vyhodí do povětří jeden z našich agentů, který se před nedávnem přihlásil na sabotážní akce.“

„Jakou má národnost?“ zeptal se Biggles podezíravě.

„Na tom nezáleží. O tom se teď bavit nebudeme. Angličan to není. My potřebujeme pilota, který ho tam dopraví a on už pak udělá svou práci.“

„To znamená, že potřebujete dvoumístné letadlo,“ poznamenal Biggles. „Proč jste s tím přišel k nám? Já vím o několika pilotech dvoumotorových…“

„Ne tak rychle,“ zarazil Bigglese generál Raymond. „Potřebujeme muže, který už podobné úkoly řešil a který tam zná každý centimetr země. Proto jsem přišel nejdřív za tebou. Můžeš odmítnout. K takové věci nemohu nikoho nutit – je to práce pro dobrovolníka.“

Biggles se pousmál, „V pořádku, generále. Nesmíme dál chodit kolem horké kaše. Když se domníváte, že jsem ten správný člověk pro takovou akci, pokusím se. Ale jak to bude s letadlem?“

„Stojí venku. Přiletěl jsem s ním a nechám je tady.“

Biggles se bez zvláštního nadšení zadíval oknem na letadlo Tiger Moth.

„V blízkosti Bonneru je na obou stranách řeky několik míst, kde by se dalo přistát,“ pokračoval commodore. „Vše co chceme, je dopravit tam našeho

muže, počkat na něho až splní úkol a zase ho dopravit zpět.“

„Raději bych tam vzal někoho z našich. Někoho, komu mohu plně důvěřovat.“

„Nemusíš mít obavy, tenhle člověk je naprosto spolehlivý. Potřebuje jen trochu zkušeností. Bydlel tam léta v blízkém okolí, zná tam každý kámen. Bude tady přesně ve čtvrt na devět. Postarej se, ať to dobře dopadne. Slibuji, že tě pak nechám delší dobu na pokoji. Večer tady nebudu, tak už ti dopředu přeju hodně úspěchu. Můžeš mne a mého pilota nechat dovézt na nádraží?“

Biggles to zařídil telefonicky, vyprovodil commodora a vrátil se do kanceláře.

„Dám vám dobrou radu, chlapci,“ řekl všem přítomným, „nehlaste se nikdy na nic dobrovolně. Já to udělal jen jednou,“ pokračoval zasmušile, „a teď se těch zvláštních úkolů nezbavím.“ Podíval se na hodiny nad psacím stolem. „Pojďte, jdem něco dělat.“

Bertie otevřel dveře. Jeho pes Towser, který na něho celou dobu čekal venku, vletěl dovnitř, jak to mají ve zvyku psi, kteří byli na čas odloučeni od svého pána. Začal lítat jako blázen po kanceláři, štěstím bez sebe. Vletěl Bigglesovi pod nohy. Ten mu uhýbal, zakopl a jak padal a chtěl se zachytit o psací stůl, dopadl dost nešťastně na pravou ruku. Jsou nehody, které se odehrají během vteřiny, když to nikdo nečeká. Biggles hned vstal, ale zatnul zuby bolestí. Druhou rukou se chytil za bolavé zápěstí. Obrátil se s výčitkou na Bertieho.

„Kolikrát jsem ti říkal, abys to zvíře uvázal na řetěz,“ řekl ostře. „Chápu, že pes tím nic zlého nemyslí, ale…“ Zmlkl a prohlížel si znovu zápěstí.

„Strašně mne to mrzí, veliteli,“ omlouval se Bertie rozpačitě. Znervózněl, až mu monokl vypadl z oka. „To byla nešťastná shoda okolností. Pořád toho psa napomínám, aby nezlobil.“

„Ten neposlouchá nikoho!“ odsekl Biggles.

Bertie se zatvářil dotčeně.

Biggles se na něho pozorně zadíval. „Víš, Bertie,“ řekl., „někdy se ptám sám sebe, jestli jsi větší cvok než vypadáš, nebo jestli si na to jen hraješ.“

„Teď ale opravdu přeháníte, veliteli. Rozhodně přeháníte. Vždyť Towser je ještě štěně. Když jsem byl v Indii, měl tam jeden chlap mladého tygra…“

„Doufám, že ho ten tygr pořádně pokousal,“ vpadl mu Biggles do řeči.

„Přesně tak,“ přiznal Bertie.

„Zaplať pánbůh. To zvíře jednalo přinejmenším rozumně.“

Bertie debatu vzdal a zmlkl.

Algy si všiml první, jaké následky měl Bigglesův pád. Zápěstí pravé ruky mu začalo silně otékat.

„Teď můžeš na let do Francie klidně zapomenout,“ poznamenal suše.

Několik vteřin panovalo tíživé ticho. Biggles si ohmatával zápěstí.

„Je to pořádně pohmožděné,“ ocenil úraz Angus Mackail.

„Myslíš?“

„Rozhodně.“

„Měl bys s tím jít na ošetřovnu,“ navrhoval Algy vážně.

Biggles stiskl rty bolestí, už nedokázal pravou ruku sevřít v pěst. „To je pěkné nadělení," bručel. „Co teď řeknu Raymondovi?"

Bertie rozjasnil obličej. „Já tam toho chlápka hodím," navrhoval.

„Počkám, až co ruce řekne doktor," reagoval Biggles. „možná, že to není tak zlé, jak to vypadá."

Ale posudek lékaře byl jednoznačný. Zápěstí obvázal a ruku dal Bigglesovi na pásku.

„Dál už si musíš poradit sám," řekl povzbudivě. „Prozatím pusť z hlavy jakékoliv myšlenky na létání. Ruku musíš šetřit aspoň čtrnáct dní."

Biggles neodporoval. Dobře věděl, že doktor má pravdu.

„Ten noční melouch klidně zvládnu," nabízel se Algy cestou do kantýny.

„Poletím já!" nabízel Angus.

„Ani nápad, pánové, ani nápad," protestoval Bertie. „Konec konců Towser je můj pes, jestli chápete, co tím myslím?"

„Znáš tu oblast?" ptal se Biggles.

‚Aby ne! Než Francouzi před Němci ustoupili, sloužil jsem tři měsíce na letišti v Abbeville. Orientuji se tam líp než místní kočky a psi."

„Pojďme losovat," navrhl Algy.

„To ne, myslím, že Bertie má pravdu," rozhodl Biggles. „Měl bych možná zavolat Raymondovi a sdělit mu, že nemohu letět… Ale také to můžeme zařídit sami. Vzhledem k tomu, že Bertieho pes je víceméně odpovědný za to, co se stalo, považuji za spravedlivé, aby letěl Bertie. A co taky mluví pro něho, že to tam zná. Alespoň to tvrdí."

„Každý strom a každou mez,“ vytahoval se Bertie. „Než se vzpamatujete, jsme tu zpátky.“

„Doufám, že nemluvíš do větru,“ ukončil debatu Biggles. „Tohle jsme tedy prozatím vyřešili.“

Po půl osmé vyšel s Bertiem na letiště čekat na agenta, který měl na starosti hlavní práci. Kdyby s ním přiletěl commodore Raymond, byl Biggles rozhodnut, že mu poví pravdu. V opačném případě neřekne nic.

Aby trochu schoval obvaz, přehodil si přes ramena plášť. Slunce už zašlo. Podmínky pro noční let byly výborné: svítil měsíc a na obzoru plulo dost mraků, které v případě potřeby mohly poskytnout útočiště.

„Vzal sis pistoli?“ zeptal se Biggles.

Bertie poklepal na zadní kapsu. „Samozřejmě.“

O něco později zastavilo na letišti auto a z něj vystoupili dva muži. jeden z nich byl důstojník – zřejmě někdo od zpravodajské služby – kterého Biggles neznal. Druhý byl malý, nervózně působící muž středního věku, oblečený jako francouzský sedlák.

Důstojník přistoupil k Bigglesovi. „Tak jsme tu,“ řekl. „Tady máte svého muže. Jste připraven?“

„Už na vás čekáme,“ odpověděl Biggles a díval se na agenta, který svíral pod paží nevelký, čtyřhranný, zřejmě dost těžký balík.

„Tak to se nemusím zdržovat, a zase jedu,“ řekl důstojník s úlevou. „Až se vrátíte, zatelefonujte commodoru Raymondovi, jak všechno dopadlo. Pošlete sem potom někoho pro letadlo a pro našeho muže.“

„Výborně.“

Důstojník nastoupil do auta a odjel.

„Tak co? Jdeme?“ ozval se agent anglicky, ale s cizím přízvukem.

Biggles svraštil čelo nelibostí. Ucítil totiž pach whisky. Neřekl nic, ale pomyslel si, že zřejmě si onen muž přihnul z láhve na kuráž. A to nebylo dobré znamení.

Bertie chlápka oslovil. „Jak dlouho ti to bude trvat? Jak dlouho mám na tebe čekat?“

Agent pokrčil rameny a rozhodil ruce. „Jak to mohu vědět? To se pozná.“

„Já se tě jen tak ptám,“ naléhal Bertie.

„Snad hodinu – dvě – možná tři…“ zněla váhavá odpověď.

„Člověče, ty ses snad zbláznil… Takovou dobu snad ne?! Uvědom si, že času je málo. Až poletíme, zacházej s tím svým ohňostrojem opatrně. Jasné?“

„Nemůže se mi nic stát,“ ujišťoval ho agent. „Zapalování je nastaveno na patnáct minut. To budu mít spoustu času, abych se uklidnil.“

„Ty chytráku, o tebe mi zase tak moc nejde,“ bručel Bertie a pomáhal svému společníkovi do letadla. Pak také naskočil a usadil se u řízení.

O dvě minuty později už byl ve vzduchu. Stroj se vyšplhal do výšky a namířil nad Kanál. Když ho přeletěl, začal klouzavým letem opatrně klesat mezi paprsky světlometů, které svými kužely pročesávaly francouzské pobřeží. Světlomety ho neznervózňovaly. Věděl, že tam jsou. Byl už na ně z častých nočních letů zvyklý. Jeho pasažér ovšem ne. Kdykoliv se objevil jazyk světlometů, zaťukal pilotovi na rameno a ukazoval na světelný proud.

„Člověče, seď klidně a nech mě,“ ozval se konečně Bertie. „Ty nám neublíží.“ Měl nepříjemný pocit, že je agent velmi nervózní. Za několik minut se to potvrdilo. Pobřežní obrana je objevila a kolem nich, zatím v

bezpečné vzdálenosti začaly vybuchovat granáty protiletecké obrany. Agent se zvedl v sedadle.

„Vrať se!“ vykřikl.

„Proč?“ ptal se Bertie udiveně.

„Objevili nás. Střílejí po nás!“

„Teď dobře poslouchej, člověče! Buď zůstaneš klidně sedět nebo ti jednu švihnu!“ vyštěkl na něho Bertie rozzlobeně.

Agent nepřestával protestovat. Aby mu Bertie nahnal pořádný strach, šel s letadlem do loopinku. Hned bylo za ním ticho. Pokračoval klouzavým letem k cíli. Motor jen tiše vrčel a světla světlometů před nimi i za nimi zhasínala.

Nejnebezpečnější na celé akci bylo přistání. Existovalo riziko, že letadlo skončí v nastražené pasti. Takové nástrahy umisťoval nepřítel tam, kde se dalo předpokládat přistání letadel se zvláštními úkoly. Bertie zvolil dlouhou louku. Zadržoval dech a zvolna se na ni snášel. Kola se lehce dotkla země a letoun se zastavil. Bertie vystoupil.

„Tak jsme tady,“ řekl s úlevou. „Doufám, že jsi se za letu díval, když jsme byli nad Kanálem. Zdymadlo je asi půl kilometru od nás tímhle směrem.“ Ukázal na sever a pak se pozorně zadíval do tváře svého společníka. Slyšel podivný zvuk, který ho překvapil. Znělo to, jako když agentovi drkotají zuby strachem.

„Co je ti, člověče? Je ti snad zima?“ ptal se starostlivě.

Muž neodpovídal. Položil balíček na zem, sedl si a tupě zíral do tmy.

Bertie poznal, že se nemýlil. Muž se třásl strachy od hlavy až k patě.

„Tady – tady je to nebezpečné…“ koktal.

„Nesmysl,“ povzbuzoval ho Bertie. „Jak sis to vlastně představoval? Že je to výlet? Tak už jdi!“

Bertie se nutil mluvit klidně a trpělivě. „Podívej, kamaráde,“ řekl mu rozvážně. „Teď se dej na cestu a koukej splnit úkol, který ti uložili. Čím dřív s tím budeš hotov, tím dřív se můžeme vrátit. Nechci, aby mi vystydlo kafe.“

Agent stále váhal a Bertie viděl, že nehraje divadýlko. Měl skutečně strach. Pak si oddychl, když se muž po chvilce zvedl, vzal balíček a zmizel ve tmě. Ale k Bertieho překvapení byl za několik minut zpátky.

„Zbláznil ses?“ ptal se pilot a musel se dost ovládat, aby nevybuchl zlostí. „Tohle přece nejde! Dej se trochu dohromady, jsi snad chlap! Už mi z tebe začíná být zima.“

‚A vy… vy tady zůstanete?“ ptal se muž nervózně.

Bertie stále ještě zachovával klid. „Samozřejmě. Budu tu na tebe čekat. Ale pohni sebou! Celou noc tu stát nemůžu, to bych zmrznul!“

Agent si pro sebe něco nesrozumitelného zabručel a podruhé zmizel ve tmě. Bertie začal připravovat stroj, aby mohl okamžitě odletět, až se agent vrátí. Byl do toho tak zabrán, že se pořádně lekl, když náhle za letadlem slyšel hlas. Byl to zase agent. Bertie obešel letadlo a došel až k němu.

„Jak si to, vlastně, chlape, představuješ?“ ptal se ho rozzlobeně.

„Je to nemožné!“ vyhrkl ze sebe muž vzrušeně.

Bertie se na něho pozorně podíval. „Co to má znamenat?!“

„Jsou tam vojáci!“

„No a co?!“

„Povídám vojáci!!!“

„To už jsem slyšel,“ usadil ho Bertie. „Koho jsi čekal? Armádu spásy? Nebo sdružení osamělých žen?“

„Ale vojáci mě uvidí!“

„Tobě asi přeskočilo! Seber se trochu a dokaž, že jsi chlap. Zařiď tam ten ohňostroj nebo se naštvu. To bys pak něco zažil!“

„Ale ti vojáci mě uvidí…“ opakoval muž.

„Ale ne. Asi něco opravují na mostě. A kdyby šli tím směrem, tak se schováš.“

„Ne, ne, k tomu nemám odvahu…“ šeptal.

„Že nemáš odvahu? Ale máš!“ povzbuzoval ho Bertie. „Vždyť seš pořádnej chlap a ten to dokáže. Hned se to na tobě pozná.“

„Ne, dnes je to nemožné. Vrátíme se sem jindy – třeba zítra!“

Bertie postoupil až k němu. Promluvil ledově studeným hlasem. „Zítra to nejde, chlapečku.“

Sám teď nevěděl, jak situaci nejlépe vyřešit. Poradit se s nikým nemohl. Času bylo málo a lodě už se určitě blížily ke zdymadlu. Zbývalo jediné řešení. Ťukl prstem agenta do ramene.

„Teď dobře poslouchej, hrdino. Zůstaneš tady a budeš hlídat letadlo. Myslíš, že to dokážeš?“

Agent byl vyděšený k smrti. Už by se nejraději viděl v letadle, které se vrací přes Kanál. Bertie to na něm poznal. Když znovu promluvil, zněl jeho hlas přátelsky, ale rozhodně. Bylo jasné, že nestrpí odmlouvání.

„Jestli tu u letadla nebudeš, až se vrátím, tak si tě najdu, useknu ti nohy u kolen, trochu ty pahýly zašpičatím a pak tě zarazím do země jako kolík. A

nemysli si, že to neudělám!“ Po té výhrůžce sebral ze země balíček s trhavinami a namířil si to dlouhými kroky ke zdymadlu.

Po několika minutách chůze si ověřil, že agent mluvil pravdu. Sedm nebo osm vojáků stálo u zdymadla. V domku obsluhy zdymadla svítilo světlo a dalo se předpokládat, že tam jsou další vojáci. Ke všemu krajina kolem byla bezútěšná rovina. Holá, prázdná, nikde ani keříček. Ani myš by tudy nepozorovaně neproběhla.

„To je špatné, to je moc špatné,“ přemítal Bertie. Položil balíček na zem a uvažoval, co dál.

Po chvíli usoudil, že situace se určitě nezlepší. Každý pokus přiblížit se ke zdymadlu je předem odsouzen k nezdaru. Ale myšlenka vrátit se a nesplnit úkol mu připadala absurdní. Aniž vymyslel nějaký konkrétní plán, vydal se podle kanálu opačným směrem. Vzdaloval se od zdymadla. Kanál měl dost vysoké hráze a voda sahala až ke kraji. Ale kde zůstaly lodě? Koukal na obě strany a i když měl ve svitu měsíce docela dobrý rozhled, neviděl nic. Podíval se na svítící ciferník svých hodinek – bylo za tři minuty devět.

„Ti chlapi od zpravodajské služby dávají pěkné informace,“ pomyslel si nazlobeně. „To se asi pěkně přepočítali a lodě už jsou buď dávno pryč a nebo ještě klidně kotví v Arrasu. Snad abych se šel podívat kousek dál.“ A s nebezpečným balíčkem pod paží pokračoval dál podle vody.

Asi po dvou stech metrech kanál zatáčel. Když tam došel, s překvapením spatřil něco, s čím vůbec nepočítal. Přes kanál vedla lehká lávka, spojující pěšinu pro chodce na obou březích. Zatímco stál a prohlížel si lehkou konstrukci lávky, zaslechl z dálky zvuk, který mu

rozbušil srdce. Byl to hluk dieslových motorů nákladních lodí.

„Konečně ty zatracené lodě jedou.“ Dlouhá řada tmavých stínů se pomalu pohybovala po vodní hladině. Několik vteřin uvažoval a pak se zhluboka nadechl. „Když se tohle povede, bude to pěkný ohňostroj,“ povzbuzoval sám sebe. „A když se to nepovede, bude muset ten osel, kterého jsem s sebou přivezl, pochodovat domů pěšky.“ Dál nečekal, přikrčil se k zemi, došel k lávce a proplížil se opatrně až do poloviny.

Nemusel dlouho čekat, ale za takových okolností se zdá, že každá minuta trvá hodinu. Lodě, všechny s hlubokým ponorem, se pomalu blížily. Rozbalil balíček, našel tlačítko časového spínače a stiskl ho. „Doufám, že se ten chlap nespletl, když řekl, že je to nařízené na patnáct minut,“ mluvil sám k sobě.

Ležel na břiše a pozoroval lodě. První byla od něho necelých padesát metrů a ostatní následovaly v těsných vzdálenostech. Bylo to jako něco neskutečného. Viděl jasně kormidelníka prvního remorkéru. Byl to statný muž, kouřil dýmku a opíral se o kolo kormidla. Kde byli další členové posádky? Bylo jich na lodi víc? Doufal, že je kormidelník sám. S pistolí v pravé ruce a balíčkem trhavin v levé čekal až bude loď projíždět pod lávkou. Cítil skoro nesnesitelné napětí. Napnul svaly a když byl kormidelník přímo pod ním, skočil.

Chtěl ho udeřit pažbou pistole do hlavy, ale cíl pod ním se pohyboval. Také musel dávat pozor, aby balíček neupustil. Tak se stalo, že místo do hlavy trefil muže jen lehce do ramene.

Výkřik lodníka utlumil Bertie tělem, jak na něho dopadl. Rvali se. V klubku se skutáleli po schůdkách z

můstku do kajuty. Bertie se dostal navrch. Bombu pustil, ale pistoli držel stále v ruce. Ale nechtěl střílet, aby výstřel nevyvolal poplach, Znovu se vrhl na lodníka. Chtěl ho omráčit pažbou pistole. Ale on uhnul a kopl přitom do malé petrolejové lampy, která kajutu matně osvětlovala.

Bertie neměl chuť rvát se a nastalé tmě s někým, kdo byl zřejmě mnohem silnější než on a navíc v místnosti, kde se vůbec nevyznal. Vběhl po schůdkách nahoru a přikrčil se za zábradlím v očekávání, že jeho soupeř za ním vyběhne nahoru. Nemýlil se. Slyšel, jak německy nadává a drápe se ven. Když se objevil na můstku, Bertie po něm znovu skočil. Ale lodník se šikovně uhnul a Bertie málem přepadl přes zábradlí. Podařilo se mu rychle vstát. Znovu se vrhl na Němce, který udělal krok dozadu, jednou nohou šlápl do prázdna a přepadl pozpátku do vody.

Bertie viděl, jak plave ke břehu. Začal se znova starat o bombu. Měl dojem, že uběhlo asi pět minut, zbývalo mu tedy zhruba deset minut. Vzal pumu a postupoval rychle po kraji lodi a hledal, kam by ji položil. Náklad byl přikryt plachtou, dovnitř nemohl vidět. Neměl moc času, protože lodník vylezl na břeh, utíkal podle vody a křičel ze všech sil. Bertie zahlédl škvíru mezi dvěma plachtami a to se mu zdálo dobré. Vhodil tam bombu a rozhlížel se, jak co nejlépe zmizet.

Jeho situace se podstatně zhoršila. Na druhé lodi si zřejmě všimli, že něco není v pořádku, zvýšili rychlost, takže se přiblížili na pár metrů. Od zdymadla se hnalo několik vojáků, právě po té straně, kde nechal stát letadlo, zbývala mu jediná možnost. Doběhl ke kormidelnímu kolu a zatočil vší silou tak, aby loď jela ke

břehu, na opačnou stranu než byli vojáci. Skupina vojáků už byla od něho vzdálena necelých padesát metrů. V duchu se divil, proč nezačali střílet, ale pak si uvědomil, že zřejmě vědí, co lodě vezou.

Náhle zahlédl, že po schůdkách z kajuty vystupuje druhý lodník, který tam zřejmě spal.

Bertie už dál nečekal. Skočil z lodě na břeh a dopadl na všechny čtyři. Jen co dopadl, hvízdla mu kulka kolem hlavy. Skryt za náspem hráze se rozběhl k mostu u zdymadla. Uvědomoval si, že má malou naději dostat se přes most na druhou stranu k letadlu. Skupina vojáků na druhém břehu běžela stejným směrem a dalo se předpokládat, že budou na místě dřív než on. Aby se vyhnul střetu s vojáky, uhnul od hráze k blízkému lesíku.

Vojáci po něm několikrát vystřelili, ale střely hvízdaly dost daleko. Když byl až u lesíka, ohlédl se. Co se děje u zdymadla? První loď najela na břeh a zastavila se nedaleko vrat komory. Druhá loď zřejmě nemohla tak rychle zastavit a projela kolem ní až k přehradě. Další lodě zastavovaly v těsné blízkosti. Bylo to zvláštní. Buď Bertie v tom zmatku na bombu zapomněl nebo si neuvědomil, kolik času uběhlo. V každém případě se pořádně lekl, když se ozval výbuch. Nejdříve to byla ostrá, jasně slyšitelná rána a hned po ní několik mohutných explozí, doprovázených mohutnou tlakovou vlnou, která dosáhla až k lesíku. Rachot trval asi minutu jako hřmění bouře, obloha byla oranžově žlutá a celé okolí osvětlovala záře výbuchů jako sluneční svit. Pak světlo zvolna haslo a rachot výbuchů vystřídalo ticho. V tom tichu se začaly ozývat všelijaké zvuky, ale jeden převládal – hukot proudící vody.

„To jsem skočil právě včas," říkal si Bertie a hledal svůj monokl, který mu při prvním šoku z výbuchu vypad z oka. Pochopil, že ho na zemi v lese asi těžko najde. Vstal, aby zjistil, jak to vypadá kolem zdymadla. Všechno se změnilo. Po zdymadle, komorách a lodích nebylo ani památky. Hladina kanálu už se ve svitu měsíce neodrážela. Korytem proudila voda, která se v místě, kde dříve stálo zdymadlo, rozlévala po okolí.

„Mám dojem, že je po zdymadle," řekl si Bertie a mráz mu přejel po zádech, když si uvědomil svou situaci. Stěny zdymadla zmizely, zmizel i hráz kanálu a milióny litrů vody se rozlily po okolí. S nepříjemným pocitem si uvědomoval, že voda proudí také směrem, kde nechal letadlo. Z místa, kde stál, je nemohl ani zahlédnout, ale jestli stálo tam, kde je zanechal – a to bylo pravděpodobné – bylo uprostřed jezera. Vojáky už nikde neviděl, předpokládal, že všichni běželi k místu expolze.

Vydal se ke kanálu, přešel most a vstoupil do vody, která se rozlévala po lukách. Trochu uklidněn konstatoval, že mu sahá po kotníky, i když tu a tam byla hlubší místa. Těžko se orientoval ve změněné krajině a když konečně naše místo, kde se domníval, že určitě letadlo nechal, potvrdila se jeho obavy. Bylo pryč. Na všech stranách jen voda a kdyby občas nečněl z vody strom či keř, byl by si mohl myslet, že se ocitl na moři.

Pojednou zaslechl tiché volání. Šel po hlase a mezi křovím spatřil letadlo. Když přišel blíž, zjistil, že agent sedí uvnitř a drmolí něco nesrozumitelného. Bertie si ho nevšímal. Měl teď hlavní starost, v jakém stavu stroj je. Usoudil, že první vlna vody je nadzvedla a odhodila několik metrů, až se zarazilo o malý plůtek. Potah křídel

byl na několika místech potrhán, ale po zběžné prohlídce zjistil, že k vážnému poškození nedošlo.

„Heleď, parťáku, pohni se a pojď mi pomoct vytlačit letadlo z křoví," vyzval svého společníka, který mu až dosud nebyl nic platný.

Ale agent seděl dál a jen drmolil, že se s letadlem nedá nic dělat. Bertie ztratil trpělivost, vyšplhal se do kabiny, chytil agenta za límec a vytáhl ho ven.

„Ještě slovo, ty nemehlo, a nakopnu tě, že vyletíš až na měsíc. Hni sebou a pomoz mi!"

Ve dvou se jim podařilo vytlačit letadlo z křoví a obrátit nosem k vodě. Motory naskočily a oba se usadili do sedadel.

Start nebyl jednoduchý. Voda stříkala na všechny strany a letoun se jen s obtížemi odlepoval od země. Konečně se to podařilo a Bertie s radostným výkřikem nasadil kurz – Anglie. Bez problémů přeletěl Kanál a přistál na své základně.

Sotva se kola podvozku dotkla země, pochopil, že na ně venku čeká celá eskadra.

„Jak to šlo?" ptal se nedočkavě Biggles, když Bertie vylézal z kabiny.

„Docela dobře, veliteli, docela dobře," odpovídal Bertie.

„Všechno podle plánu?"

„Ne tak docela. Vlastně podle plánu vůbec ne," vážně odpověděl Bertie.

‚A co se tedy stalo?"

„Něco velmi nemilého," prohlásil Bertie. „V té tmě jsem tam ztratil svůj monokl a to mě strašně mrzí, jestli mi dobře rozumíte…"

BIGGLES…

Když se řekne Biggles, znamená to James Bigglesworth, slavný anglický letec a jedna z postav vytvořených kapitánem Williamem Earl Johnsem.

Spolu se svými společníky Gingerem, Algym a Bertiem bojuje proti zlu a když se řekne zlo, tak si ihned vybavíte hauptmana Ericha von Stalheima, pruského armádního důstojníka, který se objevuje v mnoha knihách o Bigglesově dobrodružství.

Třeba tentokrát je to poprvé co jste se setkali s Bigglesem a třeba už jeho dobrodružství sledujete dávno, protože knížky o Bigglesovi byly k dostání i v bývalém Československu.

Jsem si jistý, že se vám jeho příběhy líbí. Je moc dobře, že nakladatelství RIOPRESS a nakladatelství Toužimský – Moravec znovu vydávají starší knížky, ale nejpříjemnější věcí je, že budou následovat další, naprosto neznámá dobrodružství Bigglese, která vyjdou opět v nakladatelství RIOPRESS a Toužimský – Moravec.

Během let se vydaly desítky dobrodružných příběhů v mnoha nejrůznějších jazycích i zemích a milióny čtenářů po celém světě se bavily čtením napínavých knížek.

V Evropě jsou dokonce lidé, kteří mají tyto příběhy tak rádi, že je i sbírají a organizují setkání sběratelů!

V Holandsku existuje Bigglesova organizace se členy z různých zemí jako např. Anglie, Švédska, Norska, Rakouska, Belgie a samozřejmě Holandska. Přijďte a setkejte se se stejně nadšenými fanoušky,

kontaktujte je, vyměňujte si, kupujte a prodávejte knížky a vyměňujte si zkušenosti!

BIGGLES STICHTING
ORANJEHOF 2
6668 AD RANDWIJK
HOLLAND